

Το βιβλίο **CHRONICON** εκδόθηκε από τις εκδόσεις **ΜΙΑΗΤΟΣ**
με αφορμή των ατομικών εκθέσεων του **Κωστή Γεωργίου**
σε σπουδαία μουσεία της Κίνας, της Αμερικής και της Ευρώπης,
μεταξύ 2012 -2014

The book **CHRONICON** was published by **MILITOS** editions
on the occasion of **Kostis Georgiou's** solo exhibitions
in important museums in China, U.S.A and Europe,
during 2012- 2014

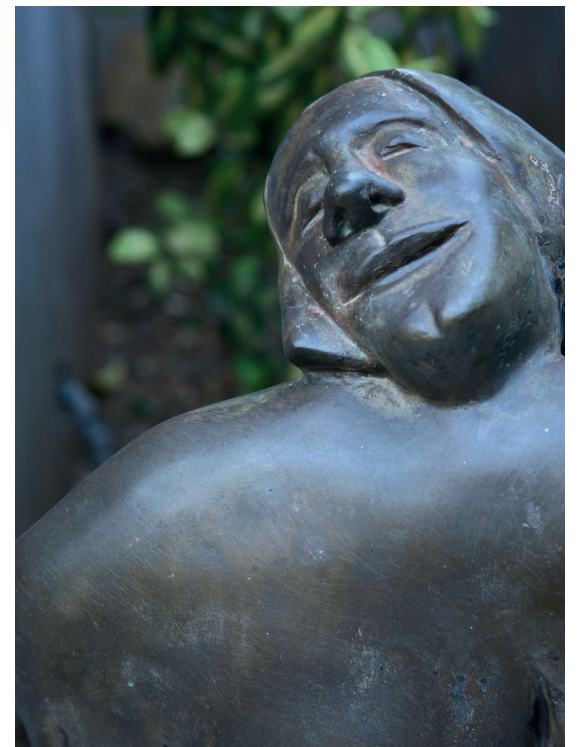

CHRONICON

KOSTIS GEORGIU

Επιμελητής: Μάνος Στεφανίδης
Curator: Manos Stefanides

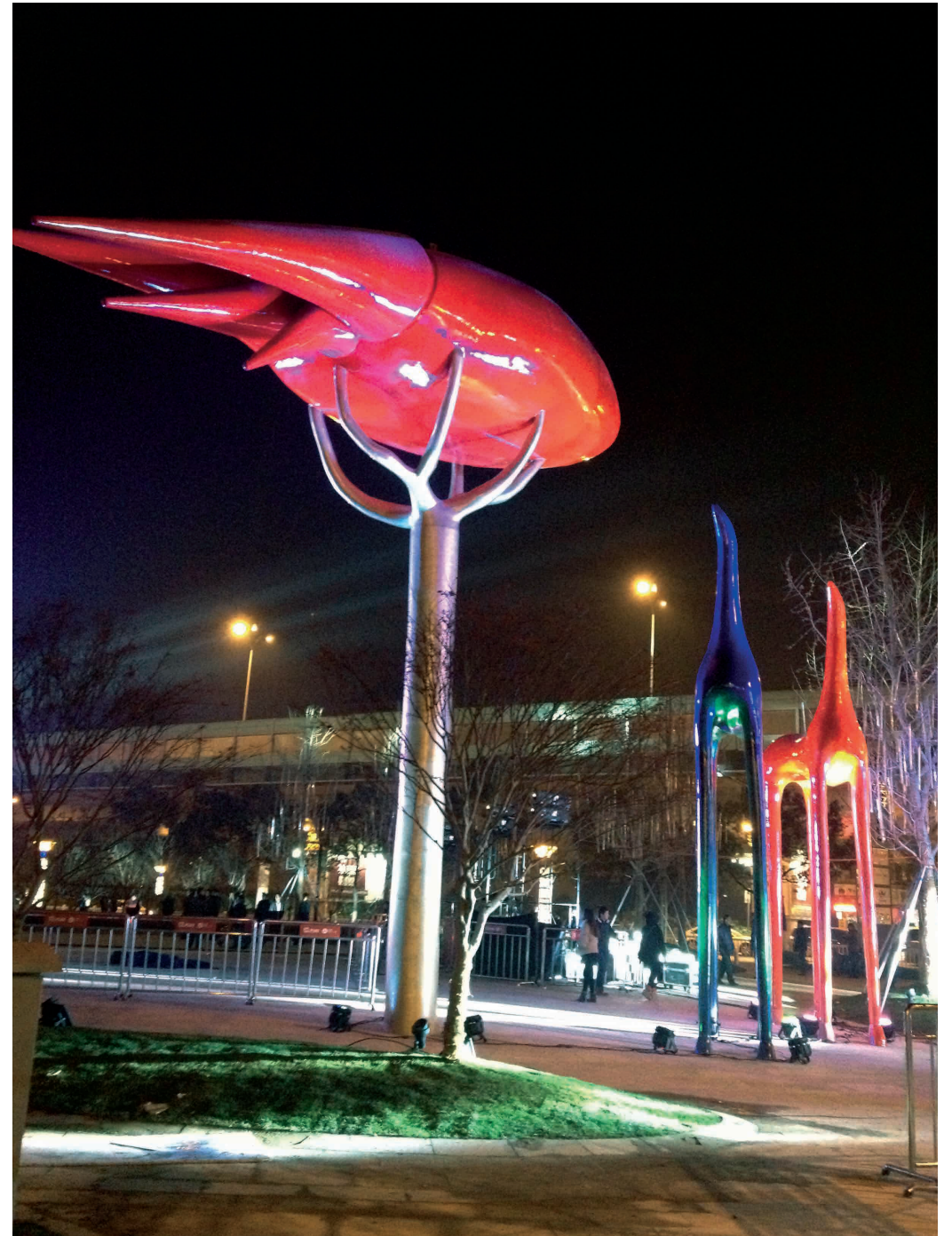

Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών, 2013
National Archaeological Museum of Athens 2013

Περιεχόμενα / Contents

22	Μάνος Στεφανίδης- Manos Stefanidis
32	Μιλτιάδης Παπανικολάου- Miltiades Papanicolaou
36	Madeline Peck
40	Rita Compere
46	Κωστής Γεωργίου- Kostis Georgiou
50	Χάρης Καμπουρίδης- Charis Campourides
58	Pick Keobantith
65	Βασίλης Βασιλικός- Vassilis Vassilikos
70	Arica Hilton- Sven Asmus
75	Γιάννης Βαρβέρης - Yiannis Varveris
78	Μάνος Στεφανίδης- Manos Stefanidis
82	Θεόδωρος Αντωνίου- Theodoros Antoniou
90	Γιώργος Καρτάλος- Yiorgos Kartalos
94	Jose Luis Plaza Chillon
99	Τάκης Μαυρωτάς- Takis Mavrotas
110	Flor Bex
114	Sylvio Avatos
120	Μάνος Στεφανίδης- Manos Stefanidis
124	Jonathan Goodman
130	Κωστής Γεωργίου- Kostis Georgiou
132	Αθηνά Σχινά- Athena Schina
140	Γιάννης Βαρβέρης- Yiannis Varveris
144	Ντόρα Ηλιοπούλου Ρογκάν- Dora Iliopoulou Rhogan

Cosmicon
Εγκατάσταση - Installation
Plaza Vanke Midtown Mall - China 2013 -2014
Μπρούντζος - Bronze
12m x 11,30m x 3,50m

Συντονισμός- Coordination:
Flora Sotiraki - Elsa Mayer

Φωτογραφίες - Photos By:
Haiyan Li (Photoli), Sylvia Gabriel, Bruno Ardelio,
Yiannis Vaharides, Yan Konisky, Stephanos Paschos,
Demetrios Vranas, D. Ioannou, Flora Sotiraki

Ειδικά πορträίτα - Special portraits:
Haiyan Li -Photoli

Μεταφράσεις- Translations by:
Susan Apostolaki, Irini Tsagournou,
Denisha Theophilaki, Miranda Papadopoulou, Helen Dragonas

Παραγωγή Βίντεο- Video Production:
Actuel Audiovisual

Σχεδιασμός - Graphic designer:
Kostis Georgiou

Εκτύπωση-Printing:
Fotolio+Typicon S.A

©Kostis Georgiou
<http://www.kostisgeorgiou.com>
e-mail: info@kostisgeorgiou.com
kosg@otenet.gr

ISBN:978-960-464-507-7

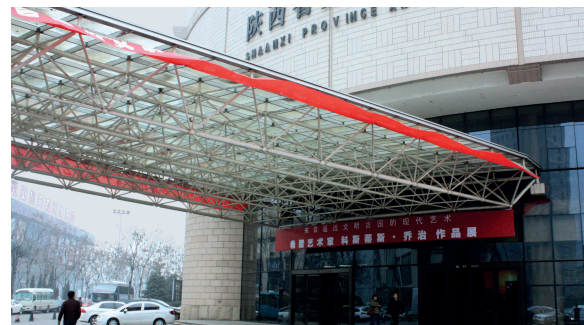
Το βιβλίο **CHRONICON** εκδόθηκε από τις εκδόσεις **ΜΙΛΗΤΟΣ**
με αφορμή των ατομικών εκθέσεων του **Κωστή Γεωργίου**
σε σπουδαία μουσεία της Κίνας, της Αμερικής και της Ευρώπης, μεταξύ 2012 -2014

The book **CHRONICON** was published by **MILITOS** editions
on the occasion of **Kostis Georgiou's** solo exhibitions
in important museums in China, U.S.A. and Europe, during 2012- 2014

Kelyphos
Εγκατάσταση - Installation
Μπρούντζος - Bronze
Plaza Vanke Midtown Mall - China 2013-2014
5m x 3,50m x 2,20m

Μουσείο Shaanxi - Shaanxi Museum
Τελετή Ενάρξεως /Opening Ceremony

Μουσείο Μπενάκη / Benaki Museum

Μάνος Στεφανίδης / Δεκέμβριος 2013

Κωστής Γεωργίου / Hortus Clausus

Space exists outside the door and inside the mind.

Antony Gormley

I

Σε αντίθεση με την τρέχουσα άποψη, θεωρώ ότι δεν είναι η ζωγραφική η χειμαζόμενη τέχνη αλλά η γλυπτική. Αυτή η τελευταία βιώνει υπαρξιακή κρίση εφόσον σε διαρκή κρίση βρίσκεται επί δεκαετίες ο δημόσιος χώρος, συρρικνούμενος δραματικά από την εισβολή του ιδιωτικού, της αγελαιάς συμπεριφοράς των πολλών αλλά και της αστυνόμευσης, η οποία συνυπάρχει διαλεκτικά προς την επιθετική παραβατικότητα. Μ' άλλα λόγια, το γλυπτό αποκομμένο από το φυσικό του χώρο και την ανοιχτή, τη δημόσια λειτουργία του ως ένυλη, συλλογική μνήμη και ως εμπράγματος λόγος (περί) ελευθερίας, εξορίζεται σχεδόν αποκλειστικά στα μουσεία, στις ιδιωτικές συλλογές και στους κλειστούς, περιφραγμένους και φυλασσόμενους ιδιωτικούς χώρους, τα πολυτελή κτίσματα ή τους περικλειστούς, εν είδει απαγορευμένης Εδέμ, κήπους τους. Γι' αυτό σύγχρονοι μελετητές (Rosalind Krauss) ονομάζουν τη γλυπτική homeless, δηλαδή ανέστια, που απελπισμένα ζητά τον ιδανικό χώρο. Αναγκαστικά η σύγχρονη γλυπτική, ειδικά στην πιο πειραματική εκδοχή της, ξενοδοχείται στις γκαλερί, τις διεθνείς foires ή τα μουσεία, στα μοντέρνα αρχιτεκτονήματα που στεγάζουν

τράπεζες ή εταιρείες και πολύ λιγότερο στις πλατείες, τα πάρκα, τις λεωφόρους ή τα σταυροδρόμια, εκεί δηλαδή που η παράδοση του μνημείου συναντά την άποψη του κράτους, με την ευρεία έννοια, σχετικά με το ωραίο. Θα έλεγα πως η δημόσια τέχνη είναι ανάλογη με την παιδεία ή την αισθητική της εξουσίας που την επιλέγει (όσο την επιλέγει) και που την προβάλλει (όσο την προβάλλει). Η δημόσια γλυπτική που μας περιβάλλει, όσο αντέχει την επίθεση των βανδάλων (που μάλιστα επιζητούν εύσημα καλαισθησίας), είναι προϊόν επιτροπών, θεσμών αλλά και συγκεκριμένων πολιτικών παρεμβάσεων. Έτσι τα «μνημεία» διακονούν περισσότερο την επίσημη προπαγάνδα και λιγότερο τη συλλογική μνήμη ή την αισθητική ανάγκη. Να γιατί ισχυρίστηκα ότι η γλυπτική βρίσκεται σε κρίση, επειδή ασφυκτιά «χωρικά», κι όχι η ζωγραφική που λειτουργεί ακόμη ως φετίχ εικόνων για την, ακόμη, κυρίαρχη αστική τάξη.

II

Πέρα από τα όρια του παραγαιού δεν απομένει παρά η συνθήκη του χρόνου και του χώρου.

Friedrich Hölderlin

Η τέχνη είναι μια μηχανή της φαντασίας που ανιχνεύει τα όρια του χώρου και του χρόνου ανατρέποντας τα σύνορα της Ιστορίας. Η μικρή αλλά εκρηκτική παράδοση του μοντερνισμού, αντίθετα, κήρυσσε την αυτονομία του απ' όλα τα

συστήματα της Ιστορίας. Το μεταμοντέρνο, πάλι, παρουσιάστηκε ως η κατάφαση της ιστορικής συνέχειας, ώστε το παρελθόν να ενεργοποιείται δυναμικά μέσα στην τέχνη του παρόντος. Νομίζω πάντως ότι η διάζευξη μοντέρνου-μεταμοντέρνου είναι μάλλον σχηματική, καθώς καταλήγει σε ελλιπή όσο και ακραία σχήματα. Το έργο τέχνης φέρει εξορισμού την πρόκληση της ανατροπής και το σπέρμα του καινούργιου, καθώς προπαγανδίζει μίαν «άλλη» πραγματικότητα, μια διαφορετική θέσμιση της κοινωνίας. Από την άλλη πλευρά, επειδή ακριβώς είναι πολιτισμική αξία και αισθητοποιημένη ιδεολογία, παρουσιάζεται αναπότρεπτα συνδεδεμένο προς τη διαλεκτική του πολιτισμού, δηλαδή ακολουθεί μια πορεία παράλληλη με τους μηχανισμούς της Ιστορίας. Έτσι λοιπόν σήμερα, αξιοποιώντας κανείς όλη την εμπειρία του παρελθόντος, μακριά από αφελείς στεγανοποιήσεις και προκατασκευασμένες απόψεις, μπορεί να ψάξει το έργο τέχνης στον πυρήνα του και να το μελετήσει γι' αυτό που είναι κι όχι γι' αυτό που του επιβάλλουν να είναι κάποια συστήματα πολιτιστικής εξουσίας. Το έργο τέχνης δεν γίνεται να νοηθεί έξω από τη διαλεκτική της Ιστορίας, είτε το ιδεολογικό φορτίο του λειτουργεί ως κατάφαση της ιστορικής παράδοσης είτε ως άρνηση. Άλλο πράγμα βέβαια να ερευνάς συνειδητά την εξέλιξη των μορφών εν χρόνω και εν χώρω και άλλο πράγμα να εικονογραφείς επιδερμικά την Ιστορία, μιμούμενος εξωτερικά κάποια στυλ εν είδει διαπολιτισμικού κολάζ, όπως συνέβαινε ευρέως κατά την προηγούμενη –τουλάχιστον– δεκαετία, με τη συνεπικουρία μάλιστα πολλών θεωρητικών του μεταμοντέρνου. Έχοντας αυτά υπ' όψιν επιδιώξαμε να οργανώσουμε την παρούσα έκθεση γλυπτικής του Κωστή Γεωργίου ως ένα πείραμα και ως προβληματισμό σχετικά με τη δυναμική του «ανοιχτού» και του «κλειστού» χώρου· του δημόσιου και του ιδιωτικού (αν σκεφτούμε πού και πώς κατατάσσουμε σχετικά ένα μουσείο). Δημιουργήσαμε, λοιπόν, έναν κλειστό «κήπο», έναν hortus clausus στο αίθριο του μουσείου, στο οποίο εγκαταβιούν για έναν μήνα ασφαλή αλλά και ελεύθερα τα ιδιόμορφα πλάσματα που παράγει η γλυπτική του Κωστή Γεωργίου. Σαν απελευθερωμένα από την ανάγκη ή το φόβο, την επιθετικότητα ή το βανδαλισμό. Αινιγματικά και αμφίσημα απολαμβάνουν εδώ την ιδιοτελή τους ελευθερία μοιρασμένη στα βλέμματα των επισκεπτών.

Τι εκπροσωπούν αυτά τα γλυπτά;

Είναι δαιμόνια μιας προπρωτικής εποχής, μηχανικά υπεράνη και δέντρα, ή ζωόμορφα ανδρείκελα του μέλλοντος; Πατούν σε μια παράδοση ασφαλείας ή δοκιμάζονται σε κινούμενη άμμο; Πυροβολούν αυτοκαταστροφικά ή προετοιμάζονται ν' απογειωθούν; Λειτουργούν καθ' ομάδες ή επείγονται ν' αυτονομηθούν; Ονειρεύονται τη δημόσια καταξίωσή τους ή βιάζονται να ενταχθούν στην ατελέσφορη (για τη φύση τους ως γλυπτών) επικράτεια του ιδιωτικού; Έχουν αποφασίσει για τη μοίρα τους ή όχι ανάμεσα στο ανθρωποειδές, το φυτικό και το ζωώδες, το αυθεντικό και το διαμεσολαβημένο, το πλαστικό και το ζωγραφικό, τη μάζα ή το χρώμα, το μνημειακό ή το μινιμαλιστικό, την αφήγηση ή την υποβολή, τη μεταφορά ή τη μετωνυμία;

III

Ο Walter Pater αποφαίνεται πως ρομαντισμός είναι η συνάντηση του παράδοξου με την ομορφιά. Η απόκλιση, το παράξενο, η παραμόρφωση αποτελούν ποιοτικά χαρακτηριστικά της γλυπτικής του Γεωργίου, όπως επίσης και η σχηματοποίηση της μορφής, ο μινιμαλισμός, η προβολή του μέρους αντί του όλου (π.χ. κεφάλι χωρίς σώμα), το γκροτέσκο. Ό,τι δηλαδή θα αποδιδόταν εύκολα στην επικράτεια του εξπρεσιονισμού με όλα τα εξωπραγματικά (υπερρεαλιστικά;) του παρελκόμενα. Ούτως ή άλλως ο ρομαντισμός θεωρείται προάγγελος και του εξπρεσιονισμού και του σουρεαλισμού στον 20ό αιώνα.

Πιο συγκεκριμένα, έχουμε να κάνουμε με μια γλυπτική που προέρχεται από τη ζωγραφική εφόσον τα θέματά της (ζωόμορφα ή ανθρωποειδή) έχουν ήδη δουλευτεί σε παλαιότερες (ζωγραφικές) εκθέσεις του καλλιτέχνη. (Το 1990 στην ατομική του παρουσίαση στην γκαλερί Titanium και τη συμμετοχή του στην ομαδική έκθεση «Αναφορά στον Μπουζιάνη», Δημοτική Πινακοθήκη Αθηνών, και το 1989 στο αφιέρωμα στη Γαλλική Επανάσταση «6+6», Αθήνα και Nîmes. Και οι τρεις αυτές εκθέσεις είχαν εισαγωγικό σημείωμα του υπογράφοντος.)

Ταύροι, ταυροκαθάψια, ρινόκεροι, αγρίμια, φιγούρες έκδοτες στα χρώματα της φωτιάς ή της αβύσσου, όντα παραμορφωμένα που εκλιπαρούν ή δείχνουν τη δύναμή τους πρωταγωνιστούσαν ανέκαθεν στην ποιητική του Γεωργίου. Συνεπώς

το άνοιγμα στις τρεις διαστάσεις προέρχεται ως φυσική εξέλιξη μιας έρευνας μορφών και διατυπώσεων που συνεχίζεται. Άλλωστε υπάρχει το προηγούμενο κορυφαίων ζωγράφων (π.χ. του Matisse, του Picasso, του Max Ernst, του Magritte, του Dalí, για να σταθούμε μόνο στην πρώιμη avant-garde και στο σουρεαλισμό), οι οποίοι συνδυάζουν ζωγραφική και γλυπτική μ' έναν συμπληρωματικό τρόπο, όπως επίσης συμβαίνει και σε άλλες περιπτώσεις σύγχρονων δημιουργών, όπως λ.χ. ο Horst Antes ή ο Thomas Schütte. Ο Γεωργίου πάντως και ως γλύπτης εξακολουθεί ν' αναφέρεται στους απασάλευτους εικαστικούς του ήρωες, που είναι ο Willem de Kooning και ο Francis Bacon. Σε μια μυθολογία τεράτων, σε μια τερατώδια του κάλλους. Κι όσο κι αν διαφοροποιείται η γλυπτική του από τις ζωγραφικές του εμμονές (γραφιστικές ευκολίες, οπτικές συμβάσεις κ.ο.κ), εντούτοις παραμένει σταθερή σ' αυτήν η διάθεση να συνυπάρξει το δράμα με τη γελοιότητα, η ρητορεία της μορφής με την αυτουπονόμευσή της, η ένταση με το παιγνιώδες, ο «πεσιμισμός» της φόρμας με την «αισιοδοξία» του στίλβοντος χρώματος. Η αντίθεση που γεννά τη θέση, τελικά.

IV

Η παρούσα μικρή αναδρομική εκθέτει εν συνόψει τους πειραματισμούς και τα επιτεύγματα του γλύπτη-ζωγράφου τα τελευταία είκοσι χρόνια. Πρόκειται για συνθέσεις που πλάθονται αρχικά στον πηλό για να μεταφερθούν αργότερα σε διαρκέστερο, μνημειακότερο υλικό: χαλκός, ορείχαλκος, πολυεστέρας, αλουμίνιο. Ποιος είναι ο προβληματισμός του; Να διερευνήσει τα όρια ανάμεσα στο ανθρώπινο και το ζώδες, το έλλογο και το άλογο, το τρομακτικό και το γκροτέσκο, την ειρωνεία ως περιεχόμενο και τη λειασμένη σχηματοποίηση ως φόρμα. Παράλληλα να επενδύσει με το ρεαλισμό των γλυπτικών μορφών τις εικαστικές του φαντασιώσεις, εκείνα τα πλάσματα που υφίστανται ανάμεσα στο ασαφές του σκότους και την ευδία του φωτός. Τώρα τα σχεδιαστικά περιγράμματα της ζωγραφικής γίνονται αλληλοσυμπλεκόμενα επίπεδα άλλοτε λεία κι άλλοτε αδρά, ακατέργαστα. Πάντα όμως υπερτερεί η ανάγκη για εντελέχεια της μορφής για μία τελική ενότητα, όσο κι αν αποκλίνουν ενίοτε τα παραπληρωματικά της στοιχεία. Γι' αυτό

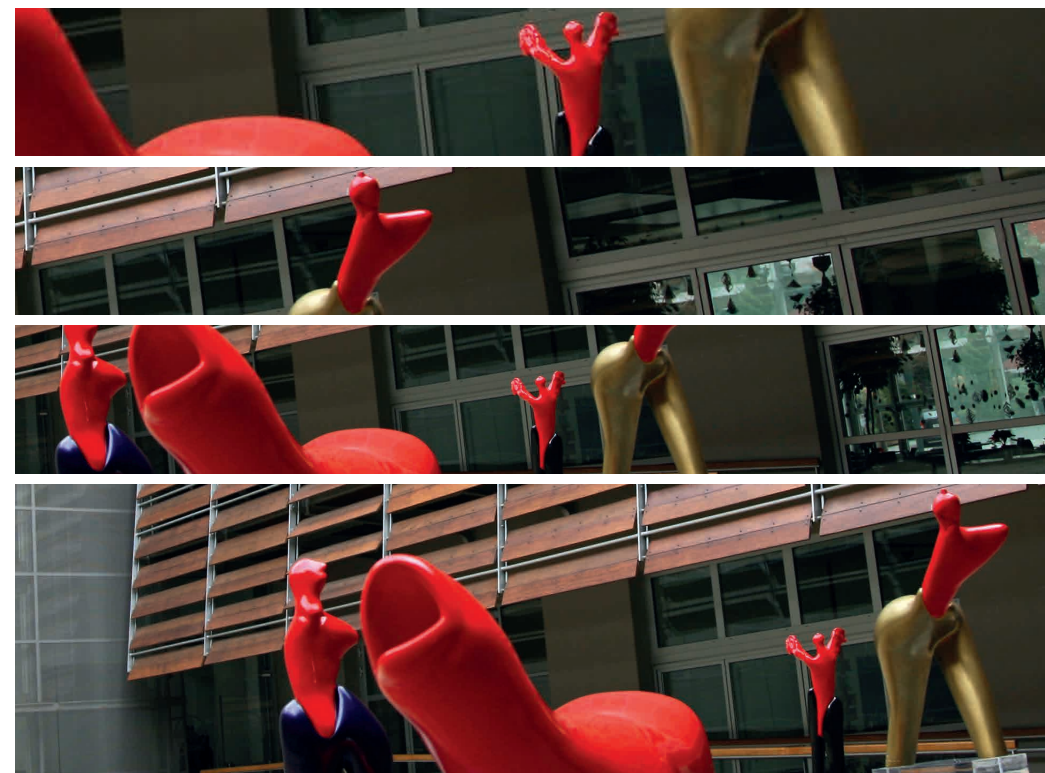
θεωρώ τη γλυπτική του κλασικότερη παρά τα πειραματικά της στοιχεία, με προφανή, δηλαδή, την αλήθεια της, όπως εξάλλου και το αίνιμά της. Σχεδιασμένη για να ενταχθεί σ' ένα αστικό τοπίο, στους μυχούς μιας πόλης, όχι αναγκαστικά φανταστικής ή εξιδανικευμένης, πειραματίζεται ως προς τα μεγέθη της αυξομειώνοντάς τα ώστε ν' αντέξουν την ανθρώπινη παρουσία. Πολύ μικρά μοιάζουν απροσάτευτα, πολύ μεγάλα φαντάζουν άτρωτα. Βλέπετε η γλυπτική (πρέπει να) περιβάλλεται πάντα από ανθρώπους. Και οι άνθρωποι δεν είναι αναγκαστικά αθώοι παρά την καλή τους προαίρεση. Έτσι ο γλύπτης επιλέγει εκείνα τα μεγέθη που επιβάλλονται στο χώρο χωρίς να τον ηγεμονεύουν, επιδιώκοντας έναν έντιμο συμβιβασμό με εκείνους τους ανθρώπους που τα φθονούν ή δεν τ' ανέχονται. Επειδή, ίσως, η ύπαρξή τους αισθάνεται μειονεκτικά ή άβολα απέναντι στη δική τους ύπαρξη. Όσο κι αν οι άνθρωποι τελικά είναι πολύ πιο εύθραυστοι από τα γλυπτά και τα γλυπτά πιο ανθεκτικά από τους ανθρώπους.

V

*Ευπνήστε αυτούς που κοιμούνται,
αφήστε αυτούς που ονειρεύονται.*

(Από τοίχο της Αθήνας)

Το κυρίαρχο γνώρισμα του μεταμοντερνισμού συνίσταται στο ότι η εικόνα –την οποία παράγει με κατακλυσμιαίους ρυθμούς η ηλεκτρονική, ψηφιακή πια, τεχνολογία– αποδεσμεύεται από το σημείο, όπως ακριβώς αποσυνδέεται η απεικόνιση από την έννοια-αναφορά που κάποτε τη συνέχε. Οι εικόνες πλέον αναφέρονται σε άλλες εικόνες και τα σημαίνοντα, αυτονομούμενα, απηχούν άλλα σημαίνοντα, ενώ μοιάζει να έχει αποσαθρωθεί ο εσωτερικός ειρμός που κάποτε τα συνέδεε. Όλα αυτά τα στοιχεία συγκροτούν μια υπερ-πραγματικότητα, την hyper-réalité του Baudrillard ή του Umberto Eco, η οποία δηλώνει με τον παραισθητισμό των εικόνων της ότι τα όρια ανάμεσα στο πραγματικό και το φανταστικό έχουν διαβρωθεί ανεπανόρθωτα. «Πραγματικότητα» τουτέστιν είναι η προσωπική μας σχέση με όλον αυτό τον καταρράκτη των υπερ-πραγματικών, παραπλανητικών εικόνων που μας παρέχουν οι εικονοποιητικοί μηχανισμοί της σύγχρονης τεχνολογίας. Για παράδειγμα, ας

εξετάσουμε την τηλεοπτική εικόνα: Ενώ αυτή υποκρίνεται ότι παρουσιάζει την πιο πραγματική «πραγματικότητα», μια πραγματικότητα ad extremum, ο υποψιασμένος –πια– καταναλωτής της γνωρίζει πως πρόκειται για μια κατασκευή, για μια «υπνωτική συμπεριφορά», κατά την έκφραση του Guy Debord. Αυτού του φαινομένου απόρροια είναι το δυσοίωνο συμπέρασμα του Baudrillard ότι η τέχνη σήμερα έχει καταστεί παρωδία του εαυτού της, καθώς δεν τη διακρίνει καμία αναφορά σε κανένα περιεχόμενο (simulations). Ο Ιεχωβά του μονοθεϊσμού θεωρεί πολύ ανταγωνιστικό –δηλαδή επικίνδυνο έως βλάσφημο– το να φτιάχνει κανείς είδωλα, που θα πει ομοιώματα θεών που όμως μοιάζουν με ανθρώπους. Που θα πει τελικά «γλυπτική». Ο Vasari θεολογεί άτσαλα υποστηρίζοντας ότι αυτό που απαγορεύει ο Θεός των Εβραίων, των Χριστιανών και των Μουσουλμάνων δεν είναι η κατασκευή των γλυπτών αλλά η λατρεία τους. Ούτως ή άλλως η γλυπτική εισέρχεται στα νεώτερα χρόνια με το στίγμα μιας αμαρτίας.

Αφενός ανθρωπόμορφη –κι όταν ακόμη δηλώνει «αφηρημένη»– αφετέρου θεομάχος, αφού αντιποιείται το δικαίωμα του Θεού στη δημιουργία.

Στην εποχή μας ο Gormley, ο Schütte, ο Cragg, αλλά και ο Γεωργίου προτείνουν εκφράζοντας ένα γενικότερο «μετά» (postindustrial, postmodern, posthuman κτλ.) κάποια ανθρωποειδή όντα (humanoids) ανάμεσα στον προκατακλυσμιαίο πηλό του γκόλεμ και την υπερτεχνολογία του ρομπότ.

Για τι μιλάει σήμερα η γλυπτική; Μα για μια οντολογία των μορφών μακριά από ηθικολογίες ή διδακτισμούς και για το δέον ή το γίνεσθαι εκείνης της πνευματικότητας που σταθερά εισβάλλει στην ύλη για να δημιουργήσει αυτό που ονόμαζε ο Bachelard «ποιητική του χώρου». Η γλυπτική, εν τέλει, αποδίδει στην ύπαρξη τα οντολογικά της χαρακτηριστικά· γι' αυτό και προκαλεί τη μήνιν του θείου.

Όσο κι αν ο κόσμος (και η γλώσσα) των εικόνων είναι διεθνής, άλλο τόσο η κατασκευή (των εικόνων) και η εννοημάτωσή τους έχουν και τόπο και χρόνο. Ιδιαίτερα στην πατρίδα μας, η εικαστική παραγωγή, όταν θέλει να ξεφύγει από το φλόρο υποκειμενισμό ή τις αγοραία μοντερνίζουσες μόδες, δεν μπορεί παρά να επηρεάζεται από τη συνειδητή ωρίμανση πατριδογνωστική διαδικασία. Τα γλωσσικά αρχέτυπα επηρεάζουν την εικονοποιία άραγε ή το αντίστροφο; Όπως και να 'χει το πράγμα, αν υπάρχει ένας χαρακτήρας και μια ταυτότητα στην εγχώρια σχολή, οφείλονται στην κοινή γλωσσική συνείδηση και σε ό,τι αυτή μπορεί να σημαίνει σ' επίπεδο κοινωνιολογικό, ιστορικό, εκφραστικό, ψυχαναλυτικό...

Το 1993 ο Κωστής Γεωργίου σφυρηλάτησε και ηλεκτροκόλλησε έναν Αγκυλωτό Σταυρό 2,20 x 2,20 μ. από τα σπλάχνα του οποίου έβγαιναν σκουριές και ακαθαρσίες. Δυσοίωνα προφητικό έργο, που ενώ έμοιαζε να τακτοποιεί λογαριασμούς με το ευρωπαϊκό παρελθόν, αποκτά ενοχλητική επικαιρότητα σήμερα (δες «Ελευθεροτυπία» 21.10.1994). Το 1998 ο γλύπτης περνάει μόνιμα στη χαλκοχύτευση δημιουργώντας τα πρώτα ανθρωποειδή του, τις ταυροκεφαλές, τα ζώα, για να φτάσει στον τεράστιο σκαντζόχοιρο, τα λουλούδια, τα δέντρα και τα συμπλέγματα των ακροβατών που παραπέμπουν εκτός των άλλων στη ροζ περίοδο του Picasso. Τότε που ο Spragnoletto ήταν ερωτευμένος με τους αρτίστες του τσίρκου Medrano.

Τα γλυπτά του Γεωργίου σταδιακά, κατακτώντας επάρκεια, κατακτούν τον κόσμο και μεταφέρουν την ειρωνική αμφισημία τους από τη Νέα Υόρκη στις αναδυόμενες νέες μεγαλουπόλεις της Κίνας με τα εντυπωσιακά μουσεία. Τα οποία με τη σειρά

τους ανακαλύπτουν τον Hortus Clausus και τα σύμβολα ενός δυτικού καλλιτέχνη. Ανάλογα όπως γίνεται δεκτός τόσο στη Ρώμη όσο και τη Βενετία ο Ιάπωνας Kan Yasuda, που γεννήθηκε το 1945 και δουλεύει τις μνημειακές φόρμες του με μια έντονα διακοσμητική διάθεση (Museo Dei Fori Imperiali, 2007). Όσωση ανάμεσα σε Δύση και Ανατολή, διαπολιτισμικότητα, κατάργηση των συνόρων μέσα από την τέχνη, υπερεθνική επικοινωνία; Είναι φορές που μεμονωμένοι δημιουργοί κάνουν ό,τι έπρεπε να κάνουν κράτη ή διεθνείς φορείς με υψηλή χρηματοδότηση και μακροπρόθεσμο πολιτιστικό πρόγραμμα.

Στο αίθριο του νέου Μουσείου Μπενάκη εκτίθενται μερικά έργα που ήδη έχουν ταξιδέψει τη μισή υδρόγειο: το Ζευγάρι του 1997, ο Άγγελος Φύλακας του 2001, η τριπλή εκδοχή του Equus του 1994, η πυραμίδα των Ακροβατών που ξεκίνησε από τη δεκαετία του '90 και ολοκληρώθηκε φέτος. Συμπέρασμα: Το ταξίδι συνεχίζεται κι αυτός εδώ είναι ένας γόνιμος σταθμός του. Ποιο θα είναι το επόμενο βήμα; Όπου υφίστανται πρόσφορες συνθήκες για να σταθεί (να στηθεί) η γλυπτική. Ούτως ή άλλως δεν υπάρχει ιδανικός χώρος γι' αυτήν. Ποτέ δεν υπήρξε. Πάντα έπρεπε να προηγηθεί ένα είδος συμβιβασμού: Από τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης ως τον αχανή τάφο του Κινέζου Αυτοκράτορα. Γιατί η γλυπτική δεν προτείνει έναν ιδανικό τόπο ανοίγοντας ιδεατά παράθυρα σε τυφλούς τοίχους όπως η ζωγραφική, αλλά υφίσταται στο χώρο και συγχρόνως τον γεννά, υποτάσσεται σ' αυτόν και συγχρόνως τον ανατάσσει, διεκδικώντας μια άλλη ομορφιά πέρα από τη φυσική. Κι ως μην ξεχνάμε: «Οι μορφές της τέχνης υπερβαίνουν τη συνθήκη του χώρου και του χρόνου συνιστώντας μία πρόταση αιωνιότητας...»

Manos Stefanidis / December 2013

Kostis Georgiou / Hortus Clausus

Space exists outside the door and inside the mind.

Antony Gormley

I

Contrary to popular belief, my opinion is that painting is not the suffering art; this title is rather reserved for sculpture, an art going through an existential crisis, directly linked with the constant turmoil public life has been in for many a decade now, shrinking dramatically under the invasion of the private, of the widespread herd mentality and also of policing, which exists side by side with violent delinquency, in an interactive relationship. In other words, the sculpture, separated from its natural space and its open, public function as an incarnate collective memory and as a tangible declaration of freedom, is almost wholly banished to museums, private collections and closed-off, closely guarded private spaces, luxury buildings or their gardens, fenced and protected as if they were a forbidden Eden. This is why modern scholars (Rosalind Krauss) refer to sculpture as being homeless, desperately seeking its proper grounds. Modern sculpture, especially its more experimental version, is by necessity housed in galleries, international foires or museums, modern buildings that accommodate banks or corporations, and less frequently in squares, parks, avenues or crossroads, which is where the monument tradition meets the opinion of the state, in the broad sense of the word, regarding what is aesthetically good. I would say that public art is proportional to the education or the aesthetics of the power that chooses it (for however long it chooses it) and promotes it (for however long it promotes it). The public sculptures that surround us, so long as they withstand the attacks of the vandals (who strive to be commended for their good taste), are products of committees, institutions, and specific political interventions. In this way, the "monuments" serve official propaganda, rather than collective memory or aesthetic needs. This is why I contended that sculpture is facing a crisis; because it is the art being stifled in search of space, while painting still enjoys the role of providing fetish images for the -still- ruling upper middle class.

II

*Beyond the boundaries of sorrow,
there is nothing left but the convention of time and space.*

Friedrich Hölderlin

Art is a machine of the imagination, tracing the confines of space and time and overturning the boundaries of History. The small but explosive tradition of modernism, on the other hand, was proclaiming its independence from all systems of History, and the post-modern was presented as the affirmation of historical continuity, so that the past is dynamically activated within the art of the present. I believe, however, that the distinction between modern and post-modern is rather schematic, since it culminates in incomplete, as well as radical forms. A work of art by definition contains the challenge of subversion and the seed of the new, since it propagandizes a "different" reality, a different social institution. On the other hand, because of the very fact that it represents a cultural value and a perceptible ideology, it is unavoidably presented as being connected to the dialectics of culture—following, in other words, a course parallel to the mechanics of History. So, today, making the most of the experience offered by the past, away from naive stereotypes and precast notions, one can delve into the core of the work of art and study it for what it is, and not for what some cultural authority systems force it to be. An art work cannot be perceived outside the dialectics of History, regardless of whether its ideological load functions as an affirmation of historical tradition or as its negation. It is one thing, however, to consciously study the evolution of the forms in space and time, and a totally different matter to attribute a superficial image to History, by outwardly imitating some styles in the way of an intercultural collage, as was so often the case in the previous decade – at least –, and with the aid of many theorists in the field of the post-modern.

Taking all that into consideration, we endeavored to organize the present sculpture exhibition by Kostis Georgiou, as an experiment and a reflection into the dynamics of the "open" and the "closed" space; in other words, the public and the private (if we consider where and how we come to classi-

1. Passages in Modern Sculpture, Cambridge Mass: The MIT Press, 1977.
2. Μάνος Στεφανίδης, *Μικρή Πινακοθήκη, Πρόσωπα, κρίσεις και αξίες της νεοελληνικής τέχνης*, Εκδόσεις Καστανιώτη, 2011, 4η έκδοση συμπληρωμένη.
3. Walter Pater, *Η Αναγέννηση, μελέτες για την τέχνη και την ποίηση*, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2011, μτφρ. Άρης Μπερλής.
4. N.J.T. Mitchell, *What do pictures want? The lives and loves of images*, University of Chicago Press, σ. 246: «Image-making is a dangerously godlike activity...»
5. Μάνος Στεφανίδης, *Μια ιστορία της ζωγραφικής*, Εκδόσεις Καστανιώτη (Α' έκδοση), 1994, σ. 15.

fy a museum in those terms). Thus we created an enclosed “garden,” a hortus clausus in the museum’s atrium, where the peculiar sculpted creatures of Kostis Georgiou will reside for one month, safe and free. Liberated from need or fear, hostility or vandalism, enigmatic and ambiguous, here they enjoy their selfish freedom revelling in the eyes of the spectators.

What do these sculptures represent?

Are they daemons from a time before the fall, mechanical super-flowers and trees, or zoomorphic puppets of the future? Do they tread on a safety tradition or are they being tried on quicksand? Are they fire walking in a self-destructing mode or are they preparing to take off? Do they operate as teams or are they eager to sever the bonds of dependence? Do they dream of public recognition or are they rushing to become part of the fruitless (for their nature as sculptures) domain of the private? Have they or have they not decided on their fate between the humanoid, the herbal and the animalistic, the authentic and the mediated, the plastic and the painted, the mass or the colour, the monumental or the minimalistic, the narration or the subjugation, the metaphor or the metonymy?

III

Walter Pater argues that romanticism is the point where paradox and beauty converge. Deviance, peculiarity, and distortion are all quality characteristics of Georgiou’s sculptures, in addition to form moulding, minimalism, presenting part instead of the whole (eg. a disembodied head), and also the grotesque. In other words, everything that would very easily be attributed to the field of expressionism, with all its otherworldly (surrealistic?) elements. At any rate, romanticism is considered to be the precursor of both expressionism and surrealism in the 20th century.

To be more precise, we are dealing with sculpture that derives from painting, since its topics (zoomorphic or humanoid) have already appeared in older (painting) exhibitions of the artist. (In 1990 in his individual presentation at the Titanium gallery and his participation in the group exhibition “A reference to Bouzianis,” Municipal Gallery of Athens, and in 1989 with the tribute to the French Revolution titled “6+6,” Athens and Nîmes. All three of the exhibitions had an introductory note by the undersigned.)

Bulls, bull-leaping, rhinos, ferocious animals, figures surrendered to the colours of fire or the abyss, distorted beings begging or showing off their strength have always taken centre stage in Georgiou’s art. Consequently, the transition to the three-dimensional comes as the natural evolution of a continuous study of forms and expressions. There is, after all, the example set by eminent artists (eg. Matisse, Picasso, Max Ernst, Magritte, and Dali, to name but a few representatives of the early avant-garde and surrealism), who combine painting and sculpture in a complementary way, also seen in other modern artists, such as Horst Antes or Thomas Schütte. Georgiou the sculptor, however, continues to make references to his immovable hero-artists, Willem de Kooning and Francis Bacon. Mythologizing monsters, monstrosizing beauty. And regardless of how his sculptures differ from his painting obsessions (graphic conveniences, visual conventions etc.), one can discern in them, however, a constant tendency to merge drama with the farcical, the rhetoric of the form with its self-negation, intensity with playfulness, the “pessimism” of the form with the “optimism” of the radiant colour. In other words, antithesis giving way to thesis.

IV

This small retrospective exhibition presents in a concise way the experimentations and accomplishments of the sculptor-painter in the past twenty years. They comprise compositions initially moulded in clay, to be transferred later to a longer-lasting, more grandiose material: copper, bronze, polyester, aluminum. What is his concern? To study the boundaries between the human and the animalistic, the logical and the illogical, the frightening and the grotesque, the irony as content and the polished moulding as form. At the same time, to immerse his artistic fantasies, those creatures that exist between the obscurity of darkness and the serenity of light, in the realism of the sculpted forms. Now the outlines of a painting become intertwined levels, sometimes smooth, other times coarse, rough. Always prevalent, though, is the need for diligence of form for a final unity, no matter how its supplementary elements might sometimes diverge. For that reason, I believe that his sculpture has a tendency towards the classic, despite its experimental elements; its truth, in other words, is evident, as is its enigma. Designed

to become part of an urban environment, in the depths of a city, not necessarily imaginary or idealized, it experiments with its sizes, increasing or reducing, in order for them to withstand the human presence. Very small, and they seem helpless; very big, and they seem invincible. You see, sculpture must always be surrounded by people. And people are not necessarily innocent, despite their good intentions. So the sculptor selects those sizes that impose themselves in the space without dominating it, thus aspiring towards an honest compromise with those who resent them or are unable to tolerate them. Maybe because their existence feels inferior to or uneasy with their own existence, despite the fact that, after all, people are much more fragile than sculptures and sculptures are much tougher than people.

V

*Wake those who are sleeping,
leave those who are dreaming.*

(Written on a wall in Athens)

Post-modernism’s main attribute is that the image – produced at breakneck speed by the electronic, now digital technology – is detached from the locus, just like its representation is disconnected from the reference-concept that once contained it. The images now refer to other images and the signifiers, gaining their independence, echo other signifiers, while the inner coherence that once held them together has now been corroded. All those elements comprise a hyperreality, Baudrillard or Umberto Eco’s hyper-réalité, which, with the illusionistic quality of its images shows that the boundaries between what is real and what is imaginary have been irrevocably eroded. “Reality,” thus, is our personal relationship with this avalanche of hyperreal, deceptive images offered to us by the image-producing mechanisms of modern technology. Let’s for example consider the televised image; while it pretends to be depicting the most real “reality,” a reality ad extremum, the now wary consumer is aware that this is a wholly constructed impression, a “hypnotic behaviour” in the words of Guy Debord. A direct result of this phenomenon is Baudrillard’s ominous conclusion that art today has become a parody of itself, since there is no reference to any content to distinguish

it (simulations).

Monotheism’s Jehovah considers the creation of simulacra, more precisely effigies depicting gods in human form, to be something dangerous, even blasphemous. This, however, is what “sculpture” means. Vasari clumsily claims that what the God of the Jewish, the Christians and the Muslims forbids is not the creation of sculptures, but their worship. Either way, sculpture enters the modern era bearing the stigma of sin. On the one hand in human form – even when it claims to be “abstract” – on the other hand in dispute with God, since it tries to usurp His right to creation.

In our time, Gormley, Schütte, Cragg, and Georgiou, professing a more general “post” mentality (postindustrial, postmodern, posthuman, etc.), suggest some human-like beings (humanoids) that hover between the golem’s prediluvian clay and the robot’s advanced technology.

What does sculpture want to convey, nowadays?

Why, an ontology of the form that is freed from moral preachings or self-righteous teachings, and the duty or the realization of that spirituality that slowly seeps through matter, in order to create what Bachelard called “the poetics of space.” Sculpture, finally, ascribes its ontological characteristics to existence; that is why it incurs divine wrath.

VI

To the degree that the world (and the language) of images is universal, it goes to say that the construction of images and their infusion with meaning have both a place and a time. Especially in Greece, whenever artistic production wants to break free from jabbering subjectivity or from vulgar fashions, it has no choice but to be influenced by the consciously ripening process of becoming acquainted with one’s own country. Do linguistic archetypes affect the image-making process, or is it the other way round? Either way, if the indigenous school of thought has an identity, it owes itself to the shared linguistic consciousness and to all it represents on a social, historical, expressive, and psychoanalytical level.

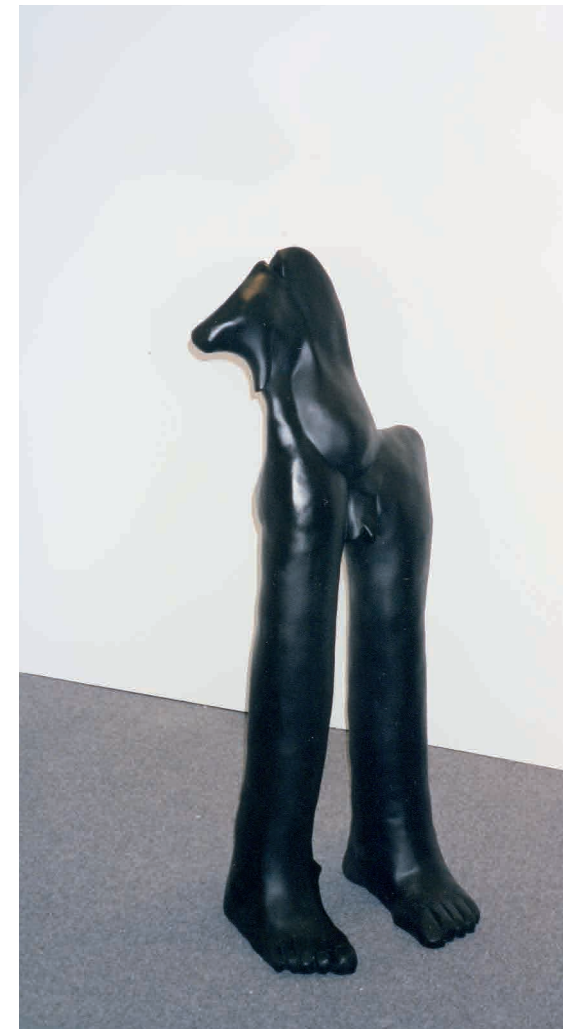
In 1993 Kostis Georgiou chiseled and welded a 2.20 x 2.20 m Swastika, which oozed rust and filth. It was an ominously prophetic work; while it seemed to be settling scores with the European past, today it is disturbingly apropos (cf. “Eleftherotypia” newspaper, 21.10.1994). In 1998 the

sculptor moves permanently towards copper-smithery, creating his first humanoids, the bull heads, the animals, and later the enormous porcupine, the flowers, the trees, as well as the clusters of acrobats, reminiscent of Picasso's rose period, among other things. When Spagnoletto was in love with the Cirque Medrano artists.

Gradually, gaining in sufficiency, Georgiou's sculptures travel the world, conveying their ironic ambiguity from New York to the newly-emerging metropolises in China, with their impressive museums, which, in turn, discover the Hortus Clausus and the symbols of an artist from the West. The Japanese Kan Yasuda, born in 1945, who creates his monumental forms in an intense decorative way, is likewise received both in Rome and in Venice (Museo Dei Fori Imperiali, 2007). Osmosis between East and West, interculturality, a breaking of the frontiers through art, transnational communication? There are times when individual artists do what ought to have been done by nations or international institutions with great resources and a long-term cultural plan.

The new Benaki Museum's atrium hosts an exhibition of some works that have already travelled halfway across the world: the Couple of 1997, the Guardian Angel of 2001, the threefold version of 1994's Equus, the Acrobats' pyramid, which began in the '90s and was completed this year. Conclusion: The journey continues and this is one of its very prolific stopovers. Where will the next stop be? Wherever the conditions are ripe for sculptures to be erected. After all, there is no ideal place for them; there never was. There always had to be a sort of prior compromise: From the Holy Rock of the Acropolis to the vast tomb of the Chinese Emperor. Because, unlike painting, sculpture doesn't suggest an ideal locus, opening ideal windows on blind walls; rather it exists in space, at the same time creating it, it surrenders to it, at the same time rearranging it, claiming a different kind of beauty that goes beyond the natural. Let us not forget, after all: "The art forms transcend the convention of space and time, comprising a suggestion of eternity..."

1. *Passages in Modern Sculpture*. Cambridge Mass: The MIT Press, 1977.
2. Manos Stefanidis, Small Gallery, Personas, crises and values of modern Greek art, Kastaniotis Editions, 2011, 4th edition, supplemented.
3. Walter Pater, *The Renaissance – Studies in Art and Poetry*, Oxford University Press, 1998.
4. N.J.T. Mitchell, *What do pictures want? The lives and loves of images*, University of Chicago Press, p. 246: "Image-making is a dangerously godlike activity..."
5. Manos Stefanidis, *A History of Painting (Μια ιστορία της ζωγραφικής)*, Kastaniotis Editions (1st edition), 1994, p. 15.

Pandora
134 x 50 x 42cm
Μπρούντζος - Bronze
2003

Μιλτιάδης Παπανικολάου
Καθηγητής της ιστορίας της τέχνης
στο Α.Π. Θεσσαλονίκης

Από την πληθώρα των κριτικών σημειωμάτων για την τέχνη του Κωστή Γεωργίου, μια τέχνη πληθωρική ως προς τις θεματικές επιλογές και την εικονογραφική της εξέλιξη, πολυσήμαντη και συνάμα φανατικά συνδεδεμένη με συγκεκριμένες πολιτιστικές αξίες, που προδίδουν μια βιωματική σχέση του καλλιτέχνη με τον Χώρο, κράτησα τη φράση του Χάρη Καμπουρίδη (2000) για την ύπαρξη μιας απόλυτης ισορροπίας στο έργο του, χάρη στο «εκκρεμές ακριβείας (που υπάρχει) ανάμεσα στο σχέδιο και στο χρώμα». Γιατί είναι γεγονός ότι εκείνο που σημαδεύει ανεξίτηλα τη ζωγραφική και τη γλυπτική του Κωστή Γεωργίου (ενός καλλιτέχνη της επαναστατημένης γενιάς του '90, της γενιάς δηλαδή που γνώρισε τη λήξη του ψυχρού πολέμου αλλά και την παγκοσμιοποιημένη διεθνή κοινωνία) είναι η αίσθηση της παράδοσης, που εκτείνεται από τον Γκρέκο και τον Καραβάτζιο μέχρι τον Μπέικον και τον Σπυρόπουλο, με τρόπο που μεταμορφώνει τα διαχρονικά μορφικά ερεθίσματα (στο επίπεδο της προοπτικής, του χρώματος και του χώρου) σε μια αυστηρά ισορροπημένη προσωπική εσωτερική οπτική, που τον οδηγεί πραγματικά σε μια ανώτερη μορφή καλλιτεχνικής έκφρασης.

Ως ένας θαυμαστής του εξπρεσιονισμού ασχολήθηκε επισταμένα με την ανθρώπινη μορφή, στην οποία μελετά εξονυχιστικά είτε ως ένα φορμαλιστικό αντικείμενο (με μια εκτενή σειρά ερευνητικών μελετών) με πρόσωπα που παίζουν σημαίνοντα ρόλο στην οικονομική και πνευματική ζωή του διεθνούς κοινωνικού τοπίου, είτε ως όψεις και αντικατοπτρισμοί ενός ταραχώδους, ανήσυχου και προβληματικού κόσμου(στο επίπεδο της βιωματικής εμπειρίας και της ιστορικής συνέχειας). Οι μορφές του είναι κατά κανόνα ογκώδεις,

ασύμμετρες και κατά προτίμηση παραμορφωτικές, οι οποίες κινούνται σε χώρους οργανωμένους με μανιεριστική προοπτική, δίνοντας την ψευδαίσθηση ενός μόνιμα κινούμενου – και γι' αυτό επισφαλούς χώρου. Η αφοσίωσή του στις τερατόμορφες και σχεδόν αφύσικες μορφές είναι η αντίδρασή του στη σημερινή κρίση των ανθρωπιστικών αξιών, αξίες που ο καλλιτέχνης γνώρισε στην πλούσια δυτικοευρωπαϊκή (και συνάμα ελληνική) παράδοση και κινδυνεύουν πλέον να καταρρεύσουν. Ιδίως οι προσωπογραφίες του μοιάζουν να προβάλλουν- παραποιημένες στο έπακρον – μέσα από έναν παραμορφωτικό καθρέπτη στον τύπο του Φράνσις Μπέικον χάρη στις βίαιες, γρήγορες και τραχείς πινελιές αλλά και στην προβληματική χρήση της τρίτης διάστασης.

Στη διάρκεια της πολύχρονης καλλιτεχνικής δράσης του Γεωργίου η εικονογραφία του είναι σχολαστικά αγωνιώδης και έντονα συμβολική, έτσι ώστε η αναπαραστατική πρόθεση και η περιγραφικότητα να μην εμποδίζουν τη μετατροπή των εικόνων σε ταραγμένα και προβληματικά όντα. Αυτή τη μεταστροφή προς τις βιόμορφες εικόνες τη βλέπει κανείς καθαρότερα στη γλυπτική του καλλιτέχνη, όπου η (αρχική) ισορροπία ανατρέπεται εξ αιτίας της συμβολικής του αφηρημένου εξπρεσιονισμού προς όφελος μιας πανθειστικής αντίληψης.

Παράλληλα, η κίνηση γίνεται λιγότερο δραματική με σχήματα καμπύλα και ήρεμα και με βαμμένες επιφάνειες, που αλλοιώνουν την υφή του σκληρού υλικού, εξομοιώνοντας τις μορφές με τις ζητούμενες ιδέες, αν και τα επιμήκη μέλη των μορφών εκφράζουν μια αγχώδη συμπεριφορά, γεγονός που προδίδει ένα κόσμο μυστηριώδη και ανασφαλή. Η τάση του να απομακρυνθεί από την κονστрукτιβιστική γεωμετρία τον ωθεί όλο και περισσότερο προς την ανθρώπινη μορφή με την έμφαση να δίνεται στην κίνηση του πινέλου στην πιο βίαιη και δυναμική χρήση του. Αν και η χρωματική φρενίτιδα, το ταλαντευόμενο γραμμικό σχέδιο και τα ασύμμετρα σχήματα δημιουργούν μια αίσθηση ανεξέλεγκτης ορμής και μεγάλης έντασης ο έλεγχος όλων αυτών των στοιχείων είναι παρών και η αίσθηση της ισορροπίας και της τάξης είναι παντού κυρίαρχη.

Τέχνη / *Traces* 2010
 45^η Δημητριά Θεσσαλονίκη / 45^η Dimitria Thessaloniki - Villa Bianca

Miltiades Papanicolaou
 professor Of Art History
 in Aristoteleio University of Thessaloniki

From the profusion of critical commentary concerning the art of Kostis Georgiou, art which is expansive in its thematic choices and its illustrative development, wide-ranging, yet simultaneously fervently connected to specific cultural values, which allude to the artist's experiential relationship with Space, I retained the comment by Haris Kambouridis (2000), concerning the existence of an absolute equilibrium in his oeuvre, thanks to "the precision pendulum (that exists) between drawing and colour". It is a fact that, what makes an indelible impression about paintings and sculptures by Kostis Georgiou (an artist of the rebellious generation of the nineteen nineties, a generation that experienced the end of the cold war and the globalisation of world society), is the sense of tradition, which extends from El Greco and Caravaggio to Bacon and Spyropoulos, in the way in which he transforms the timeless stimuli of form (on the level of perspective, colour and space) into a strictly balanced internal perspective, which truly leads to a higher form of artistic expression. An admirer of expressionism, he has worked at length with the human form, which he examines thoroughly, either as a formalistic object (in an extensive series of investigative studies), with individuals who play a major role in the financial and intellectual life of the international social landscape; or as facets and reflections of a turbulent, troubled and problematic world (on the level of experiential understanding and historical continuity). As a rule, his forms are substantial, asymmetrical and, preferably, distorted. They move in spaces that are organised in accordance with a mannered perspective, giving the illusion of a permanently moving, and thus insecure locus. His devotion to monstrous and almost unnatural forms is a reaction to the current crisis in humanitarian values, values with which the artist became familiar through the wealth of West European (and simultaneously Greek) tradition, and which are now at risk of

crumbling away. His portraits in particular seem to appear – extremely warped – through a distorting mirror in the style of Francis Bacon, thanks to his swift, rough brushstrokes, as well as an ambiguous use of the third dimension.

Throughout the many years of Georgiou's artistic investigations, his imagery has remained meticulously agonised and intensely symbolic, so that depictive intent and descriptive ability do not impede the transformation of the images into troubled and troublesome entities. This reversion towards life-like images can be seen clearly in the artist's sculptures, where the (initial) equilibrium is subverted, due to the symbolic power of abstract expressionism, leading to a pantheistic consciousness.

At the same time, this move is rendered less dramatic through curved and calm figures and the use of painted surfaces, which differentiate the texture of the hard material, rendering the forms more similar to the ideas sought, although the lengthwise body parts of the forms express a chaotic behaviour, which brings to light a mysterious and precarious world. His tendency to distance himself from constructivist geometry leads him increasingly to the human form, placing emphasis on the movement of his brushes and their more forceful and dynamic use. Even though a fever of colours, oscillating linear drawing and asymmetrical shapes create a sense of uncontrollable force and great intensity, all these elements remain under his control and the sense of equilibrium and order dominates.

.....Ζωγραφίζοντας ως σύγχρονος (φλουό) φωσφορίζων Φράνσις Μπέηκον, η αναπαράσταση ενός προσώπου χωρίς χαρακτηριστικά στο έργο Persona I (2004) από τον Κωστή Γεωργίου υποδηλώνει κρίση ταυτότητας ή υπαρξιακή κρίση; Χρησιμοποιώντας σπάτουλες και πηχτά χρώματα, ο Γεωργίου φαίνεται να έχει προσπαθήσει να συλλάβει τον εαυτό του στον καμβά γρήγορα, πριν αλλάξει ή εξαφανιστεί.

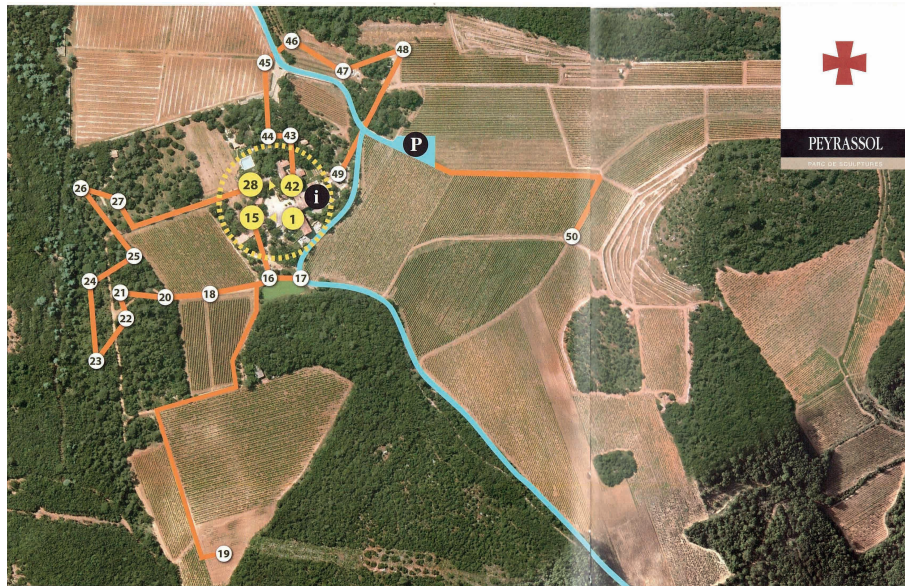
Madeleine Peck
Art news magazine
Νέα Υόρκη τόμος
Σεπτεμβρίου 2004

...Painting like a latter-day, Day-Gio Francis Bacon, Kostis Georgiou's portrayal of a featureless face suggests an identity or existential crisis in Persona I (2004). Using palette knives and thick paint, Georgiou seems to have tried to quickly capture himself on canvas, before he changed or disappeared.

Madeleine Peck
Art news magazine
New York
Volume September 2004

ARTISTES

- 01 TINGUELY Jean
- 02 POIRIER Anne et Patrick
- 03 REINOSO Pablo
- 04 ARMAN
- 05 CÉSAR
- 06 DUBUFFET Jean
- 07 VENET Bernar
- 08 TAPIES Antoni
- 09 PANARAMENKO
- 10 VENET Bernar
- 11 STELLA Frank
- 12 LAVIER Bertrand
- 13 CARO Anthony
- 14 MATTA Federica
- 15 GILJOLI Emile
- 16 GEORGIU Kostis
- 17 UEMATSU Keiji
- 18 TURK Gavin
- 19 FAHRI Jean-Claude
- 20 FOLON
- 21 GEORGIU Kostis
- 22 ADAMI Franco
- 23 ROTRAUT
- 24 LAVIER Bertrand
- 25 FRIEDMANN Gloria
- 26 BERNIER Pascal
- 27 GARNIER Hubert
- 28 SUSPLUGAS Jeanne
- 29 BORDERIE André
- 30 FLANAGAN Barry
- 31 PLENSA Jaume
- 32 BEN
- 33 BERRY Philippe
- 34 CÉSAR
- 35 FLEURY Patrick
- 36 OLIVIER Henri
- 37 GRAHAM Dan
- 38 MATTA Federica
- 39 VENET Bernar
- 40 VENET Bernar
- 41 LANGLADE Fabrice
- 42 ROULIN Félix
- 43 LALANNE François-Xavier
- 44 DELVOYE Wim
- 45 CLÉMENT Alain
- 46 OPPENHEIM Dennis
- 47 RAYNAUD Jean-Pierre
- 48 LIBERMAN Alexander
- 49 SKODA Vladimir
- 50 TOSELLO Jean-Jacques

Συλλογή του πάρκου γλυπτικής του Peyrassol - Γαλλία
Collection of Peyrassol sculpture park - France

« Οι πίνακες ζωγραφικής έχουν μια δική τους ζωή που προέρχεται εξ ολοκλήρου από την ψυχή του ζωγράφου. »

Vincent van Gogh

Η πλαστική τέχνη του Κωστή Γεωργίου μαρτυρά μια αξιοσημείωτη συνοχή και ομοιογένεια. Οι πίνακες και τα γλυπτά που ο καλλιτέχνης εκπονεί για περισσότερο από δύο δεκαετίες κρύβουν τις θεμελιώδεις οικουμενικές αγωνίες του ανθρώπου καθώς επίσης και τις απορίες και τα ερωτήματα που θέτει στον κόσμο.

Από το έργο του Κωστή Γεωργίου πηγάζει η δύναμη και το πάθος και τόσο στα γλυπτά του όσο και στους πίνακές του ανακαλύπτουμε αυτή την ίδια ένταση, αυτή την ίδια οξύτητα.

Ο Γεωργίου αντλεί τα θέματά του από τις προσωπικές του αναμνήσεις και εμπειρίες, «ο άνθρωπος» και «το ζώο» είναι μοτίβα συνεχώς επαναλαμβανόμενα. Τα στριμμένα σώματα των ανδρών και των γυναικών, ένα ψάρι καρφωμένο σε μια λόγχη/κοντάρι, τα πουλιά στα κλουβιά και οι αλυσοδεμένοι ταύροι, από χαλκό και ατσάλι, που ο καλλιτέχνης σκάλισε με τα χέρια του, είναι κραυγές πόνου σ'έναν κόσμο αποπροσανατολισμένο όπως ο δικός μας. Μέσα από αυτά τα ζώα, ο Κωστής Γεωργίου θυμίζει πιθανόν και το κυνήγι, το ψάρεμα και την ταυρομαχία των οποίων οι εικόνες έχουν φτάσει στις μέρες μας πάνω στα βάζα και στις τοιχογραφίες των μινωικών πολιτισμών της Κρήτης : αναμνήσεις της καθημερινής ζωής της αρχαιότερης ιστορικής περιόδου της Ελλάδας όταν ακόμα δε μιλούσαμε για απειλές εναντίον του περιβάλλοντος, κι όμως αυτός ο πολιτισμός που ήταν από τους πιο ανεπτυγμένους καταποντίστηκε αργότερα

εξαιτίας μιας από τις πιο φονικές φυσικές καταστροφές όλων των εποχών.

Σκηνές αγωνιώδεις σπάνιας βίας με έντονα χρώματα διαδραματίζονται στα δυσδιάστατα έργα του, όμως, ενώ κάποια πρόσωπα που απεικονίζονται στους πίνακες εκφράζουν την ψυχική τους οδύνη ουρλιάζοντας, άλλα, αντιθέτως, αποδέχονται σιωπηλά την αναπόφευκτη μοίρα τους. Αν και οπουδήποτε αλλού το χρώμα παίζει κυρίαρχο ρόλο, ο Γεωργίου ζωγραφίζει επίσης εύθραυστα γυμνά σε λιτούς τόνους του μαύρου και του λευκού- ακόμη κι εδώ παράξενες φιγούρες σ'ένα νεφελώδες περιβάλλον. Η αμφιβολία, η έκπληξη, η ανικανότητα-η «ανθρώπινη φύση»-αναπαρίστανται από τον καλλιτέχνη με άπειρη τρυφερότητα.

Σε μια εποχή που η τέχνη κρίνεται πάνω απ' όλα στην αξία της, η ζωγραφική, περισσότερο από άλλες μορφές καλλιτεχνικής έκφρασης, κατορθώνει να διατηρεί την οικειότητά της.

Το έργο του Γεωργίου προσεγγίζει μια κατηγορία που θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε εκφραστική. Όσο για τον καλλιτέχνη, δε θέλει να του αποδοθεί ένας οποιοσδήποτε χαρακτηρισμός. Η ζωγραφική του άποψη προδίδει τόσο τη διαίσθηση όσο και τη συνειδητοποίηση, αφού η ζωγραφική είναι άλλωστε κι ένας τρόπος σκέψης. Η δημιουργική διαδικασία είναι πολύ σημαντική για εκείνον. Τον απασχολεί στη διάρκεια των διαλειμμάτων του, όταν σκέφτεται τι θα ζωγραφίσει την επομένη. Η ζωγραφική, ο χειρισμός, οι σκέψεις, ακόμα κι η προσδοκία αποτελούν μια εναλλαγή ελπίδας, σύγχυσης, καταστροφής και ικανοποίησης.

Ο Κωστής Γεωργίου ζωγραφίζει μια εκτός χρόνου πραγματικότητα. Πίσω από κάθε πίνακα κρύβονται κομμάτια άλλων, στο άπειρο.

Rita Compere

Διευθύντρια του ΜΥΗΚΑ Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης-Antwerp
ΒΕΛΓΙΟ - Φεβρουάριος 2004

Galileo
Νοσοκομείο Saint Elizabeth
/Saint Elizabeth Hospital
Είσοδος - Entrance
255x110x55cm
Αλουμίνιο - Aluminum

“Paintings have their own life drawn entirely from the painter’s soul.”
Vincent van Gogh

Kostis Georgiou’s art testifies to a noteworthy cohesion and homogeneity. The paintings and sculptures created by the artist over the past two decades conceal man’s fundamental ecumenical concerns, as well as the qualms and questions he addresses to the cosmos.

Kostis Georgiou’s oeuvre is a source of power and passion and both his sculptures and his paintings reveal to us that same intensity, that same acuity. Georgiou draws his subjects from personal memories and experiences; “man” and “animal” are constantly repeated motifs.

The twisted bodies of men and women, a fish impaled on a spear/lance, birds in cages and bulls chained in irons made of bronze and steel, which the artist has sculpted with his hands, are all cries of pain in a disoriented world, such as ours. Utilising these animals, Kostis Georgiou may well be referencing the kind of hunting, fishing and bull-fighting, whose images have survived to the present on the vessels and wall paintings of the Minoan civilizations of Crete: reminiscences of everyday life drawn from the oldest historical age of Greece, from a time when there was no threat to the environment, and yet despite the fact that this culture was one of the most advanced it was brought down later through one of the most catastrophic natural disasters of all time.

Images of rare wrenching violence in vivid colours take place in his two-dimensional works, however, while certain people depicted in the paintings express the pain in their psyche by screaming, others, on the contrary, silently accept their inevitable destiny. Even though everywhere else colour has a dominant role to play, Georgiou also draws fragile nudes in unadorned tones of black and white; even here there are strange figures on a cloudy background. Uncertainty, surprise, impotence - “human nature” - are all depicted by the artist with infinite tenderness.

At a time when art is judged by its value above all else, more than any other form of artistic expression, painting manages to preserve its familiarity.

Georgiou’s oeuvre approaches a category that we might term as expressionist. The artist himself does not want to be slotted into any convenient category. His painting perspective betrays both his intuition and his discernment, as painting is, in any case, a form of thought. The creative process is very important to him. It concerns him during his breaks, when he contemplates what he will paint the following day. Painting, its gestures, thoughts, even its anticipation constitute a form of alternating between hope, confusion, destruction and satisfaction.

Kostis Georgiou paints a reality that is out of time. Each painting conceals pieces of others, ad infinitum.

Rita Compere

Director of MUHKA Museum van Hedendaagse Kunst Antwerpen
BELGIUM – February 2004

Biarritz
Γαλλία - France 2013

Rex - Regina
Rex 202x52x40cm
Regina 175x43x23cm
Αλουμίνιο - Aluminum
2013

Σκέψεις...

Ίσως τις στιγμές που είμαι μόνος αναζητώ απεγνωσμένα να δώσω λίγο φως και κάτι σαν αισιοδοξία σε αυτό που φαίνεται πως χάσαμε. Σε εκείνο που τα ουρλιαχτά και τα στενάγματά μας μοιάζανε με γραφικές εξάρσεις. Ότι ερχόταν το βλέπαμε καθαρά πολύ πριν! Και λοιπόν; Τι μπορεί να προσφέρουν οι φωνές των ολίγων, όταν σκοντάφτουν στις εμπροσθοφυλακές των απανταχού τεχνοκρατών και των ξύλινων ιδρυματικών «οικονομιστών», που ορίζουν και κατευθύνουν τους κόσμους ξεγελώντας τους με υλικά μπιχλιμπίδια, καθρεφτάκια και γυαλιστερές χάντρες, ωθώντας τους στις μανίες της στείρας κατανάλωσης; Τι δουλειά έχουν οι «άχρηστοι» δημιουργοί σε ένα κόσμο θολό και γκρίζο ξέχειλο από τα ψεύδη και τα εγκλήματα του ιερατείου; Τι θέση μπορεί να έχει κάτι που δίνει φως ενώ εκείνοι υφαίνουν το σκοτάδι; Τι προοπτική μπορεί να έχει η τέχνη όταν την παρακολουθούν από εκατομμύρια κάμερες που φωλιάζουν ύπουλα, για το καλό μας, στους δρόμους, στις αυλές και τα στενά μπαλκόνια μας; Και όμως η τέχνη είναι η συνταγή που καταλύει τη σκοτεινιά αυτών που οδήγησαν όλη την ανθρωπότητα στο χάος. Είναι η ακτίνα που σαν λείζερ ξετρυπάει τις ομίχλες και πρόσκαιρα απαλύνει τον πόνο και οξειδώνει τις μανίες τους. Είναι το αντίδοτο στις ντιρεκτίβες του ολέθρου και στις αιχμές του φόβου που διασπείρουν. Η τέχνη είναι το μόνο όνειρο που μας απέμεινε. Αν δεν ονειρευτούμε μας νίκησαν. Μας παρέδωσαν στη σχιζοφρένεια. Στον αποσπασματικό και αλλοπρόσαλλο κόσμο που ζούμε, στον οποίο ο ένας αντιμετωπίζει εχθρικά τον άλλο, αρχίζουμε να βλέπουμε καθαρά όσο ποτέ άλλοτε την Κόλαση του Δάντη και το έρεβος της αποκάλυψης. Οι σκεπτικιστές, οι επικούρειοι και οι στωικοί, πρέσβευαν πως αν ο άνθρωπος ανεξαρτητοποιούνταν από την εμμονή του στον πλούτο, την υστεροφημία και την κοινωνική αποδοχή και καταξίωση και στρέφονταν στην σκέψη και στην αναζήτηση του τι είναι πραγματικά πολύτιμο, αδιαφορώντας για επουσιώδη και επιδερμικά γεγονότα, τότε οι κοινωνίες μας θα ήταν διαφορετικές και η ζωή μας αλλιώςτικη.

Ο δημιουργός ως μονάδα της συμπαντικής οντότητας μοιάζει να αποτελεί άξονα της δράσης μιας αέναης αμφισβήτησης και αναδιαπραγμάτευσης όλων αυτών που θεωρούνται δεδομένα. Είναι εκείνος, χωρίς αυτό να αποτελεί κάτι ηρωικό, που καλείται να γειώσει τις δραματικές εντάσεις μιας σκληρής

και αδυσώπητης καθημερινότητας και να τις αποσυμπιέσει οδηγώντας τις, στα φωτεινά νερά της δημιουργίας. Αντιτάσσει το φως και την δράση απέναντι από την κατήφεια και την απαλλοτρίωση της ανθρώπινης σκέψης που καταρρακώνεται από ευτελή και χυδαία προϊόντα. Αποτελεί μοχλό αποσυμπίεσης, και μέσα από την παραβατικότητα του καταργεί παραδοσιακές «αξίες» και θέσφατα, διαρρηγνύει τον υμένα της ιδρυματικής και ανούσιας αστικής αντίληψης και προσπαθεί να συνάξει το έλασσον άμεσο, με το απώτερο και το συμπαντικό, που οδηγεί στην ψυχική ανάταση και στην «ελευθερία». Εξ' άλλου τι είναι η τέχνη για τον δημιουργό; Μια ακροβασία είναι σε τεντωμένο σκοινί. Μια καθημερινή εναγώνια προσπάθεια να ανακαλέσει στην επιφάνεια από το σκοτός της ύπαρξης του, μύχιες σκέψεις και θολά οράματα, που θα τα «παγώσει» σε σταθερές εικόνες για να δημιουργήσουν στη συνέχεια πεδία δράσης για πολλούς.

Χωρίς αναζήτηση το έργο είναι ανιαρό. Δίχως φορτία και αναταράξεις το εικαστικό γεγονός είναι ύποπτο και στατικό, που μοιραία οδηγεί τον δημιουργό του σε μαρασμό και καλλιτεχνική στειρότητα. Αυτός οφείλει να λειτουργεί ως εξαιρετικά εκπαιδευμένος μαχητής, που πρέπει να αντιδρά αστραπιαία ακόμη και στο ελάχιστο θρόισμα.

Κωστής Γεωργίου
Αθήνα Ιούλιος 2010

Ruminations ...

Perhaps at times when I am alone, I desperately seek to provide a little light and some form of optimism over what we appear to have lost. Over that which our screams and sighs made look like graphic exaltation. We could see what was coming very clearly, from before! So what? What can the voices of the few offer, when they stumble on the avant-garde of technocrats everywhere, of the wooden establishment economists, who designate and conduct worlds. tricking them with material gewgaws, mirrors and shiny beads, pushing them to the mania of mindless consumption? What work do useless artists have in a world that is dull and gray and overflowing with lies and the crimes of those who hold positions of power? What position can something possibly have, when it sheds light, while they weave darkness? What prospects can art have, when it is observed by millions of cameras, which lurk sneakily, for our own good, along our roads and courtyards and our narrow balconies? And yet art is the recipe that breaks up their darkness of those, who led humankind to chaos. It is a ray, which, like a laser cuts through mist and, for a short while, lightens the pain and rusts up their passions. It is an antidote to the directives of destruction and the sharp pricks of the fear they spread. Art is the only dream we have left. If we do not dream, we are beaten. We are abandoned to lunacy; to a fragmented and bizarre world in which we live, in which everyone deals aggressively with everyone else, we begin to see, as clearly as we ever could, Dante's Hell and the eribus of revelation. Sceptics, Epicureans and Stoics all claimed that, if man became independent of his obsession with wealth, fame, and social acceptance and social approbation and turned to thought and seeking what is really valuable, with indifference over inconsequential and surface events, then our societies would be different and so would our lives.

The artist, as a unit of universal being, appears to constitute the axis of action of continuous doubt and renegotiation of all those things which are considered to be taken for granted. It is that which, without constituting something heroic, which is called upon to ground and decongest the dramatic shifts of a harsh and heartless everyday reality and to decompress these, leading them towards the bright lights of creativity. He counters the dejection and alienation of human thought with light and action; human thought that has been brought down by venal and vulgar products. It constitutes a decompression lever through all the transgressions which set aside traditional values and oracles, tears through the membranous vapid bourgeois concepts and attempts to gather together the minor immediate the furthest and most cosmic, which leads the soul to expand and to freedom. Besides, what is art for an artist? It is balancing on a tightrope. An everyday agonized attempt to bring forth the surface from the darkness of his existence: adulterous thoughts and hazy visions, which he will freeze in exchange for stable images, which will go on to create fields of action for many. Without seeking, a work is dull. Without charge and turbulence, the artistic event is suspect and static, destined to lead its creator to decay and artistic sterility. The artist is duty-bound to function as an exceptionally trained fighter, who responds instantaneously, even to the lightest of rustles.

Kostis Georgiou
Athens, July 2010

Postnothing Rhapsody
180x210x156cm
Σφυρήλατος σίδηρος - ανοξείδωτο ατσάλι
Hammered iron - Stainless Steel 1993

Η Ζωγραφική του ΚΩΣΤΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

*Ένα κλασικό μπαλέτο πάνω
σε ρομαντική λάβα*

Χορεύοντας πάνω στη χρωματική λάβα

...Σαν Ευρωπαίος που χορεύει έναν αυθόρμητο γενετήσιο χορό, άγνωστο στα δυτικοευρωπαϊκά μέτρα. Σαν να έχει έναν αυτόματο μηχανισμό που τον κρατά αθώο και πρωτόγονο, παρά τους στοχαστικούς διαλόγους με κλασικούς ομοτέχνους και παρά τις θαρραλέες αναμετρήσεις ισχύος που κάνει μαζί τους. Διονυσιακός, εκστατικός, μ' ένα δυναμισμό που μετατρέπει το σώμα του σε πινέλο, μοιάζει να χορεύει πάνω στον πίνακα αλλά την ίδια στιγμή σα να ελέγχει ότι ίχνος αφήνει πάνω του. Σαν τον Καζαντζάκη που γίνεται Ζορμπάς και αντιστρόφως, μας έρχεται να πούμε.

Σ' όλες τις δημιουργικές στιγμές που καταγράφει ο πίνακας, ο Γεωργίου κρατά τις λεπτές ισορροπίες ανάμεσα στη γνώση και το ένστικτο. Είναι πολύ φανερό πως αν αφηνόταν να κάνει έναν καθαρό χρωματικό εξπρεσιονισμό, σαν τον Ρόθκο π.χ., πάλι θα ήταν ένας από τους πιο καθιερωμένους καλλιτέχνες της γενιάς του. Όπως επίσης είναι φανερό πως αν μας έδειχνε πίνακες με πολύ σχέδιο και λίγο χρώμα, σαν τον Ντεκούνιγκ, πάλι θα κατακτούσε μια θέση στις πρώτες γραμμές.

Καθώς φαίνεται αυτό που τον εκφράζει τελικά είναι η επιδίωξη του ακατόρθωτου: να χορογραφεί ένα κλασικό μπαλέτο πάνω σε μια εκρηκτική χρωματική λάβα. Και η χορογραφία να εκτελείται απ' τις φιγούρες του με κλασικιστική ακρίβεια. Σαν τον εκστασιακό χορό των θρήσκων αναστενάρηδων πάνω στα πυρωμένα κάρβουνα, που γίνεται εύρυθμος γιατί οι χορευτές είναι συνεπαρμένοι από κοινό μεταφυσικό όραμα.

Οι πίνακες του Γεωργίου είναι οργιαστικοί, φτιαγμένοι από ηφαιστειώδεις χρωματικές εκρήξεις. Όταν όμως η λάβα παγώνει, το χάος μορφοποιείται σε τάξη, και τότε σχηματίζεται η ίδια η ζωή. Που -αν λάβουμε υπόψη την υψηλή δημοτικότητα του Γεωργίου-θα μπορούσε να θεωρηθεί ως η αστική ζωή της σύγχρονης ευρωπαϊκής Ελλάδας. Η οποία -όπως πρωτόεγινε στην αστική Ολλανδία του 17ου αιώνα- ζητά ισορροπία ανάμεσα στο ηφαιστειώδες άμορφο συναίσθημα και την καθησυχαστική παρουσία της οικείας ανθρώπινης φιγούρας.

Χάρης Καμπουρίδης
ιστορικός-κριτικός της τέχνης,
Μέλος της Academia Europaea
Αθήνα, Ιούλιος-Αύγουστος 2000

The art of KOSTIS GEORGIU

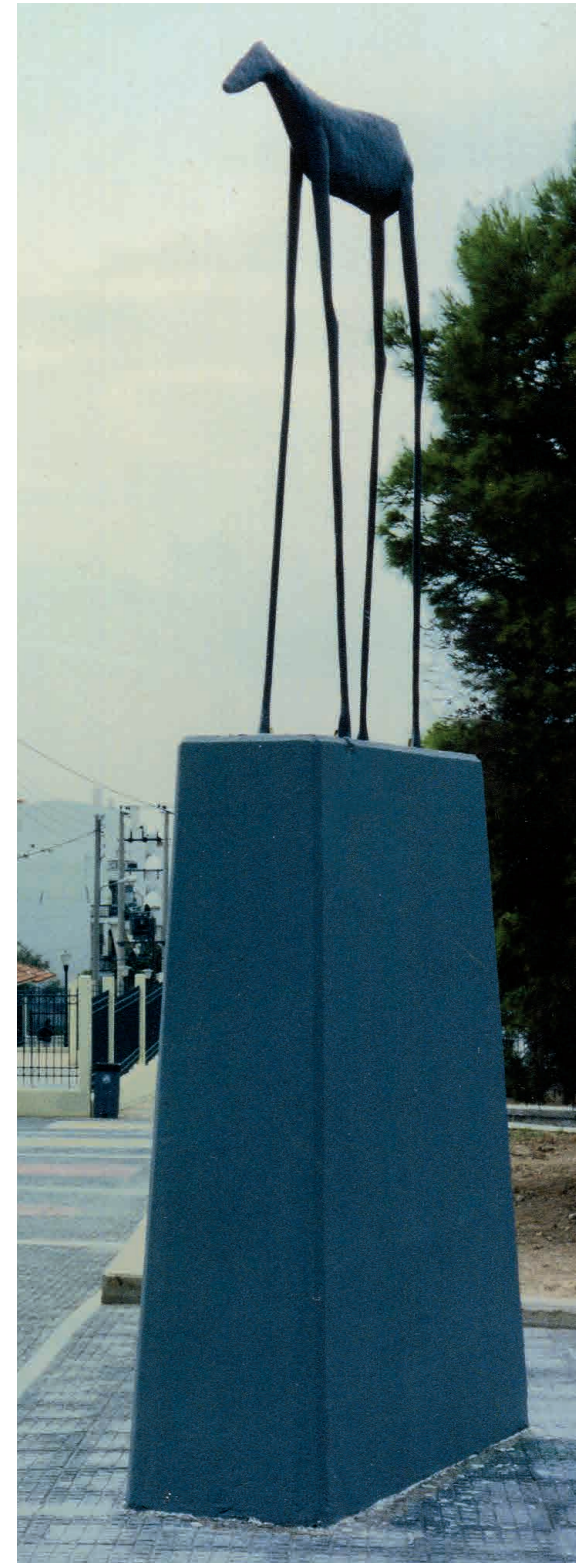
A classical ballet on romantic lava

Dancing on chromatic lava

...Like a European dancing a spontaneous, sexual dance, unknown to west European rhythms. As if he possesses an automatic mechanism which keeps him innocent and primitive, in spite of his thoughtful dialogues with classical fellow-artists and in spite of the bold trials of strength that he makes with them. Dionysiac, ecstatic, with a dynamism that transforms his body into a painter's brush, he seems to dance on the canvas but in the same moment to control any traces he may leave on it. Like Kazantzakis, we are inclined to say, who becomes Zorba, and Zorba who becomes Kazantzakis. In all the creative moments that the canvas registers, Georgiou holds the fine balance between knowledge and instinct. It is obvious that if he was left to create a pure chromatic expressionism, like Mark Rothko, for example, he would be among the most firmly established painters of his generation. Just as it is obvious that if he showed us pictures with a great deal of drawing and only little colour, like De Kooning, he would again be holding a place in the very front. As it appears, what finally describes him is the pursuit of what is not feasible: to dance a classical ballet on an explosive chromatic lava. And the choreography is to be executed by his figures with the utmost classical precision. Like the ecstatic dance of certain religious celebrants on live coals which becomes fully rhythmic because the dancers are carried away by a common metaphysical vision. Georgiou's paintings are orgiastic, wrought from volcanic chromatic explosions. But when the lava solidifies, the chaos is transformed to order, and then life itself is created. If we take account of Georgiou's high popularity, this life could be regarded as the urban life of present-day European Greece. It seeks, as first happened in 17th-century urban Holland, a balance between volcanic, formless sentiment and the calming presence of the domestic human figure.

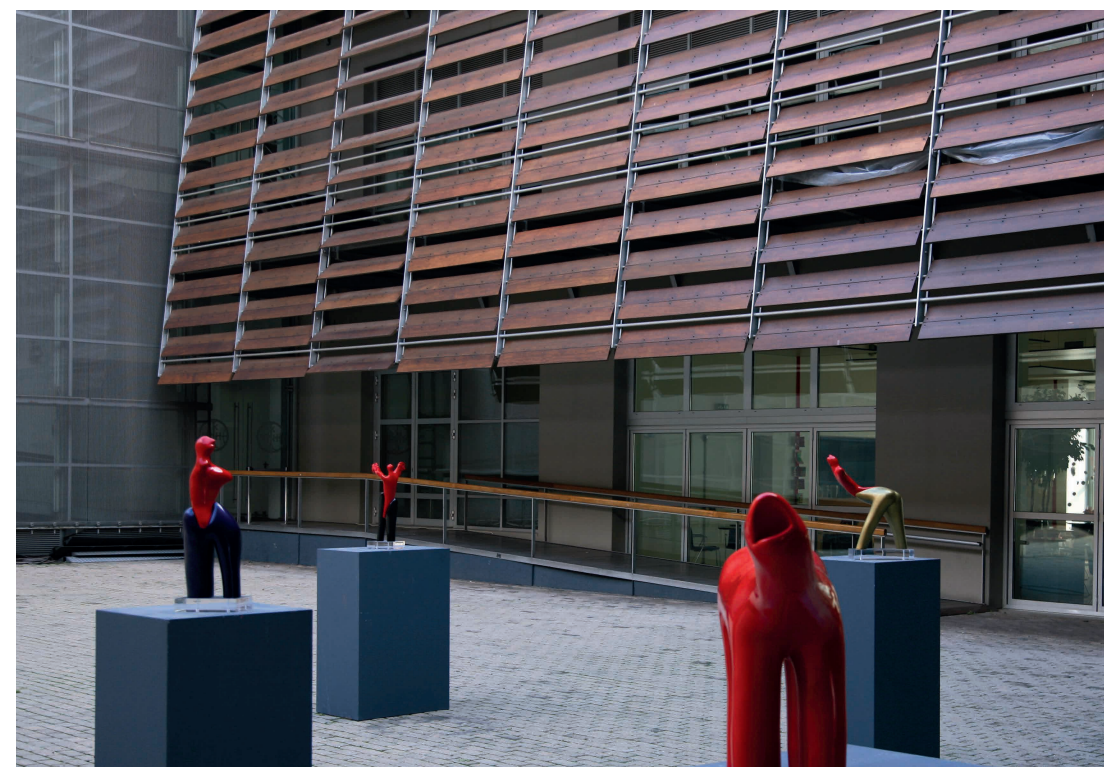
Charis Kambourides
Art historian and critic
Member of the Europaea Academy
Athens, July-August 2000

Escape
5,50mx2mx0,80m
Μπρούντζος - Bronze
Γλυφάδα - Αθήνα
Glyfada - Athens
2001

Taurus
210x135x138cm
Σφυρήλατος σίδηρος - ανοξείδωτο ατσάλι
Hammered iron - Stainless Steel
1994

Hortus Clausus
Μουσείο Μπενάκη
Benaki Museum
2014

Equis
Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείου- Αθήνα 2013
National Archaeological Museum -Athens 2013
225x140x45cm
Αλουμίνιο - Aluminum
2013

Tempus
200x40x40cm
Σφυρήλατος σίδηρος
ανοξείδωτο ατσάλι
Hammered iron
Stainless Steel
1997

...Όλα τα δημιουργεί από αρχή έως τέλος στο εργαστήρι του. Είναι ο μόνος που αγγίζει τα γλυπτά του. Προσπαθεί να γίνει μάστορας στον ανοξείδωτο χάλυβα, στα φύλλα σιδήρου, στο αλουμίνιο και, πιο πρόσφατα, στον χαλκό. Εκείνος είναι, που συγκολλά, που σφυρηλατεί, που βάφει. Μονάχα για τον χαλκό έχει έρθει σε επαφή με χυτήριο. Σήμερα δημιουργεί νέα γλυπτά. Τα φαντάζεται ως μνημειακά έργα, που θα τοποθετηθούν σε πόλεις, για να ομορφύνουν το περιβάλλον για τους κατοίκους των. Τρία χάλκινα γλυπτά Φύλαξ, Γαλιλαίος, και Επιφάνειον είναι αναπάντεχα απλά, με μεγάλη καθαρότητα γραμμής και αφαιρετική δομή. Σε αντίθεση η Θέσις και η Στάσις, είδη περιέργων, σχεδόν ανθρωποειδών ζώων, μας μεταφέρουν σε έναν κόσμο φανταστικό, ενώ η Κίνηση, Γέφυρα, οι Χορευτές και Ακροβάτες είναι έργα πιο λυρικά, ζωηρά και θεατρικά. Είναι αναμφισβήτητα ο τρόπος με τον οποίο ο Γεωργίου μας μεταφέρει σε έναν νέο κόσμο.

Pick Keobandith
 Δόκτωρ Ιστορίας της Τέχνης PhD
 Διευθύντρια Qu Art
 October 29th, 2012

Acrobats
 Installation
 210x180x195cm
 Μπρούντζος - Bronze
 2012

... Everything is created from beginning to the end in his studio. He is the only person who touches his sculptural pieces. He tries to master stainless steel, sheets of iron, aluminium, and more recently, bronze. He solders, hammers and paints. It is only for work in bronze that he refers to a founder. Today he makes new sculptures. They are conceived to become monumental works installed in towns, making the environment a more beautiful and pleasant place for the inhabitants. The three bronzes *Phylax*, *Galileo*, *Epiphany* are remarkably simple with great purity of line and a minimalist structure. In contrast, the *Thesis* and *Stasis*, types of strange, almost human, animals, transport us into a fantastical land, while *Motion*, *Bridge*, *Dancers* and *Acrobats* are more lyrical, lively and theatrical. This is doubtless Georgiou's way of transporting us into a new world.

Pick Keobandith
Docteur en Histoire de l'Art – Ph.D
Director of Qu Art
October 29th, 2012

Ατομική αναδρομική / Solo Retrospective
in Fondation d' Uccle
Βρυξέλλες - Brussels

Αθήνα / Athens, in studio - 2012.
Ο Διευθυντής του Μουσείου Shaanxi, Ning Luo
The director of Shaanxi Modern Museum, Ning Luo

Αθήνα / Athens, in studio - 2012.
Το φιλί του επιμελητή του μουσείου Shaanxi, Yang Zhang, στο γλυπτό "Phylax"
The Kiss of the curator of Shaanxi Modern Museum, Yang Zhang to "Phylax"

Στο εργαστήριο - Αθήνα / In studio Athens

Η ζωγραφική του Κωστή Γεωργίου μοιάζει με την έκρηξη του ροδιού. Τα σώματα ποτέ στατικά, πάνω σε μια κίνηση, ακόμα κι αν είναι μόνο των χεριών, έχουν μια απόλυτη σαφήνεια μέσα στο τρεμουλιαστό περίγραμμά τους. Τα σκυλιά που συντροφεύουν τις ανθρώπινες φιγούρες του διατηρούν την ηρεμία που έχασαν τα αφεντικά τους. Ένας άντρας που βουτά από τη σανίδα στο νερό, δεν παραπέμπει στην «Πτώση» του Αλμπέρ Καμύ, αλλά στις σεζανικές «λουόμενες» λίγο πιο πέρα, που βιάζεται λες να τις συναντήσει. Τα δίδυμα δέντρα λειτουργούν σαν ηρεμιστικά μπροστά από τον καταρράκτη. Οι «μπρανκουζικές» αναπαραστάσεις ευγενών τετράποδων με την τρυφεράδα της καμπύλης τους μένεις να τα χαζεύεις, θέλοντας να σου δοθεί η ευκαιρία να τα χαϊδέψεις.. Όμως εκεί που ο καλλιτέχνης αληθινά πρωτοτυπεί είναι όταν μέσα από το μαύρο κέλυφος εκβλασταίνει η ανθρώπινη φιγούρα καλημερίζοντας τον κόσμο.

Όλα αυτά είναι σκέψεις συγγραφέα και όχι ειδήμονος τεχνοκριτικού. Εκείνο ωστόσο που συναρπάζει είναι η αέναη κινητικότητα του πίνακα, μέσα στο ίδιο του το κάδρο. Τίποτα δεν θέλει να φύγει έξω από αυτό. Το έργο τέχνης, όπως είπε και ο Αντρέ Ζιντ, είναι σαν το αυγό, αυτόρκες, που ούτε μια καρφίτσα δεν χωράει γιατί θα το σπάσει.

Δεν ξέρω, ούτε με ενδιαφέρει, σε ποια σχολή θα μπορούσαν να καταταγούν. Εκείνο που ξέρω είναι πως και χωρίς την υπογραφή μπορώ να τα αναγνωρίζω. Και αυτό είναι στην τέχνη το πιο σημαντικό. Να έχουν την σφραγίδα του συγκεκριμένου δημιουργού, χωρίς κατ' ανάγκη να διαβάσεις πρώτα το όνομά του. Να μην σου θυμίζουν κάτι που ήδη έχεις δει. Τώρα, αν εγώ, στο πρώτο τους αντίκρουσμα, η εκρηξιγενής ύλη τους μου θύμισε τον Κοκόσκα, φταίω εγώ, όχι ο καλλιτέχνης που δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτόν. Η αν ο ηλικιωμένος άντρας στο κρεβάτι μου θύμισε μια φιγούρα του Μπαλζάκ (τον pere Goriot) αυτό είναι μια υποκειμενική ερμηνεία. Ή η στάση του καθισμένου άντρα, σαν στάση όχι σαν ζωγραφική, τον Μνταρά κι αυτό είναι πάλι κάτι που έχει σχέση με μένα.

Ο Κωστής Γεωργίου είναι ένα αστέρι που ολοένα το φως του δυναμώνει στο σκοτεινό ουρανό της ευαισθησίας μας.

Βασίλης Βασιλικός
Σεπτέμβρης 2010

Kostis Georgiou's painting looks like an exploded pomegranate. Bodies are never static; they're always in motion, even if only in the hands; there is an absolute clarity in their tremulous outline. The dogs that accompany his human figures maintain the serenity their masters have lost. A man diving off a plank into the water, does not allude to Albert Camus' "The Fall", but rather to Cézanne's bathers, just a short distance away, and is in a hurry, as if he's going to meet them. The twin trees function as tranquillisers before the waterfall. You linger on Brancusian depictions of noble quadrupeds, with their affectionate curves, looking for an opportunity to pet them. But the artist's originality truly surfaces when a human figure shoots up to greet the world from within a black husk.

All these are thoughts set down by an author rather than an expert art critic. What fascinates, however, is the constant motion of the painting, within its own frame. Nothing seeks to escape this frame. A work of art, as André Gide said, is like an egg, self-sufficient, where even a pin couldn't be added because it would shatter.

I don't know, nor do I care, to which school they could be classified as belonging. What I do know is that, even without the artist's signature, I can recognise them. And in art, this is more important. That they bear the imprint of a specific creator, identifiable even before you've read his name. That they don't remind you of something you've already seen. Now if, on encountering them for the first time, their explosive matter reminded me of Kokoschka, the fault is, rather than the artist's, who bears no relationship with Kokoschka. If an aging man on a bed brought to mind a figure from Balzac (père Goriot), this is a purely subjective interpretation. Or, if the stance of a seated man, in its pose rather than its manner of painting, reminds me of Mytaras, this also is purely my take on what I see.

Kostis Georgiou is a star, whose light grows ever brighter in the dark sky of our sensitivity.

Vassilis Vassilikos
September 2010

Dialogue
Άνδρας - Man 116x52x40cm
Γυναίκα - Woman 112x60x50cm
Μπρούντζος - Bronze
2002

Bridge
80x147x110cm
Μπρούντζος - Bronze
2001

Horses
a. 165x87x20cm
b. 145x85x18cm
c. 118x72x17cm
Μπρούντζος - Bronze
1998

«Ο σκοπός της τέχνης είναι να αντιπροσωπεύσει όχι την εξωτερική εμφάνιση των πραγμάτων, αλλά την εσωτερική σημασία αυτών»

Πλάτων

Ένα πίξελ, συντομογραφία για το στοιχείο εικόνας, είναι το μικρότερο δυνατό στοιχείο μιας εικόνας, που μπορεί να γίνει πιο φωτεινό ή πιο σκοτεινό. Και έτσι είναι η ζωγραφική και τα γλυπτά του Κωστή Γεωργίου. Αυτά τα μικρότερα δυνατά ελέγξιμα στοιχεία, τα διαχέουν αληθινές λαμπρών χρωμάτων, ώστε εκρήγνυνται με συναίσθημα και λυρισμό. Με διάχυτη ένταση, ο Γεωργίου δημιουργεί ένα απόσταγμα και συμπύκνωμα των υποκειμένων του, για να φτάσει την υποκείμενη μορφή και σημασία τους.

His canvasses transition seamlessly from two dimensions to three: figures morph into sculptures, appearing as though they live and breathe. From human beings to mythology, Kostis Georgiou remains true to his Greek roots, alchemically forging his art and culture to a modern, yet all at once ancient, resonance.

Οι πίνακές του μεταπίπτουν χωρίς διαχωρισμούς από δύο διαστάσεις σε τρεις: οι μορφές διαμορφώνονται σε γλυπτά, που φαίνονται έτοιμα να ανασάνουν και να ζήσουν. Από τους ανθρώπους έως την μυθολογία, ο Κωστής Γεωργίου παραμένει πιστός στις Ελληνικές του ρίζες, σφυρηλατώντας την τέχνη και τον πολιτισμό του, ώστε να αντηχεί με τρόπο συνάμα σύγχρονο κι αρχαίο.

Οι αφηρημένοι εξπρεσιονιστές έχουν εδώ και καιρό εξασκήσει την γλώσσα της αλλαγής, της θέασης όσων το γυμνό μάτι αδυνατεί να προσλάβει. Τα έργα του Γεωργίου επιβεβαιώνουν, ότι βλέπει με έναν τρόπο διαφορετικό. Μιλιά μέσα από αυτήν την απλοποίηση στα βασικά χρώματα και στις μεγαλοπρεπείς μορφές, καθώς μετασηματίζει τις μορφές του σε πραγματικότητα. Και εμείς; Μπορούμε ποτέ να παραμείνουμε αναλλοίωτοι, αφού έχουμε ανοίξει τα μάτια μας σε αυτούς τους κόσμους; Όταν ανοίγουμε τα μάτια μας και την ψυχή μας, η ζωγραφική και τα γλυπτά του Γεωργίου μας οδηγούν σε μέρη πέραν της φαντασίας μας.

Με την έκθεση «ΠΙΞΕΛ», ο Κωστής Γεωργίου μας ανοίγει μία πόρτα προς τα μικρότερα στοιχεία συμπάντων, συγχρόνως και συνάμα φωτεινών και σκοτεινών - κόσμων, που συνδυάζουν το γνωστό με το άγνωστο. Παλαιά πρόσωπα, νέες μορφές και όντα που αλλάζουν μορφή και γίνονται παράξενοι και εξαιρετοι χαρακτήρες.

Arica Hilton & Sven Asmus
Hilton | Asmus Contemporary
Σικάγο

Εγκαίνια / Opening
Hilton Asmus Gallery
Σικάγο - Chicago U.S.A.

“The aim of art is to represent not the outward appearance of things, but their inward significance.” - Plato

A **pixel**, short for **picture element**, is the smallest element of an image that can be illuminated or darkened. And so it is, with the paintings and sculptures of Kostis Georgiou. Infused with an alchemy of brilliant colors, these smallest controllable elements burst with emotion and lyricism. With effusive intensity, Georgiou distills and rarefies his subjects to reach their underlying form and meaning.

His canvasses transition seamlessly from two dimensions to three: figures morph into sculptures, appearing as though they live and breathe. From human beings to mythology, Kostis Georgiou remains true to his Greek roots, alchemically forging his art and culture to a modern, yet all at once ancient, resonance.

Abstract expressionists have long practiced a language of change, of seeing what the naked eye cannot grasp. Georgiou’s works evoke a sense of awareness, of seeing in a different way. He speaks through this reduction of primary colors and majestic forms as he transforms his images to reality. And we? Are we ever the same once we channel into these worlds? If we open our eyes and our minds, Georgiou’s paintings and sculptures guide us to places beyond our imagination.

With “PIXELS,” Kostis Georgiou gives us a portal to the tiniest elements of universes that are light and dark all at once: worlds that combine the known and the unknown; old faces, new forms and beings that morph into strange and exquisite characters.

Arica Hilton & Sven Asmus
Hilton | Asmus Contemporary
Chicago

Dancers
Είσοδος Κτηρίου Τράπεζας Πειραιώς, κτήριο της οδού Αλεξάνδρας
Entrance Piraeus Bank building in Alexandra’s Ave.
2013

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΡΒΕΡΗΣ / YIANNIS VARVERIS
Η Αγέρωχη προσήνεια / Proud affability

Κοιτάζω τους πίνακες του Κωστή Γεωργίου και υποπτεύομαι πως αυτός ο καλλιτέχνης ζωγραφίζει με την ασφυκτική ανάγκη της ατομικής ψυχικής του αποσυμπίεσης. Είναι πάλι εκείνα τα επιθετικά χρώματα, τα υποβλητικά μπλε, τα επίσημα επιβλητικά πορφυρά που σου εξηγούν ίσως ότι ο Γεωργίου προσπαθεί να δραπετεύσει από μια αναντίλεκτη Εξουσία που του και μας περιβάλλει. Πως την υπονομεύει; Σε κάποια γωνιά, με μια εύγλωττη και εύμολπη παραφωνία, με μια τίντα λοξή, μ' έναν υπαινιγμό ανατροπής.

Έτσι προσεκτικά και εχέμυθα το κρύβει το βαθύτερό του συναίσθημα: αρνείται να το περάσει στο προσκήνιο, φοβούμενος μην παραδώσει «τα άγια τοις κυσί». Ποιοι είναι οι κύνες; Οι Πάπες, οι στρατηγοί, οι λογής γραβατοφορεμένοι (θύτες και θύματα), που τους εικονίζει γρήγορα, θολά, νευρικά, επειγόμενος να ανταποκριθεί στη συνεχή του δραπέτευση απ' αυτούς αλλά κι απ' τον ίδιο του τον πίνακα. Τον νοιώθεις διαρκώς εξόριστο, τετιμημένο δια του οίστρου αλλά και όμηρο της αιφυγίας.

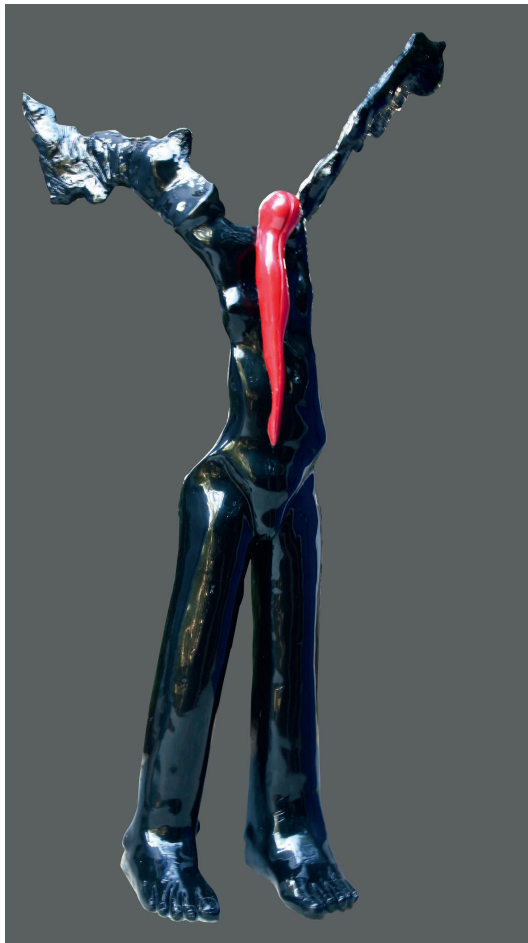
Η συνθήκη αυτή είναι πια σήμερα οικουμενική. Γι' αυτό ίσως και στον Γεωργίου δεν εντοπίζεται φανατικά η Ελληνική ιθαγένεια- εξαιρώ τις επιδράσεις του, πεδίο αρμοδιότητας άλλων γραφίδων.

Κοιτάζω τις μορφές του. Δεν είναι συγκινημένες. Είναι ή σπαραγμένες ή απόπληκτες. Τραυματίστηκαν ή και ακρωτηριάστηκαν εν οδώ. Έχουν είτε την εξαγρίωση του αποτυχημένου είτε τη νηφάλια παραίτηση του αδικημένου, του ματαιωμένου. Θύτες και θύματα συχνά φορούν γραβάτες. Είναι ίσως επειδή αλληλοπροϋποτίθενται. Η υπερπαρούσα γραβάτα ενοχοποιεί στην δική μου τουλάχιστον συνείδηση, την αστική αναληγσία για την εξάρθρωση του φορέα της όσο και για τη δομημένη, ηθελημένη «εξάρθρωση» του πίνακα.

Δεν ξέρω βέβαια εάν αυτή η δυναστευτική εξουσία είναι πάντα εξωτερική. Συχνά- θυμηθείτε τους ταύρους του Γεωργίου δίπλα στις ανενόχλητες πολυθρόνες- η εξουσία είναι οικόσιτη, την φέρουμε μεθ' εαυτών, σαν τον Ιονεσκικό ρινόκερο ή σαν τους εμπρηστές που σιτίζει ο Μπήντερμαν. Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση οι μορφές του Γεωργίου παλαιότερα κραύγαζαν. Τώρα μοιάζουν να έχουν προβιβαστεί στην σιωπή της αποδοχής. Αυτό υπαινίσσεται συχνά και η λικνιστική τους κίνηση, ανακλητική ρομαντικών αναπολήσεων ενός κόσμου που έφυγε ανεπιστρεπτί, ενός ρομαντικού απολεσθέντος παραδείσου. Ο ίδιος αυτός ρομαντισμός θαρρώ πως φιγουράρει και στην γλυπτική του Γεωργίου : ένα ύψος που διεκόπη αιφνίδια, μια τσαλακωμένη συνέχεια, μια δακρυσμένη πτήση που τσακίστηκε ή που ξέρει πως θα τσακιστεί- πριν καν απογειωθεί.

Νομίζω πως ο Γεωργίου είναι ένας γνήσιος ουμανιστής που επιθυμεί να μας τρομάξει, μόνο και μόνο για να μας πείσει πως, όχι, ουμανιστής δεν είναι. Έτσι, επιφυλάσσει στο έργο του μια γονιμότατη αντίφαση: να ποιεί μουσικώς τέχνη και αγέρωχη και ταπεινή. Είναι αγέρωχη επειδή έχει ήθος αιχημηρά αξιοπρεπές. Και είναι ταπεινή επειδή σε πλησιάζει με την προσήνεια που δηλώνει σαφώς στον πρωτόπειρο αλλά και που υποβάλλει πλουσίως στον μνημένο.

Γιάννης Βαρβέρης
Ποιητής - Κριτικός Θεάτρου

Apteron
205x107x52cm
Μπρούντζος - Bronze
2003

I view paintings by Kostis Georgiou and suspect that this artist paints with the suffocating need to decompress his personal psyche. Yet again, it is those aggressive colours, the evocative blues; the formal imposing purples which demonstrate that perhaps Georgiou is attempting to escape incontrovertible Powers-that-be which surround both him and us. How does he undermine them? In some corner, with an eloquent and melodious dissonance, with a tint aslant, with a hinted unseating.

Thus carefully and discreetly he hides his deepest emotion: he refuses to bring it centre stage, afraid of entrusting all that is holy to dogs. Who are the dogs? Popes, generals, all sorts of tie-bedecked humans (both hunters and prey), whom he depicts rapidly, hazily, with nervous tension, urgently responding to his constant efforts to elude them, as well as his own painting. You feel he is permanently exiled, honoured by the urge to overwhelming oestrus, but also hostage to his unending attempts to flee.

This condition is nowadays universal. Perhaps this is why Georgiou does not fanatically localise his Greek identity – I exclude the influence he has exerted, which others will record.

I look at his figures. They are not moved. They are either anguished or apoplectic. They were injured or had limbs amputated en route. They bear either the rage of the failure or the sober resignation of the wronged, the thwarted. Both hunters and prey often wear ties. Perhaps because each is a prerequisite for the other. This ever-present tie, in my view at least, indicts urban analgesia for dislocating its bearer, as well as for the structured, wilful “dislocation of the painting”.

Of course I am not aware whether or not this dominating power is always external. Oftentimes – recollect if you will Georgiou’s bulls next to the untouched armchairs – the powers have been bred at home, we carry them within ourselves, like Ionesco’s rhinoceros or the arsonists that Biedermann houses. Faced with this situation in the past Georgiou’s shapes would cry out. Now they appear to be promoted to the silence of acceptance. This is also frequently implied by their swaying motion, redolent of romantic recollections of a world that has departed, never to return, a romantic paradise lost. This very romanticism, I believe plays a role in Georgiou’s sculptures as well: a height that was suddenly stopped, a rumpiled continuation, a tearful flight that was brought down or which knows it will wrecked, even before it takes off.

I believe that Georgiou is a genuine humanist, who seeks to alarm us, simply in order to persuade us that he is no humanist. Thus his work retains a fertile contradiction: to create art musically that is both proud and humble. Proud, because its mores are sharply decent. And humble, because it approaches you with a kindness that makes a clear statement to the first-timer, but is richly redolent for the initiate.

Yiannis Varveris
Poet - Theatre Critic

«Καρναβάλι των Ζώων»

Ας συμφωνήσουμε ότι η τέχνη είναι ένα πολύτροπο, γοητευτικά παράξενο και ασυνήθιστα σπάνιο ζώο. Κρύβεται μέσα στο τελευταίο τροπικό δάσος. Έτσι ώστε να είναι σχεδόν αδύνατο να την εντοπίσει κανείς· πολλώ μάλλον να την αιχμαλωτίσει. Για το λόγο αυτό, εκστρατεύουν καθημερινά ως την καρδιά του δάσους, σε χώρο δημόσιο όσο και ψυχικά «ιδιωτικό», κυνηγοί, έμποροι, φυσιολογικοί, ιστορικοί τέχνης, ανθρωπολόγοι, κοινωνιολόγοι, αισθητικοί της φιλοσοφίας, πολιτικοί επιστήμονες, οικονομολόγοι και λογής τυχοδιώκτες, νομίζοντας πως με μίαν, έστω, φωτογραφία της θα κάνουν την τύχη τους.

Όμως αυτό το σπάνιο και μονήρες αγρίμι, η τέχνη, ξέρει, χιλιετίες τώρα, να επιβιώνει όπως η φύση του επιτάσσει αλλά και ν' αποφεύγει τις πολλές συνάψεις του κόσμου, ενστικτωδώς γνωρίζοντας πως αυτή η συνάφεια με τον κόσμο αποτελεί και τη βασική αιτία απώλειας τόσων ειδών από την πανίδα και τη χλωρίδα του πλανήτη. Των ιδεών συμπεριλαμβανομένων.

Μερικά από τα πρόσωπα του αγριμιού, μερικούς από τους κατοίκους αυτού του δάσους εκθέτει ο Κωστής Γεωργίου στο αίθριο του Μουσείου Μπενάκη στην Πειραιώς τον Φεβρουάριο του 2014 με τον τίτλο «Chronikon».

Προσωπικά θα έβαζα ως υπότιτλο «Καρναβάλι των Ζώων» και θα άφηνα την ομότιτλη σύνθεση του Camille Saint-Saëns ως ηχητικό φόντο. Ούτως ή άλλως, κάθε αληθινή μορφή τέχνης καταλήγει στη μουσική.

Μάνος Στεφανίδης

“Carnival of Animals”

Let us agree that art is a multifaceted, strangely alluring and unusually rare animal, residing deep inside the last tropical forest. Thus, it is virtually impossible to be detected, let alone captured. For that reason, every day hunters, merchants, naturalists, art historians, anthropologists, sociologists, philosophy scholars, political scientists, economists and various adventurers flock to the heart of the forest, an area both public and spiritually “private,” in the hope that, with one picture, at the very least, they will strike it rich.

Art, however, that rare and solitary wild animal, has known for thousands of years how to survive in the way that nature dictates, and also how to avoid associating excessively with people, being instinctively aware that this association is the main reason why so many species of the planet's flora and fauna are extinct; ideas included.

Some of the facets of this wild animal and some of the residents of that forest are exhibited by Kostis Georgiou at the atrium of the Benaki Museum, in Pireos street, in February 2014, with the title “Chronikon.”

I would personally add the subheading “Carnival of Animals” and leave Camille Saint-Saëns' composition of the same title as audio background. After all, every real form of art culminates in music.

Manos Stefanidis

Noxius

200x110x200cm

Σφυρηλατος σίδηρος - Μικτή Τεχνική

Hammered iron - Mixed technique

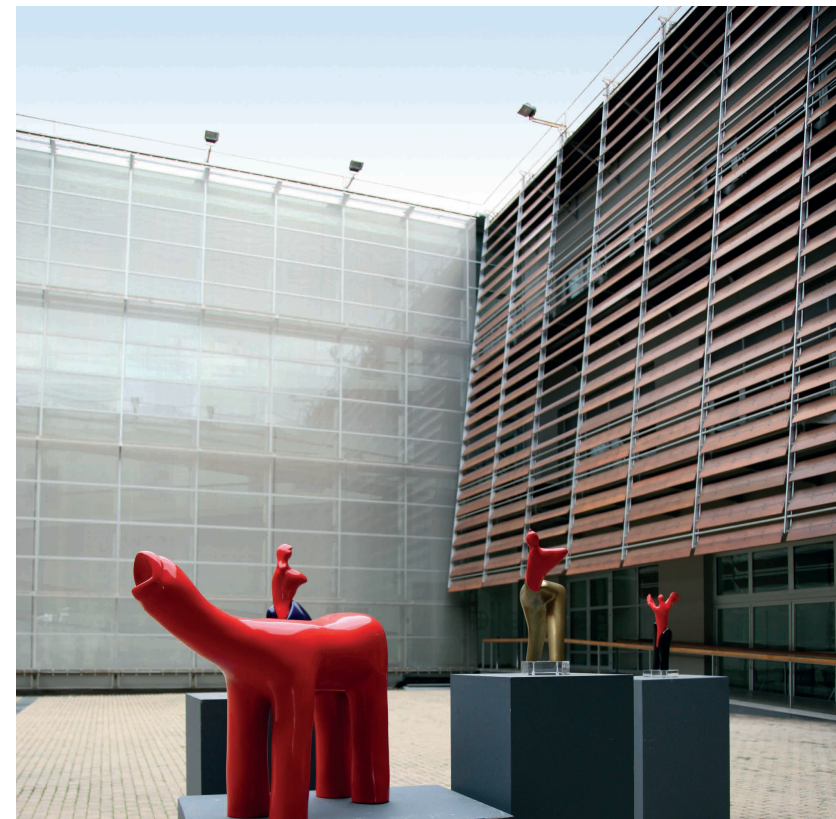
1993

Συνέντευξη στην εφημερίδα “ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ” (Παρασκευή 24 Οκτωβρίου 1994)

Interview to newspaper “ELEYTHEROTYPIA” (Friday 24 October 1994)

Egius
Μπρούντζος - Bronze
Vanke Midtown mall
Κίνα - China 2013 - 2014
a. 8m x 3,5 x 1,2m / b. 7m x 3,5 x 1,2m

Μουσείο Μπενάκη
Benaki Museum
2013

“Στα Άκρα” - Συν/ξη μαζί με τον μαέστρο Θ. Αντωνίου
“Sta Akra” - Interview together with the composer Th. Antoniou

Τα συναισθήματα, που μου δημιουργούν τα έργα και ο χαρακτήρας σου τα διατυπώνω με τις ακόλουθες γραμμές.

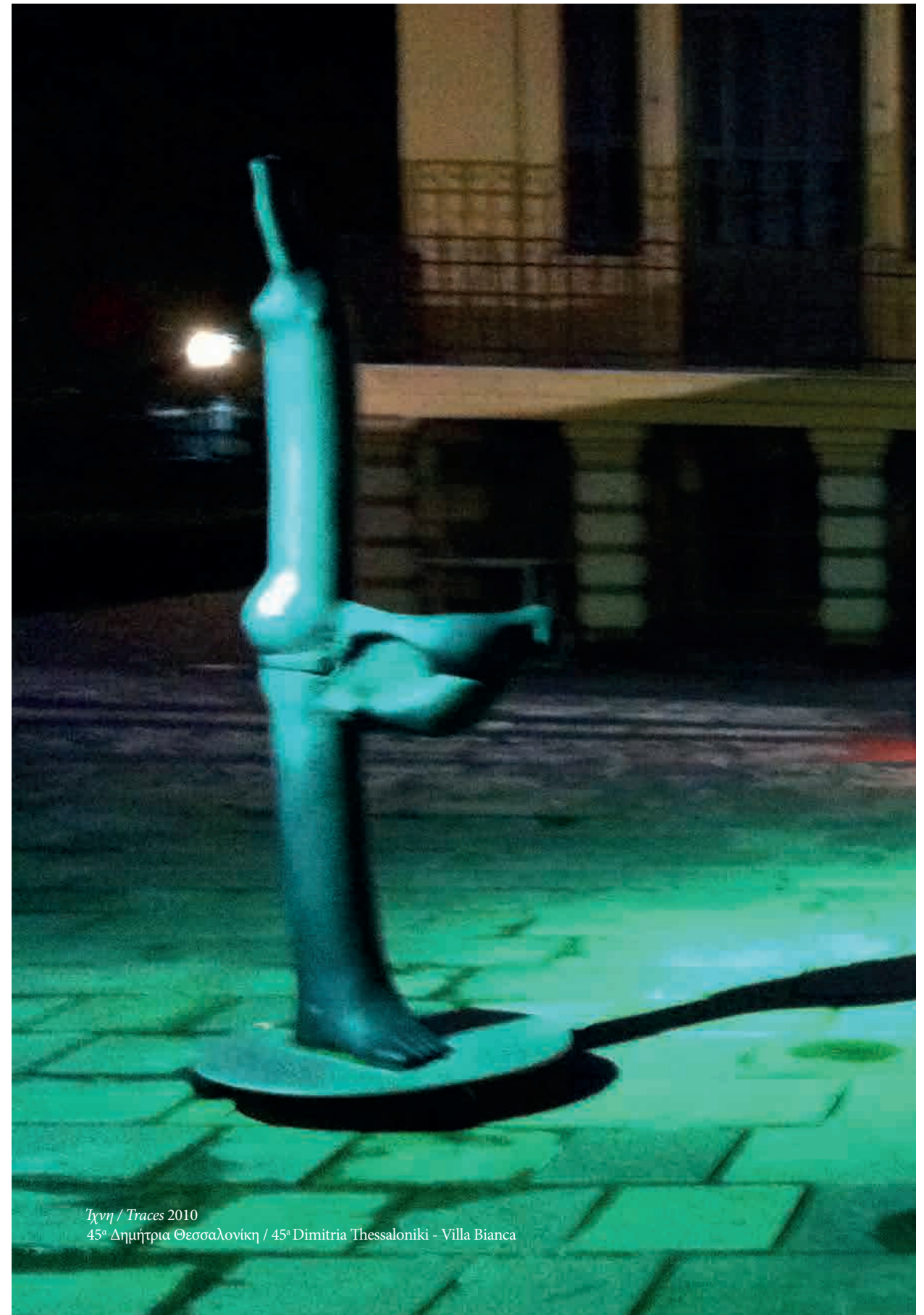
“Ο Κωστής Γεωργίου είναι μια σύγχρονη εικαστική προσωπικότητα, άμεσα αναγνωρίσιμη από τη σύνθεση των χρωμάτων, τη φόρμα, την ιδεολογία, την τεχνική και το χαρακτήρα των έργων του. Καλλιτέχνης με τεράστιο και πολυποίκιλο έργο, διεθνή προβολή και έντονη παρουσία”.

Θόδωρος Αντωνίου
Composer, Conductor
Professor Emeritus Boston University
President of the National Greek Composers' Union

I will express the emotions that your work and your character create in the following lines:

“Kostis Georgiou is personality in contemporary visual arts, immediately recognizable from the composition of colours, the form, the ideology, the technique and the character of his works. He is an artist with an immense and diverse oeuvre, international renown and a strong presence.”

Theodore Antoniou
Composer, Conductor
Professor Emeritus Boston University
President of the National Greek Composers' Union

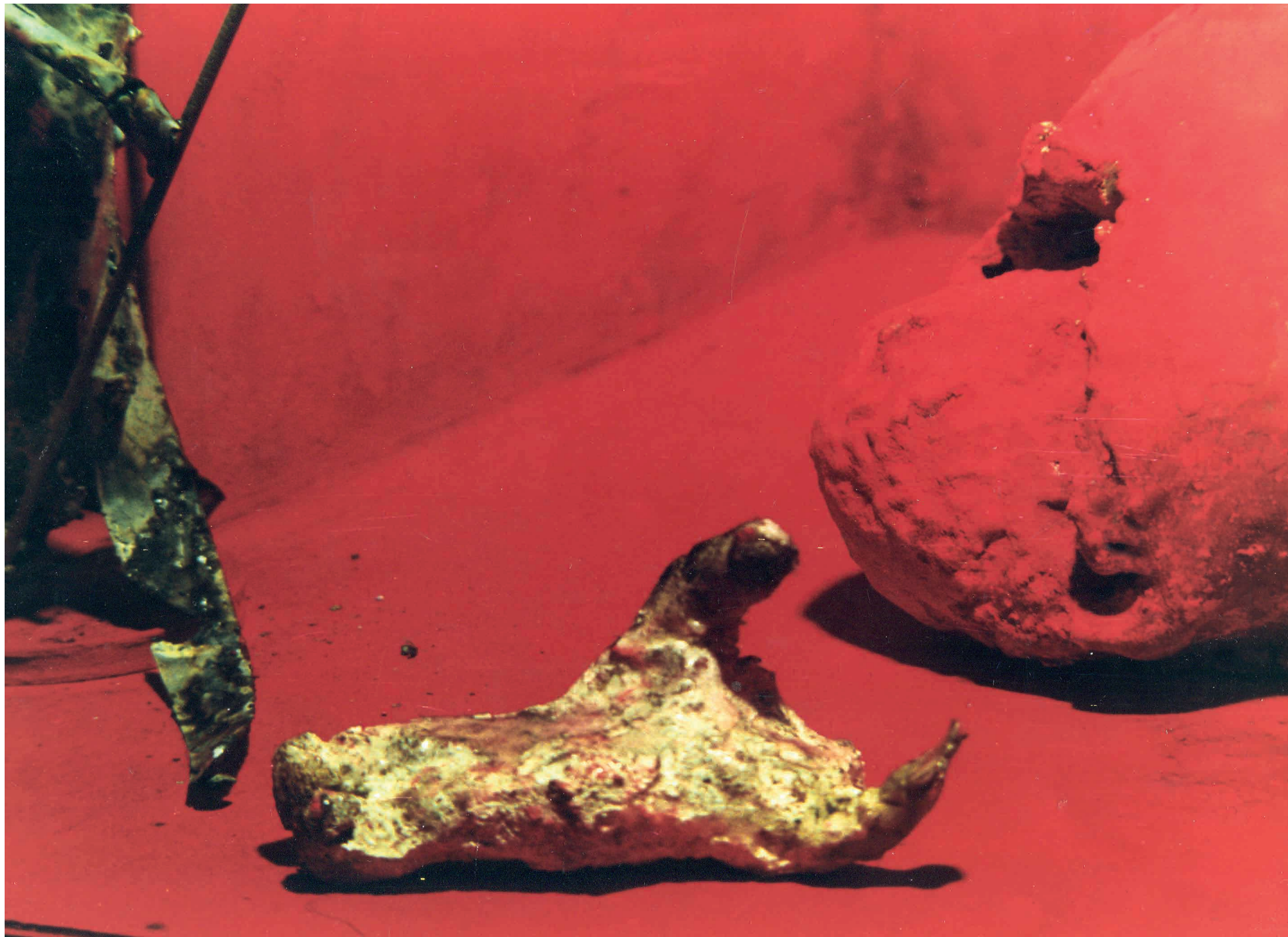
Ίχνη / Traces 2010
45^ο Δημήτρια Θεσσαλονίκη / 45th Dimitria Thessaloniki - Villa Bianca

Ίδρυμα - Foundation Jia Yuan Gardens - Suzhou / Jiangsu
Κίνα - China

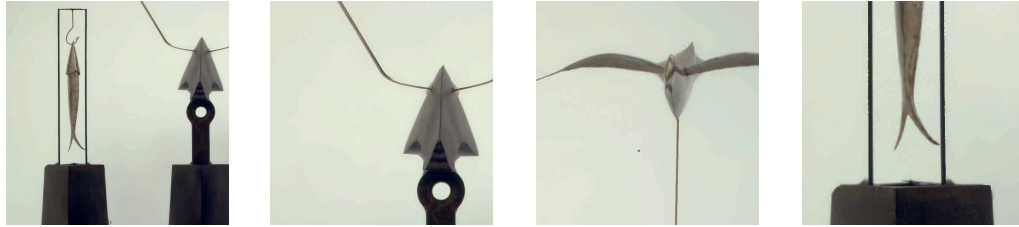

Logos
235x192x99cm
Σφυρήλατος σίδηρος
Hammered iron
1995

Postnothing Rhapsody
Λεπτομέρειες / details
180x210x156cm
Σφυρήλατος σίδηρος
ανοξείδωτο ατσάλι
Hammered iron
Stainless Steel
1993

Αθήνα, Τετάρτη, 8 Ιανουαρίου 2014

Αγαπημένε μου φίλε Κωστή,
 Διαλέγω έναν παλιό τρόπο επικοινωνίας για να σου εκφράσω τη χαρά και την ικανοποίησή μου για την παρουσίαση του έργου σου σε σπουδαία μουσεία όχι μόνο στην Ευρώπη, αλλά και σε άλλες ηπείρους.

Σημειώνω επίσης, ότι είναι σπουδαίο προνόμιο να έχεις δει τα έργα πριν εκτεθούν δημόσια και να έχεις απολαύσει τα εκρηκτικά χρώματα σε ουτοπικά τοπία, τις ανθρωποκεντρικές συνθέσεις με τη δύναμη του σχεδίου μα και την λυρική - ποιητική διάθεση που αποπνέουν καθώς και τις πρωτότυπες κατασκευές και γλυπτά. Κωστή μου, εύχομαι καταρχήν οικογενειακή ευτυχία, συνεχή άνοδο και πάντοτε να δημιουργείς ακούραστα και ανεξάντλητα το όνειρό σου καθώς και να προτείνεις «εις το διηνεκές» σπουδαίες εικαστικές προτάσεις.

Από βάθους καρδιάς, χαίρομαι για τις συνεργασίες μας στην αίθουσα τέχνης «αγκάθι - **kartálos**» και πολύ περισσότερο που με τιμάς με τη φιλία σου.

Με αγάπη ο φίλος σου

Γιώργος Καρτάλος

Διευθυντής της αίθουσας τέχνης «αγκάθι - **kartálos**»

Athens, Wednesday, January 8, 2014

My dear friend Kosti,

I am choosing an old manner of communication to express my pleasure and my satisfaction that your work will be shown at such important museums, not only in Europe, but on other continents as well.

I would also like to note that it is a great privilege to have seen the artworks before they were shown in public and to have enjoyed such explosive colours in utopian landscapes; anthropocentric compositions with the power of drawing and the lyric / poetic attitude they exude, as well as the original installations and sculptures.

Kosti, I want to wish you first and foremost every happiness in your family; that you may continue the upward course you are on; that you may always create your dreams tirelessly and unceasingly; and also to always come up with major artistic proposals as from here on forward. From the depth of my heart, I take pleasure in the collaborations we at the "agathi - **kartalos**" art gallery have had with you and even more so from the fact that you honour me with your friendship.

With affection, your friend

Yiorgos Kartalos

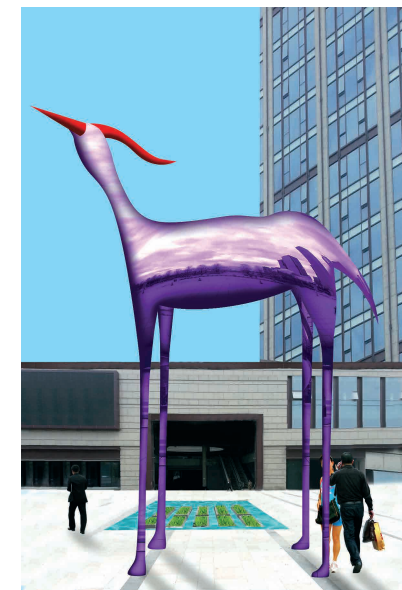
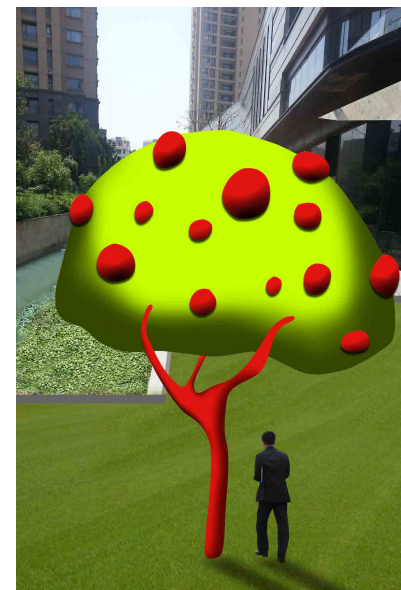
Director of the agathi - **kartalos** art gallery

Meteoron

240x60x45cm

Μηρούντζος - Bronze
 2001

Προτάσεις / Proposals
Kiva / China 2013

Τα χρώματα της αγωνίας

Το έργο του εικαστικού διαχέεται με γνώση του κόσμου. Η ζωγραφική ως ποιητική εμπειρία μεταμορφώνει το σύμπαν. Κάθε πίνακας είναι μία μεταφορά.

Pierre Soulages (1960)

...Υπάρχει κάτι στο έργο του Κωστή Γεωργίου, που το κάνει ιδιαίτερα προσωπικό αλλά συγχρόνως εκκεντρικό και μοναδικό. Αντιπροσωπεύει απ' τη μία τις απαιτητικές φάσεις της παραδοσιακής περιγραφικής ζωγραφικής (την αίσθηση του εσωτερικού χώρου, την εμφάνιση προσώπων που ποζάρουν για πορτραίτο, ή ακόμα κατοικίδιων, και την χρήση παλαιών υλικών, όπως τα λάδια πάνω σε καμβά και μια αυστηρή γεωμετρική πειθαρχία μορφών), ενώ, από την άλλη, αντικατοπτρίζει απόψεις, που απέχουν πολύ από τις ορθόδοξες, χωρίς ίχνος συμβιβασμού, ωθούμενος μάλλον προς την πιο ακραία Πρωτοπορία και ακούγοντας ακόμη μια φορά από το κάλεσμα του Rimbaud σύμφωνα με την απόλυτη ανάγκη των σύγχρονων καιρών. Κατά συνέπεια, η παράδοση και το παρόν συμβάλλουν στην ολότητα της δημιουργίας του πνεύματος της εκθέσεως αυτής, απεικονίζοντας ούτε λίγο ούτε πολύ την προσωπική αισθητική πορεία αυτού του μεγάλου Έλληνα δημιουργού. Μια πορεία που οφείλεται σε ένα είδος ηθικού και ποιητικού ιδεατού, που διείσδυσε δοξαστικά στον εικοστό αιώνα, και που αποκαλείται δημιουργική ελευθερία.

Κατά συνέπεια ο Κωστής είναι ο αποδέκτης μιας παράδοσης στην ζωγραφική, που έχει τις ρίζες της μάλλον στις κλασικές μορφές, ενώ συγχρόνως είναι παράδειγμα ενός πρωτοποριακού συνεχιστή ενός ταξιδιού στο οποίο δεν υπάρχει επιστροφή, ο σκοπός του οποίου είναι η επανεκτίμηση της έκφρασης ως ουσιώδη αξία της ανθρώπινης ψυχής. Για το λόγο αυτό αιωρείται μέσα σ' έναν κόσμο σύνθετο, γεμάτο πάθος, συναίσθημα, πόνο και σπαραγμό - έναν καθαρό καθρέφτη, που αντικατοπτρίζει το τέλος του αιώνα και το τέλος της χιλιετηρίδας.

José Luis Plaza Chillón
Καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης
Γρανάδα, Ισπανίας 8/9/1998

The colors of agony

The artist's work is infused with a knowledge of the world. Painting as a poetic experience transforms the universe. A painting is a metaphor.

Pierre Soulages (1960)

...There is something about the work of Costis Georgiou that makes it very personal; yet at the same time eccentric and unique. Representing on the one hand the demanding phases of traditional descriptive painting (sense of internal space, appearance of faces posing for a portrait, or even of pets and additional use of old materials like oil in canvas, as well as a strict geometric discipline of shapes), while on the other hand reflecting views far from being orthodox, with no compromises, driven rather towards the most extreme Avant Garde and drawn again by Rimbaud's call and by the absolute need of modern times. Consequently, tradition and today co-form the spirit of this exhibition on its whole, depicting nothing more and nothing less than the personal aesthetic course of this great Greek artist; a course owed to a certain moral and poetic ideal which penetrated gloriously the twentieth century, called artistic freedom.

Therefore, Costis is the recipient of a tradition in painting rooted rather in classic forms and at the same time he is an example of an avant garde continuer towards a journey with no turning back, aiming at the re-evaluation of expression, as fundamental value of the human soul. This is why he drifts in a complicated world, full of passion, emotion, pain and anguish. A clear mirror reflecting the end of the century and the end of the millennium.

José Luis Plaza Chillón
Professor of History of Art
Granada, 8/9/1998

Opus Omega
 Εγκαίνια αναδρομικής στο Μουσείο Suzhou - Κίνα
 Opening Ceremony in Suzhou Museum - China
 2012

Opus Omega
 Εγκαίνια αναδρομικής στο Μουσείο Suzhou - Κίνα
 Opening Ceremony in Suzhou Museum - China
 2012

Ατέρμονος έπαινος μορφών και χρώματος

Ο ζωγράφος πρέπει να γίνεται όλο και περισσότερο εφευρετικός. Ένας ζωγράφος οφείλει να επανεφεύρει τον ρεαλισμό.

Francis Bacon

Μουσείο Suzhou - Κίνα
Suzhou Museum - China
2012

...Αυτές οι ιδιοσυγκρασιακές εξπρεσιονιστικές μορφές του Γεωργίου φαίνονται, να φορτίζονται με μια αίσθηση ευθύνης, ως αν αναρωτιόνταν τί είναι δίκαιο και τί άδικο, τί είναι ηθική διαμαρτυρία και τί οργή του Θεού. Είναι εικόνες στοιχειωμένες κρυμμένες βαθιά στην μνήμη μας, μοιάζουν σαν εκχύλισμα της πεμπτουσίας της ζωής, βασισμένες στο παιγνίδι της μεταμόρφωσής τους. Τί ρόλο παίζει η οδύνη στο έργο του; Ο ίδιος ο Γεωργίου γνωρίζει καλά, ότι στις μέρες μας η αρετή είναι σπάνια, σχεδόν αδύνατον να βρεθεί. Η άποψή του για τον κόσμο διαμορφώνεται από ονειρώδεις σημειώσεις, ποιητικές υπερβάσεις και ψυχικές συνθήκες. Ο Γεωργίου αρνείται να χρησιμοποιήσει την εφευρετικότητά του ως εργαλείο για να μετασχηματίσει την πραγματικότητα σε μια λυρική αφήγηση και οι μορφές του δεν ενδύονται ούτε με ευφορία ούτε με χάρη. Επιπλέον, με τον τρόπο τους, κοινωνούν με τον φόβο, την ελπίδα, τον θάνατο και την ζωή. Ακόμα και στους τεράστιους πίνακές του, δίδεται στον καθένα η εντύπωση, ότι ο εικαστικός επιχειρεί, να ενσωματώσει το άγνωστο μέσα στο γνωστό. Σε αρκετές περιπτώσεις οι μορφές τους φαίνονται να έχουν αντιληφθεί την θνητή τους φύση ή να έχουν απαρνηθεί την προσδοκία μιας πνευματικής αθανασίας. Το φως διαχέεται μέσα από απειλητικό σκοτάδι, αγνό και καθάριο, με στόχο τα γνωστά - άγνωστα μονοπάτια της ψυχής. Το φως αυτό δεν είναι νατουραλιστικό αλλά μια αναπάντεχη αντιλογία χρωμάτων, που ενισχύουν την αίσθηση του δέους ή του μυστηρίου.

Βασισμένος στην πολιτιστική του κληρονομιά ο Γεωργίου δημιουργεί σύγχρονη τέχνη. Ο καταφανής σεβασμός του για τον Bacon, τον Picasso, τον Moore και τον Σπυρόπουλο έχει προσδιορίσει τις απόψεις του για την δημιουργία του δικού του χαρακτηριστικού τρόπου πλαστικής έκφρασης. Από το 1986 έχει επικεντρωθεί με πάθος και ακούραστα τόσο στην ζωγραφική όσο και στην γλυπτική. Όμως η πραγματικότητα για άλλη μια φορά καθορίζει τις πράξεις του και του ζητά να την υπερβεί με την τέχνη του. Η συνεχιζόμενη διαδικασία της ζωής, ο ρυθμός της ύπαρξης, ο μετρονομικός ρυθμός μιας ευθείας γραμμής και μιας καμπύλης παίζουν ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο κατά τον σχηματισμό των αναπάντεχων μορφών του. Γιγάντιες φιγούρες με διάθεση υπερρεαλιστικά κοινωνούν με μορφές μικρότερες. Ο σαρκασμός και η ειρωνεία αποκαλύπτουν τις κριτικές του απόψεις, ενώ συγχρόνως δηλώνουν την βαθύτερη πρόθεσή του, που ενώνει τον ζωγραφικό με τον γλυπτό του κόσμο, την επιθυμία του να προσεγγίσει την ουσία της ανθρώπινης ψυχής στον μυστήριο κόσμο της.

Τάκης Μαυρωτάς
Ιστορικός Τέχνης

The never ending praise of shapes and color

A painter should become more and more inventive.

A painter should reinvent realism.

Francis Bacon

...These idiosyncratic expressionistic figures of Georgiou seem to be charged with a sense of responsibility, as if they were wondering about what is fair and what is unfair, what is a moral protest and what is God's wrath. They are haunted pictures hidden in the back of the memory, something like an extract of the substance of life, based on the game of their transformation. What part does affliction play in his work? Georgiou himself is well aware that goodness in our days is rare to find, almost impossible. His vision of the world is defined by dreamlike co-notations, poetic transcendences and psychic conditions. Georgiou refuses to use his inventiveness as a tool in his hands to transform reality into a lyric narration and his figures are not gifted with euphoria nor grace; furthermore they are definitely not idealized to the point of a natural grandeur. Instead in their own way they commune with fear, hope, death and life. Even in his enormous paintings one is given the impression that the artist tries to incorporate the unknown into the known. In several cases his figures seem to have realized their mortal nature or have denied the anticipation of a spiritual immortality. Light is diffused through the threatening darkness, pure and clear, aiming at the known-unknown paths of the soul. This is of course not a naturalistic light but an unexpected contradiction of colors which strengthen the sense of awe or mystery.

Based on his cultural inheritance Georgiou creates modern art. His obvious respect for Bacon, Picasso, Moore and Spyropoulos has defined his views over creating his own plastic style. Since 1986 he focused passionately and indefatigable both in painting and sculpture. However reality once more determines his actions and calls him to exceed it with his art. The on-going process of life, the pace of being, the rhythm of a straight line and a of curve play the most important role when he forms his unexpected figures. Gigantic figures with a surrealistic attitude commune with smaller sculptured forms. Sarcasm and irony reveal his critical views, while at the same time disclose his deeper intention which unites his painting with his sculpture world, his wish to approach the substance of the human soul in its mystery world...

Takis Mavrotas
Art Historian

Acrobats
Μπρούντζος - Bronze
2012

Γη - Αέρας - Θάλασσα / Earth - Air - Sea
Εγκατάσταση - Installation
Σφυρήλατος σίδηρος- Ανοξείδωτο ατσάλι
Hammered iron - Stainless Steel

Monument
200x50x50cm
Μικτή τεχνική
*Mixed technique*1996

ARCO 1997
Rhapsody of the present
Εγκατάσταση - Installation
Σφυρήλατος Σίδηρος
Hammered iron
Μαδρίτη - Ισπανία / Madrid - Spain

Clamor
205x178x178 cm
Σφυρήλατος σίδηρος- Ανοξείδωτο ατσάλι
Hammered iron - Stainless Steel
1994

Εγκαίνια στο Μουσείο Villa Beatrix Enea Anglet
Opening in Mussee Villa Beatrix Enea Anglet
Biarritz - Γαλλία / France
2013

Διάλεξη του Florent Bex για το έργο του Κωστή Γεωργίου

...Ο Κωστής Γεωργίου είναι ολοκληρωμένος εικαστικός διότι πέραν από τη ζωγραφική και τη γλυπτική, προχωρά στη εκτέλεση ειδικών επί τόπου εγκαταστάσεων.

Επιτρέψτε μου επίσης να μιλήσω για τις συνάφειες μέσα από τις οποίες τέτοια έργα δημιουργούνται.

Πρέπει να θεωρήσουμε τους εαυτούς μας ευτυχείς μιας και το κίνημα της παγκοσμιοποίησης που έχει καταντήσει αναγκαίο παντού δεν έχει εισχωρήσει στις τέχνες. Το γεγονός ότι κάθε δημιουργός ξεκινά αρχικά από μία θέση μέσα στο δικό του ειδικό και προσωπικό πολιτιστικό υπόβαθρο, όπως αυτό βιώνεται, είναι ευτύχημα. Αυτό είναι που κάνει ένα έργο τέχνης γοητευτικό. Αυτή η συσχέτιση του παγκόσμιου και του χώρου, που είναι ειδικός, μέσω της προσωπικότητας του εικαστικού. Στην περίπτωση του Κωστή είναι σαφές ότι το Μεσογειακό περιβάλλον της Ελλάδος έχει στιγματίσει το έργο του: ο ήλιος, τα χρώματα, λόγοι παλιοί για 4000 χρόνια στην βαθύτατη αρχαιότητα, ο ταύρος (Μινώταυρος), η εικόνα του φιλοσόφου.

Αυτή η δουλειά δε θα μπορούσε ποτέ να είχε γεννηθεί μέσα από το γκρισαί των βόρειων περιφερειών.

Φτάνω στο συμπέρασμα :

Το έργο του Κωστή Γεωργίου αναμφίβολα βρίσκει τη μοναδικότητά του διότι εξελίσσεται / κινείται μέσα σε ηλεκτρικό πεδίο που είναι συνάμα ασταθές και ισορροπημένο, εντοπισμένο ανάμεσα στην παραίσηση και τον μανιερισμό, ανάμεσα στην ενθουσιαστική χρήση του χρώματος και ενός βαθιά ανθρώπινου μηνύματος.

Το έργο του αντιπροσωπεύει τα υπαρξιακά προβλήματα που υφίστανται στον άνθρωπο στο σημείο ανάμεσα στην ασφάλεια και την επιθετικότητα, τον έρωτα και την άβυσσο, τη ζωή και τον θάνατο.

Πρόκειται για έργα ραντισμένα με ήλιο, υπέροχα αντικείμενα για να τα παρατηρήσουμε, να αναζωογονήσουν την ανθρώπινη ύπαρξη μέσα στην ανικανότητα, την αμφισβήτηση, τη δυστυχία και την ελπίδα, τους πόθους μας και τα όριά μας.

Καταφέρνει εκπληκτικά να απεικονίσει αυτόν τον κόσμο που κρύβει τόσες αμφιβολίες και αντιφάσεις, μέσω των εκρηκτικών αναλαμπών του, σχεδόν βάζει φραγμό σε αυτόν, εκπνέοντας τη χαρά της ζωής, την ενέργεια και μία ζωτικότητα έναντι σε κάθε δοκιμασία...

Florent Bex

26.3.2004

* Ο FLOR BEX υπήρξε ο διευθυντής του μουσείου μοντέρνας τέχνης της Αμβέρσας

Εγκατάσταση *Cosmicon* / Installation *Cosmicon*
02:00 π.μ. / 02:00 a.m - Plaza Vanke Midtown Mall
Κίνα / China 2013-2014

A lecture from Florent Bex for Kostis Georgiou

...Kostis Georgiou is an artist all-round, because in addition to paintings and sculptures, it carries out also specific installations I N-situ.

Allow me to also speak about the context in which this work could be born. We must estimate ourselves happy that the movement of globalisation which is essential everywhere does not infiltrate in arts. The fact that the individual artist starts in very first place in his specific and personal cultural context like its lived, is a good bargain. It is what makes a work of art enthralling. This association of universal and the room, specific, through the personality of the artist. At Kostis, it is obvious that the Mediterranean context of Greece marked its work: sun, colors; old reasons for 4000 years of highest antiquity, the bull (Minotaure); the image of the philosopher. Here is a work which could never have been born in the grisaille from our regions from North.

I come to the conclusion:

The work of Kostis Georgiou without any doubt found its unicity, because it evolves/moves in an at the same time unstable and balanced electric field, located between the illusion and the mannerism; between the exuberant use of the color and a deeply human message.

Its work represents the existential problems to be it at the man between safety and the aggression, eros and thanatos, the life and death.

S be sprinkled sun works, these splendid objects to be looked at, relativize the human existence, the impotence, the doubt, the suffering and the hope, our desires and our limits.

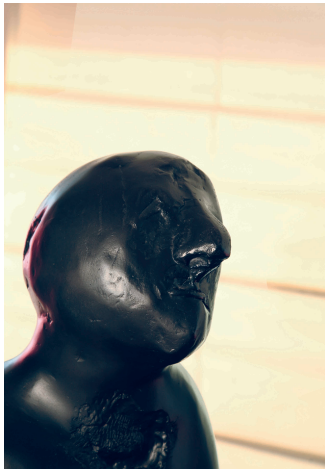
This world which conceals so many ambiguities and contradictions, it manages magnifiquement to depict it, through its fulgurating explosions, almost plugging which, happily, exhale also the joy in life, energy and a vitality with all tests...

Florent Bex
26.3.2004

* Florent Bex (Director of the Antwerp Museum of Modern Art)

Galileo
Νοσοκομείο Saint Elizabeth
Saint Elizabeth Hospital
Βρυξέλλες / Brussels
2012

...Γλυπτική: επιθετική, αισθησιακή, κατά βούληση αιχμηρή, διεισδυτική, τελετουργική, μυσταγωγική, χωρίς τυπική μορφή και παράλληλα φοβερά κυκλαδική, με έργα αποτελούμενα συχνά από δύο όγκους ταυτόχρονα διαχωρισμένους και ενωμένους ... κάτι σαν την αόρατη πυράκτωση των φυσικών πραγμάτων που αποτυπώνεται μέσα από ιερατικές μορφές. Ένα διατρυπημένο ψάρι και ένας διατρυπημένος κορμός αγάλματος, σειρά θυσιών, μοιραία και φωτεινή ομορφιά

Μια αποτρόπαια και διατεταγμένη τραγωδία, στα όρια της έκρηξης των μορφών, των αισθητικών κανόνων και των τρομακτικών ενστικτωδών αισθημάτων.

Τα σκίτσα του Γεωργίου συγκεντρώνουν κάθε είδους ενέργεια, ουράνια και χθόνια. Διακρίνεται σε αυτά ένας στυλιζαρισμένος πριμιτιβισμός και μια τιθασευμένη αγριότητα. Μια εκρηκτική δύναμη αιώνια ακινητοποιημένη.

Ξεκινώντας από αυτή την αφετηρία, ο κόσμος κατακτάται με την τιθασευμένη δύναμη των ενστικτών και την αισθησιακή υπέρβαση των αποδεκτών μορφών. Η δύναμη όμως της συγκεκριμένης θεώρησης πηγάζει ακριβώς από το γεγονός πως πίσω από αυτή την εικαζόμενη και ξεκάθαρη έκρηξη των μορφών και των χρωμάτων, των υλικών και του τρόπου επεξεργασίας τους, εξακολουθεί να διαφαίνεται η κυριαρχία της υψηλής πλατωνικής αρχιτεκτονικής του σύμπαντος.

Σε ολόκληρο το έργο του Κωστή Γεωργίου υπάρχει μια πτυχή αιωνιότητας που εκφράζεται με το γενέθλιο φως, το φως της νύχτας που αυλακώνεται από λάμπεις, το μπλε της Κρήτης και τις επιρροές από την Ιλιάδα και την Οδύσεια. Αυτά τα στοιχεία του προσδίδουν κατεξοχήν ελληνικό χαρακτήρα την ίδια στιγμή όμως που το λέμε και το γράφουμε, αντιλαμβανόμαστε πως το έργο του καλλιτέχνη αποκτά οικουμενικό χαρακτήρα χάρη στην έντονη πλαστικότητα του, γεγονός που αποτελεί υπέρβαση του σύγχρονου κόσμου.

Sylvio Acatos,
Ιστορικός τέχνης
Λωζάνη

Sculpturing: aggressive, sensual, sharp by own will, *penetrating*, ceremonial, mystagogic, non-typological form and yet tremendously cycladic, with works often consisting of two masses, at the same time separate and united.... an invisible incandescence of all natural elements imprinted through hieratic figures. A perforated fish and a perforated body of a statue, a serial of sacrifices, fatal and luminous beauty.

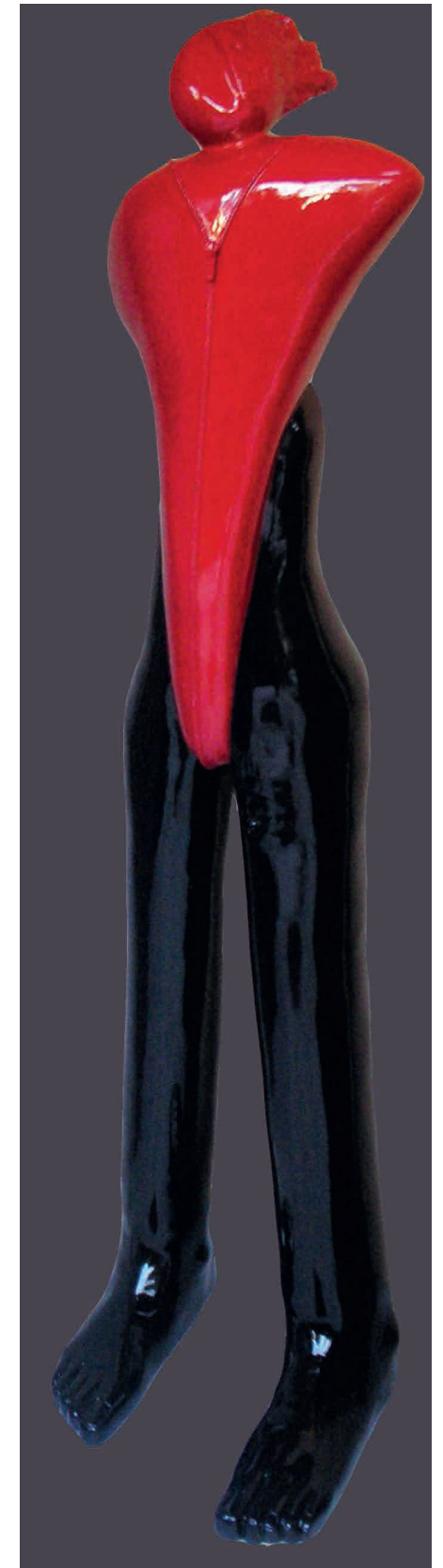
A hideous and arranged tragedy, reaching the limits of an outburst of figures, of aesthetic rules and of horrific instinctual feelings.

Sketches possess every kind of energy, either heavenly or chthonic. A stylistic primitivism and a tamed wildness are to be distinguished; an explosive power eternally immobilized.

Starting from this point, the world is conquered by the tamed power of instincts and the sensual transcendence of accepted forms. However, the power of this particular view derives from the fact that underneath this presumed and obvious explosion of forms and colors, of materials and of their way of elaboration, the dominance of high Platonic architecture of the universe still emerges.

Furthermore, an aspect of eternity is prevalent in the work of the artist, in its whole, expressed through the natal light, the night-light furrowed by shimmers, the blue of Crete, as well as influences from Iliad and Odyssey. These are elements providing an above all Greek character; yet having said this, we are all aware that at the same time the strong plastic ability of the artist lends a world-wide character to his work which transcends modern world.

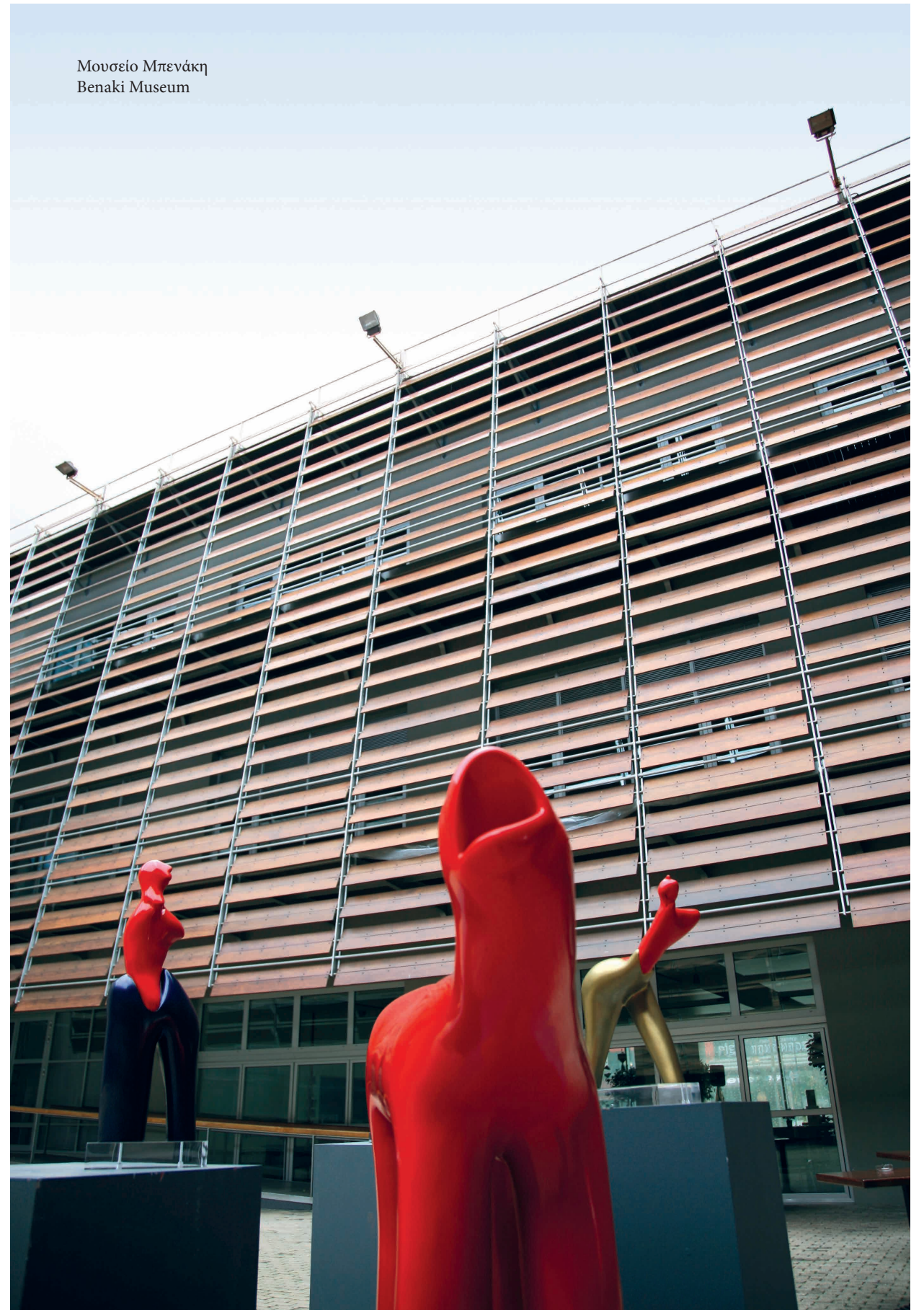
Sylvio Acatos
Art historian
Lausanne

Archangelos
200x112x112cm
Μικτή τεχνική
Mixed material
1998

Μουσείο Μπενάκη
Benaki Museum

Τελετή Εγκαινίων - Ατομική / Μουσείο Shaanxi
Opening Ceremony- Solo / Shaanxi Museum

Μια κόλαση με χαρακτηριστικά παραδείσου

...Στη δουλειά του Κωστή Γεωργίου η έκπληξη είναι καθεστώς και ο αιφνιδιασμός ελλοχεύει. Στην εποχή της κρίσης της ζωγραφικής, η ζωγραφική του Γεωργίου παρέχει παραμυθία και ηδονή σε όποιον δυνηθεί να την διεκδικήσει, δηλαδή να στοχαστεί εμπρός της.

Λέω συχνά πως κάθε πίνακας είναι ένα οπτικό κείμενο που βιογραφεί το ζωγράφο του. Στη παρούσα περίπτωση έχουμε το εξόχως επιτυχές φαινόμενο να αυτοβιογραφείται συγχρόνως ο συνειδητός και ευαισθητοποιημένος θεατής. Να επιτυγχάνεται ένας άρρητος διάλογος που ενώνει τα διεστώτα.

Το ώριμο, πλέον, έργο του Κωστή Γεωργίου, ακροβατεί ανάμεσα στο δράμα και το γκροτέσκο, την καρικατούρα και το επικό, τη δύναμη και την τρυφερότητα, τον κυνισμό και τη μελαγχολία. Ο πίνακας έτσι καθίσταται ένας αυτάρκης κόσμος, που περιλαμβάνει όλες τις αμαρτίες και τις αρετές του πραγματικού κόσμου αλλά και κάτι περισσότερο: την κάθαρση και τη δυνατότητα εξιλέωσης. Πράγμα που θα πει πως στην εποχή της κρίσης της ζωγραφικής, η ζωγραφική μπορεί ακόμη ως η ύψιστη τέχνη της εικόνας, δηλαδή το μόνο υπερβατικό σημαίνον όπως θα έλεγε ο Lacan, να υποστηρίξει έννοιες και αξίες που αφορούν στον πολιτισμό των ανθρώπων. Όλα τα άλλα είναι επικοινωνιακές αλχημείες.

Ποιοι είναι αυτή τη φορά οι πρωταγωνιστές του; Είναι Gladiadores, exprolatores, κριτικοί businessmen, γυναίκες που πάσχουν από folie de grandeur, απελπισμένοι, δυστυχισμένες, άνθρωποι, ζώα, μεικτά είδη που αναμένουν νομιμοποίηση; Είναι φιγούρες της διπλανής πόρτας ή εκείνο το είδος που κυφορεί το μέλλον μας για να μας τιμωρήσει;

Ο Γεωργίου με στιβαρό τρόπο συνθέτει τα εντυπωσιακά του αινίγματα, αξιοποιώντας τα δραματικά κοντράστα του chiaroscuro ή της αιφνίδιας αντίθεσης των κόκκινων και των πράσινων. Υπάρχουν νησίδες των μπλε που επιβάλλουν σιωπή και δεξαμενές του μαύρου που απαιτούν υποταγή. Ο θάνατος είναι παρών, αλλά τι περίεργο δεν φοβίζει κανέναν! Έτσι συμβαίνει με την τέχνη. Ο Don Giovanni αψηφά πάντα τον Commendatore εξ' ονόματος όλων υμών.

Στη ζωή ο θάνατος είναι τιμωρία. Στην τέχνη ο θάνατος είναι η πιο καταξιωμένη μορφή της ζωής. Στη ζωγραφική του Κωστή Γεωργίου οι μικρολεπτομέρειες της φόρμας, λειτουργούν έτσι ώστε και η κόλαση ακόμη να έχει χαρακτηριστικά παραδείσου!

Μάνος Στεφανίδης
3.9.08

A hell with the features of heaven

...In Kostis Georgiou's work surprise is the status quo and bombshells lurk around every corner. At a time of crisis in painting, Georgiou's painting provides fairy-tales and delight to anyone who is able to meet its challenges, in other words, anyone able to contemplate it deeply.

I often state that every painting is a visual text that provides a biography of its painter. In the present case we have the exceptionally successful phenomenon where, at the same time, there is an autobiography written of the conscientious and sensitised viewer. In order to achieve a wordless dialogue that brings together things distant.

Kostis Georgiou's now mature work balances delicately between drama and grotesque, caricature and epic, power and tenderness, cynicism and melancholy. Each painting is thus rendered into a self-sufficient world, which includes all the sins and virtues of the real world but also something more: catharsis and the possibility of redemption. Which means that in an age of crisis for painting, painting itself, as the supreme art of images or, as Lacan would have put it, the sole transcendental signifier, can still support concepts and values that concern human civilisation. All the rest are communications alchemies.

Who are his protagonists in this instance? Are they gladiators; explorers; critical businessmen; women suffering from *folie de grandeur*; desperate, unhappy people; animals; mixed species still seeking legitimisation? Are they next-door figures or the kind that bear our future in order to punish us?

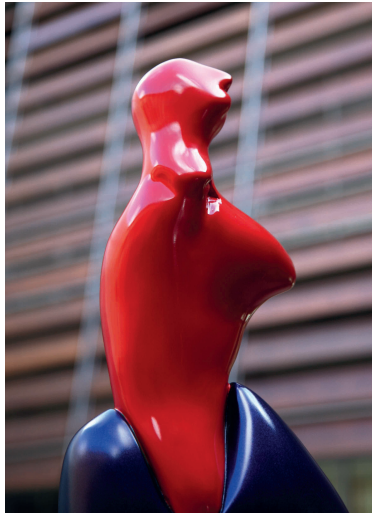
Georgiou composes his impressive enigmas in a robust fashion, taking advantage of dramatic contrasts of chiaroscuro or unexpected contrasts between reds and greens. There are islands of blue that demand silence and reservoirs of black that command submission. Death is present, but, surprise, surprise, frightens nobody. This happens with art. Don Giovanni always defies the Commandant in the name of all the rest.

In life, death is a punishment. In art, death is the most honoured form of life. In Kostis Georgiou's painting minute details of form function in such a manner that even hell has some features of heaven!

Manos Stefanidis
3.9.08

Prova Generale
190x150x70cm
Μικτή τεχνική
Mixed material
1997

...Το ερώτημα, που μπορεί να ζητηθεί από και για τον Γεωργίου, του οποίου η διεθνής εκπαίδευση τον έχει καταστήσει εύγλωττο σε ένα παγκόσμιο ιδίωμα ζωγραφικής, είναι κατά πόσο η τέχνη του είναι ελληνική. Ο εξασκημένος χρωστήρας του Γεωργίου, παρ' όλη του την ιδιαίτερη ιδιοσυγκρασία, αναδεικνύει πόσο έντονη επίγνωση έχει για την Ευρωπαϊκή ιστορία της τέχνης. Αναφέρεται, λόγου χάρη, στις μορφές των ουρλιάζοντων πάππων του Φράνσις Μπέικον και το λεξιλόγιό του, με τις υδαρές κηλίδες και τις πιτσιλιές του, οφείλει την λαμπρότητά του στην τέχνη της Σχολής της Νέας Υόρκης. Αλλά παραμένει ενδιαφέρον το γεγονός ότι, παρά την επιδεξιότητα των χειρονομιών, υπάρχει παράλληλα μια εξαιρετικά ανεπτυγμένη αναλυτική επίγνωση, μέσα στην οποία η γενική gestalt μορφολογία του έργου έρχεται να ενωθεί με την παράδοση της μορφής. Ο Γεωργίου είναι εικαστικός, του οποίου οι καβγάδες με την πραγματικότητα γίνονται ακόμα πιο έντονοι πάνω στον καμβά - η γλώσσα του έχει στην ουσία της μια ιδιαίτερη ιδιοσυγκρασία αλλά διατηρεί μία δομική ισορροπία. Είναι δύσκολο, να εντοπίσει κανείς εθνικά χαρακτηριστικά στην ζωγραφική, οπότε η ελληνικότητα του Γεωργίου μπορεί να είναι θέμα καθαρά ακαδημαϊκό. Παραμένει παρ' αυτά ενδιαφέρον, να συλλογισθούμε τις προθέσεις του, τον εσωτερικό του αγώνα με μία γραφή, που διατηρεί ελάχιστες ή καθόλου διασυνδέσεις με μία εθνική παράδοση.

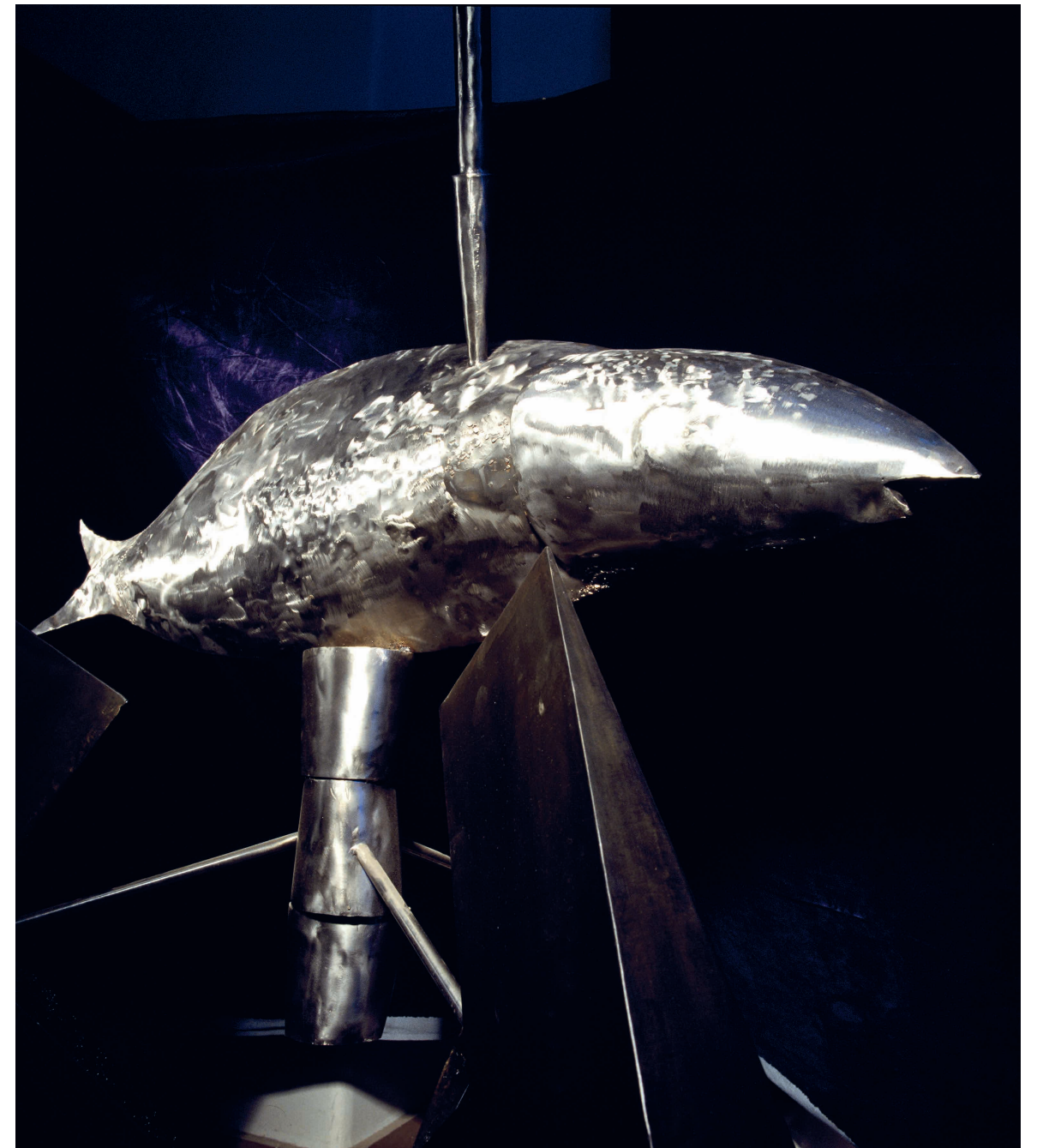
Jonathan Goodman
Κριτικός Τέχνης

Υπογραφή του γλυπτού *Cosmicon*
The Signature of sculpture *Cosmicon*
Κίνα / China

...The question that can be asked of Georgiou, whose international training has made him fluent in a worldwide idiom of painting, is, How Greek is the art? Georgiou's practiced hand indicates, for all its idiosyncrasy, an acute awareness of his European art history. He quotes, for example, the screaming pope figures of Francis Bacon, and his vocabulary of liquid splashes and spills owes its brilliance to the art of the New York School. Yet, interestingly, despite the consummate gesturing, there is at the same time a highly developed analytical awareness, in which the general *gestalt* of the painting becomes linked to the tradition of the figure. Georgiou is an artist whose quarrels with reality intensify on the canvas – his language is essentially idiosyncratic, but it is also not without structural poise. It is hard to pin down national qualities in painting, and so Georgiou's Greekness might be a moot issue. Still, it remains interesting to speculate on his intention, his interior struggle with a style that bears few if any ties to a national tradition.

Jonathan Goodman
Art Critic

Clamor
205x178x178cm
Σίδηρος - ανοξείδωτο ατσάλι
Iron - stainless steel
1994

Τελετή Εγκαίνιων στο Κέντρο Τέχνης Uccle - Βρυξέλλες
Opening in Centre Culturel Uccle - Brussels

ΚΟΣΜΙΚΟΝ! Παράγωγο της λέξης «ΚΟΣΜΟΣ». Αναφέρεται στην αέναη κίνηση του σύμπαντος. Από τη μυθική και παραβατική ΠΑΝΔΩΡΑ μέχρι το παρόν, η αγωνία του ανθρώπου παραμένει ίδια. Μήπως επωάζουμε τα αυγά του τρόμου που βρίσκονται μέσα στο κουτί της κάθε σύγχρονης ΠΑΝΔΩΡΑΣ; Μήπως στο χέρι καθενός υπάρχει εν δυνάμει μια περόνη έτοιμη να απασφαλιστεί, και να σκορπίσει παντού δεινά; Ποια είναι η θέση του καλλιτέχνη; Σκιαγραφεί τελικά τα ακραία όρια μια μεγάλης απάτης, ή καταγράφει τις δονήσεις από το κακό που έρχεται; Η μήπως είναι εκείνος που απορροφά ως αλεξικέραυνο τα δεινά μιας κοινωνίας που υποφέρει, ίσως και για να τα ξορκίσει; Τι άραγε μας επιφυλάσσει το άνοιγμα αυτού του κουτιού; Μήπως περιέχει «τόσο το μηδέν όσο και το άπειρο»;

Κωστής Γεωργίου

Οκτώβριος 2004

Κατάλογος "Hyogo Museum of Modern Art", Japan

COSMICON! Derives from the word COSMOS. Refers to the endless movement of the universe. From mythical transgressor PANDORA to the present day, people care about the same things. Do we germinate the seeds of terror, which lie inside the box of each contemporary PANDORA? Do we perhaps all hold in our hands the safety that we can unlatch and unleash horrors all around us?

What is the position of the artist? Should he delineate the outermost limits of a great hoax, or should he record the vibrations of an oncoming evil? Or should he perhaps be the one to absorb the horrors of a long-suffering society, acting as a lightning conductor in the hope of averting the curse? I wonder what opening this box holds for us? Could it perhaps contain "both nothing and all infinity"?

Kostis Georgiou

October 2004

Catalogue, Hyogo Museum of Modern Art, Japan

Sphinx
48x30x20cm
Μπρούντζος - Bronze
2001

...Στον βαθμό που ο Κωστής Γεωργίου δεν διαπραγματεύεται με όρους μίμησης τα είδωλά του ή τα μοτίβα του, αλλά τους μεταξύ τους απροσδόκητους συσχετισμούς, τους συνειρμούς και τις υπερβάσεις, η ίδια η αποτύπωση της δυναμικής κατάστασης είναι εκείνη που τον ενδιαφέρει, ανάμεσα στο «πρότυπο» και στην «ομοίωση», σύμφωνα με την Αριστοτελική εκδοχή, αλλά και σύμφωνα με τα σχόλια του Πλωτίνου στις «Εννεάδες» του. Για το λόγο αυτό οι φιγούρες του, μνημειακά παρούσες, διαρκώς μεταμορφωνόμενες και έτοιμες να δραπετεύσουν, δεν είναι πρόσωπα, αλλά «personae», οι οποίες σκηνοθετούνται και σκηνογραφούνται σε μια ανατρεπτική θεατρική αυλαία, διαδραματίζοντας ρόλους και συνιστώσες καταστάσεις των μύθων τους και μαζί της αλληγορικής τους πραγματικότητας. Θαρρείς και είναι «όντα» κοσμογένεσης, αυτές οι «personae», καθώς κινούνται μέσα από τους ρυθμούς και τα αντιφατικά συμφραζόμενα της εποχής μας, μεταφέροντας τις ενδείξεις της (όπως βία, φυγή, εξωτισμός, ταχύτητα, ανάλωση, ευμάθεια, υπαρξιακή μοναξιά, ιδεολογική αντιπαροχή), ενώ ταυτοχρόνως ενσωματώνουν δραματικά στις φόρμες τους, τους χρόνους αποστάσεων του φωτός στο διάστημα ή τους γεωλογικούς χρόνους των κοιτασμάτων της γης και των διαμορφώσεων της στα έγκατα. Από αυτήν την άποψη, το «εγώ» που εκφράζεται μέσα από την εξπρεσιονιστική χειρονομία του Κωστή Γεωργίου, διασταυρώνεται με την «ετερότητα» των γεγονότων του σχεδιοχρωματισμού που μεταφέρουν οι καθημερινές και γιγαντικές, οι οικείες και απόμακρες μορφές του, παραπέμποντας σε έναν υπερβατικό χώρο και χρόνο, που τον υποθάλλουν τα αθέατα, οι υποθέσεις των αιγιμάτων της ζωής, τα τεκταινόμενα των «υποκειμένων» της, στα εκρηξιγενή θολάμια της γης ή των «υπερκειμένων» της, στο στερέωμα...

Αθηνά Σχινά
Κριτικός & Ιστορικός Τέχνης

..To the degree that Kostis Georgiou does not deal with his idols or motifs in terms of imitation, but instead seeks out their serendipitous correlations, their associations and transcendences, that same record of the dynamic condition is what interests him, between the “original” and the “likeness”, in accordance with Aristotelian precepts, as well as with the comments of Plotinus in his “Enneads”. This is why his figures, monumentally present, constantly transforming and prepared to escape, are not people but “personae” on a reactionary theatrical stage, directed and set designed, acting out roles and contributory situations of their myths, together with their allegorical reality. One might believe that these “personae” are “creatures” of a cosmogenesis, as they move between the rhythms and the contradictory backgrounds of our time, transporting its indications (such as violence, escape, exoticism, speed, consumption, prosperity, existential loneliness, ideological leasing), while at the same time dramatically incorporating in their forms, the light years of distances in space, or the geological times of mineral deposits on earth and how these unfold deep underground. In this sense, the “ego” expressed through Kostis Georgiou’s expressionist gesture, is crossed with the “otherness” of the events of drawing/painting borne by the familiar and gigantic; his familiar and distant figures, that refer to the enigmas of life, the plotting of its “subjects”, the volcanic stony dens in the earth or those that lie above it, in the heavens...

Athena Schina
Art Critic and Art Historian

Επίκαιρα
Εικαστικός χειμώνας

Εικαστικά

A

ΕΙΚΟΝΕΣ

Κραυγές από σίδερο

«Τοπία συλλεκτών» από τον Γεωργίου

Le opere di Geo
e la realtà del d

ΕΙΚΟΝΕΣ

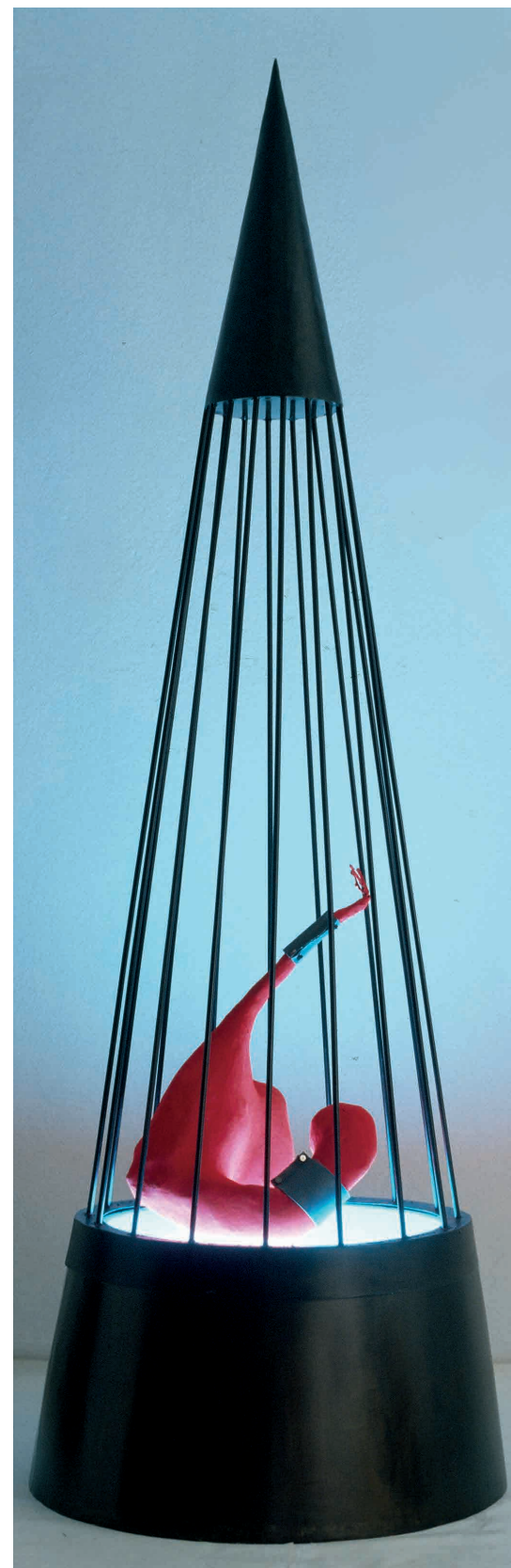
όνον πολιτισμό
εί να εξάγει η Ελλάδα

**Ραψωδία για
τη φύση**

Γκαλερί με...
η Τοπία Συλλεκτών.

Praxis
233x212x72cm
Μικτή τεχνική
Mixed material
2002

Arsis
230x80x80cm
Μικτή τεχνική
Mixed material
1995

Το κόκκινο του μαύρου

Όλος ο κόσμος του Κωστή Γεωργίου, άχρονος και μάλλον απρόσιτος, μοιάζει με απολεσθέντα παράδεισο. Ακόμη και τα ζώα του, αν όχι ιδίως αυτά, παραπέμπουν σε μια τιμωρία που τα ακολουθεί, έχουν την αγριότητα του επικείμενου ή του συντελεσθέντος ανομήματος.

Το αυτό παρατηρείται και στους ανθρώπους του. Μόνο που αυτούς συνήθως τους βλέπουμε να έχουν αποδεχθεί το στίγμα, εφόσον, οιοσδήποτε «ειρηνικά», κομίζουν αδιαμαρτύρητα τη διαστρεβλωμένη τους μορφή. Είτε μόνοι είτε με άλλους, χαριέντες ή πένθιμοι, φέρουν επίσης το φορτίο και την αιδημοσύνη του φύλου τους, που λες και μόλις παρήγαγε ή θα παραγάγει τραγωδία. Αφηρημένες αν όχι και απόρρητα αρχαϊκές είναι οι μορφές του ζωγράφου: Μπορείς να φανταστείς Αγαμέμνονα με γραβάτα, Κλυταιμίστρα σε ποικίλες φάσεις, έναν κουρασμένο Αίγισθο. Τα αντικείμενα που τους περιβάλλουν, αρχετυπικά έως απροσδιόριστα, μάρτυρες των πράξεων τους, μπορεί να είναι δέντρα, πίνακες, απειλητικά χρώματα της νέας αυγής, μαραμμένα λουλούδια ή αμφισβητήσιμης φρεσκάδας φρούτα, κι ακόμα κούπες, φιάλες λήκυθοι, κανάτια, λύχνοι, κύλικες, όλα παρακολουθήματα ή κτερίσματα του κόκκινου και του μπλε τα οποία συνήθως βασιλεύουν στις ενδυμασίες ώστε να σιγήσουν το λάλον σώμα και οι άνομες πράξεις του.

Μακριά από κάθε ιδέα παρηγόρησής μας, ο Γεωργίου συμμετέχει στις παρελθούσες και στις επερχόμενες οδύνες μας. Ένα σκληρό ζωγραφικό χέρι.

Γιάννης Βαρβέρης
Ποιητής - Κριτικός θεάτρου

The red of black

This entire world by Kostis Georgiou, timeless and somewhat inaccessible, appears like Paradise lost. Even his animals, if not particularly those, refer to a punishment that follows in their wake them, have the savagery of wrongdoing impending or already carried out.

This also can be seen in his humans. Only those we usually see have accepted the stigma, as they convey their disfigured forms without protest, to all intents and purposes “peacefully”. Whether solitary or with company, joyful or mournful, they also bear the load and the venerability of their gender, which appears to have just produced or be in the process of producing a tragedy.

The painter’s forms are abstract, but not confidentially archaic. You can imagine Agamemnon wearing a tie, Clytaemnestra in various phases, a weary Aegisthus. The objects that surround them, archetypal to almost indefinable, witnesses to their actions, may be trees, paintings, threatening colours of a new dawn, wilted flowers or fruit of questionable freshness, or even cups, vessels, lekythoi, ewers, lamps, drinking cups, all accompaniments or grave goods of the red and blue, which usually dominate their apparel, in order to silence the expressive body and its illicit actions.

Far from any hint of comforting us, Georgiou participates in our past and future pains. A hand harsh in painting, that belongs to a warm and trusted friend.

Yiannis Varveris
Poet - Theater Critic

Birds

Πρόταση Z' / Proposal Z'

Acrobat
180x90x25cm
Αλουμίνιο - Aluminum

Villa Beatrix Enea Anglet France 2013

... Οι μορφές-πλάσματα του Κωστή Γεωργίου, όπως και τα όντως μοναδικά σε ύφος γλυπτά του, δεν μαγνητίζουν απλά και μόνο το βλέμμα μας· εισβάλλουν δημιουργικά στον ψυχικό και στον πνευματικό μας κόσμο, για να μας διαμηνύσουν ιερατικά μυστικά από το υπερπέραν. Ή, καλύτερα, από αυτή καθαυτή την υπέρτατη ενέργεια που διέπει τα πάντα. Η ένταση που ενυπάρχει εδώ, πέρα από το ότι ενισχύει τη δυναμική του έργου, ενεργοποιεί, αντίστοιχα, και τον ψυχικό κόσμο του θεατή, ο οποίος σε καμιά περίπτωση δεν παραμένει αδιάφορος. Καθώς, μάλιστα, εδώ η σχέση που δημιουργείται με το θεατή δεν είναι επιδερμική –για παράδειγμα, μέσ’ από το χρώμα–, αλλά κατεξοχήν ουσιαστική, μέσ’ από την όλη ατμόσφαιρα που ενορχηστρώνεται στο κάθε έργο, η υποβολή που ασκείται είναι ιδιαίτερα πολυσήμαντη.

Η όποια βία –αναφορά σε τραυματικές καταστάσεις, ψυχοφθόρες εμπειρίες, τραγικά δρώμενα, εν δυνάμει κινδύνους που караδοκούν– προβάλλει στα έργα του καλλιτέχνη αφετηρίες για προσωπικές στον καθένα από εμάς ανιχνεύσεις και, κυρίως, αναγνώσεις. Ο Γεωργίου, όπως και κάθε σημαντικός καλλιτέχνης, δεν πολώνει τη φαντασία και τον ψυχισμό μας, αλλά, τουναντίον, τον διεγείρει, ώστε να ενεργοποιήσει αυτοδύναμα τα προσωπικά του σημεία αναφοράς. Απόλυτα διαχρονικά τα έργα του καλλιτέχνη και έχοντας αποφύγει τις παγίδες της παγκοσμιοποίησης αποτελούν την υπέρτατη επαλήθευση του δημιουργικού του μένους.

Ντόρα Ηλιοπούλου- Ρογκάν
Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό “Επίκαιρα” στις 8/12/11

Kostis Georgiou’s forms/creations, as well as his sculptures, whose style is truly unique, do not simply draw our gaze: they invade our mental and intellectual world creatively, in order to convey to us hieratical secrets from the world beyond the veil. Or perhaps better from that supreme energy that runs through all things. The intensity that exists here, beyond the fact that it reinforces the dynamics of the work, also activates the viewer’s mental world, which cannot remain indifferent, no matter what. As the relationship created with the viewer, for example through colour, is anything but superficial - it is first-and-foremost an essential one, the things it brings to the surface from the atmosphere that each piece orchestrates are particularly diverse.

Whatever violence / reference to traumatic conditions, soul-destroying experiences, tragic happenings, potential dangers that lurk, they project on the artist’s work starting points for each of us to set out on a personal peregrination, susceptible to personal traces, personal readings. Georgiou, like all major artists, does not polarize our imagination and our mental state, but, on the contrary, excites them, in order to activate, on his own, his personal reference points. The artist’s works are purely timeless and, having avoided the traps of globalization, constitute the supreme verification of his creative passion.

Dora Eliopoulou-Rogan
Printed in the magazine Epikaira on December 8, 2011

Cosmicon
Εγκατάσταση - Installation
Vanke Midtown mall
Μπρούντζος - Bronze
2013 - 2014

Epiphany
57x45x19cm
Μπρούντζος - Bronze
2006

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Κωστής Γεωργίου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1956. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Πτυχιούχος της ΑΣΚΤ Αθηνών (Ανωτάτη σχολή καλών τεχνών) στη ζωγραφική-Γλυπτική με δάσκαλους τον Δ. Μυταρά και Δ. Κοκκινίδη. (1982-1986) ROYAL COLLEGE OF FINE ARTS (LONDON) με δάσκαλο τον Pr. Peter de Francia (1985-1986). Καθηγητής στη ζωγραφική και την σκηνογραφία στη σχολή θεάτρου και κινηματογράφου του Λ. Σταυράκου (1988-1990). Σκηνογράφος στο θέατρο και την Ελληνική τηλεόραση ΕΡΤ (1982-1988)

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ- ΕΠΙΛΟΓΗ

- 2014 ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΙΕΝΑΚΗ-ΑΘΗΝΑ
- 2013 MUSEE ANGLET- VILLA BEATRIX ENEA-FRANCE
- 2013 ALPHA CK ART GALLERY-ΛΕΥΚΩΣΙΑ-ΚΥΠΡΟΣ
- 2013 CENTRE CULTUREL UCCLE- BRUSSELS-BELGIUM
- 2013 ASMUS HILTON GALLERY- ΣΙΚΑΓΟ-ΗΠΙΑ
- 2012 SAANXI MUSEUM- XIAN- ΚΙΝΑ
- 2012 SUZHOU MODERN ART MUSEUM- ΚΙΝΑ
- 2011 M GALLERY- VIENA- AUSTRIA
- 2011 FEIZI GALLERY- ΣΑΓΚΑΗ- ΚΙΝΑ
- 2011 ΓΚΑΛΕΡΙ ΜΟΡΦΗ-ΛΕΜΕΣΣΟΣ-ΚΥΠΡΟΣ
- 2011 ART ATHINA 2011-ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ-ΑΘΗΝΑ-ΕΛΛΑΣ
- 2011 CK GALLERY-ΛΕΥΚΩΣΙΑ-ΚΥΠΡΟΣ
- 2010 «ΙΧΝΗ» 45^ο ΔΗΜΗΤΡΙΑ- ΚΑΖΑ ΜΠΙΑΝΚΑ- ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ
- 2010 VALERIE BACH GALLERY-ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ- ΒΕΛΓΙΟ
- 2009 ΓΚΑΛΕΡΙ ΑΓΚΑΘΙ-ΑΘΗΝΑ
- 2009 ΓΚΑΛΕΡΙ ΜΟΡΦΗ-ΛΕΜΕΣΣΟΣ-ΚΥΠΡΟΣ
- 2008 ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ- ΑΘΗΝΑ
- 2008 ΓΚΑΛΕΡΙ CK-ΛΕΥΚΩΣΙΑ- ΚΥΠΡΟΣ
- 2007 ART POINT GALLERY INTERNATIONAL, ΒΕΛΓΙΟ CURATOR(MIA GOOSSENS)
- 2007 ΓΚΑΛΕΡΙ ΚΑΠΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΘΗΝΑ
- 2005 ALLA ROGERS GALLERY, ΟΥΑΣΙΝΓΚΤΟΝ DC, USA
- 2005 ΓΚΑΛΕΡΙ CK, ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ
- 2005 ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΚΦΡΑΣΗ, ΑΘΗΝΑ
- 2004 ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΤΕΧΝΗΣ ΣΚΟΠΙΩΝ
- 2004 NIEDERHAUSER GALLERY, ΛΟΖΑΝΝΗ, ΕΛΒΕΤΙΑ
- 2004 ΓΚΑΛΕΡΙ ΑΓΚΑΘΙ, ΑΘΗΝΑ
- 2004 ART POINT GALLERY, ΒΕΛΓΙΟ
- 2003 ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΙΡΜΟΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
- 2003 ΡΝΥΚΑΡΤ FOUNDATION, ΠΕΙΡΑΙΑΣ, ΕΛΛΑΔΑ
- 2002 COVALENCO GALLERY , ΟΛΛΑΝΔΙΑ
- 2002 CARTEL GALLERIES ΓΡΑΝΑΔΑ, ΙΣΠΑΝΙΑ
- 2002 ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ-ΑΘΗΝΑ
- 2001 KOUROS GALLERY ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, USA
- 2001 NIEDERHAUSER GALLERY ΛΟΖΑΝΝΗ, ΕΛΒΕΤΙΑ
- 2000 CARTEL GALLERY ΜΑΛΑΓΑ, ΙΣΠΑΝΙΑ
- 2000 ΓΚΑΛΕΡΙ Κ ΛΟΝΔΙΝΟ , Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ
- 2000 LINEART 2000 ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΕ ART POINT GALLERY, ΓΑΝΔΗ, ΒΕΛΓΙΟ
- 2000 COVALENCO GALLERY, ΟΛΛΑΝΔΙΑ
- 1999 FUTURE NO FUTURE, 8 ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ HOTEL DU VILLE ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ, ΒΕΛΓΙΟ

1999 ΓΚΑΛΕΡΙ ΜΟΡΦΗ ΛΕΜΕΣΟΣ, ΚΥΠΡΟΣ
 1999 ART ΑΘΗΝΑ 7, ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΙΡΜΟΣ, ΑΘΗΝΑ
 1999 ΓΚΑΛΕΡΙ ΑΓΚΑΘΙ, ΑΘΗΝΑ
 1999 ARTE+SUR- FERIA INTERNACIONAL D'ARTE CONTEMPORANEO, ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, ΙΣΠΑΝΙΑ
 1998 FERIA INTERNACIONAL D'ARTE CONTEMPORANEO DE BALEARES, ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, ΙΣΠΑΝΙΑ
 1998 CARTEL GALLERIES ΓΡΑΝΑΔΑ, ΙΣΠΑΝΙΑ
 1998 ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΙΡΜΟΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
 1998 CARTEL GALLERIES, ΜΑΛΑΓΑ, ΙΣΠΑΝΙΑ
 1998 LINEART 98, ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΕ BLUE POINT GALLERY, ΒΕΛΓΙΟ
 1998 ΓΚΑΛΕΡΙ TITANIUM, ΑΘΗΝΑ
 1998 HILTON GALLERY ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ
 1998 BARBARA VON STECHOW, ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ, ΓΕΡΜΑΝΙΑ
 1998 ARTE+SUR, FERIA INTERNACIONAL DE ARTE CONTEMPORANEO DE ANDALUSIA ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, ΜΑΛΑΓΑ, ΙΣΠΑΝΙΑ
 1997 ΓΚΑΛΕΡΙ ΟΛΓΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΕΑ, ΑΘΗΝΑ
 1997 ARCO '97 ΓΑΥΠΤΙΚΗ, ΜΑΔΡΙΤΗ ΣΠΑΝΙΑ(ΓΚΑΛΕΡΙ TITANIUM)
 1996 ΓΚΑΛΕΡΙ TITANIUM, ΡΑΨΩΔΙΑ ΠΑΡΟΝΤΟΣ, ΓΑΥΠΤΙΚΗ, ΑΘΗΝΑ
 1994 FESTIVAL INTERNAZIONALE DI TODI, PALLAZO PONGELLI, ΙΤΑΛΙΑ
 1993 NIEDERHAUSER GALLERY, ΛΟΖΑΝΝΗ, ΕΛΒΕΤΙΑ
 1993 ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ, (ΟΗΕ), ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ, ΓΕΝΕΥΗ, ΕΛΒΕΤΙΑ
 1993 ΓΚΑΛΕΡΙ Κ, ΛΟΝΔΙΝΟ, Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ
 1993 ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΙΡΜΟΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
 1993 ΓΚΑΛΕΡΙ TITANIUM, ΑΘΗΝΑ
 1992 CATRIN ALTING GALLERY, ΑΜΒΕΡΣΑ, ΒΕΛΓΙΟ
 1992 CIEL GALLERY TOKYO, ΙΑΠΩΝΙΑ
 1992 TOKYO ART EXPO 92, ΤΟΚΙΟ, ΙΑΠΩΝΙΑ
 1991 LINEART 91 (ART POINT GALLERY), ΓΑΝΔΗ, ΒΕΛΓΙΟ
 1991 SADLER WELLS THEATER, ΛΟΝΔΙΝΟ, Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ
 1991 ΓΚΑΛΕΡΙ Κ, ΛΟΝΔΙΝΟ, Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ
 1990 ΓΚΑΛΕΡΙ TITANIUM, ΑΘΗΝΑ
 1986 ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΙΡΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
 1986 ΓΚΑΛΕΡΙ ΖΥΓΟΣ, ΑΘΗΝΑ
 1984 ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ, ΩΡΑ, ΑΘΗΝΑ
 1981 ΓΚΑΛΕΡΙ ΝΕΦΕΛΗ ΑΘΗΝΑ
 1980 ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
 1979 ΓΚΑΛΕΡΙ ΚΥΚΛΟΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
 1978 ΓΚΑΛΕΡΙ ΚΥΚΛΟΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
 1974 GOETHE INSTITUTE, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Kostis Georgiou was born in 1956. He lives and works in Athens.

1982- 1986: Painting and sculpture at the University of fine arts in Athens with Pr. Mytaras, Pr. P. Panouryias and Pr. D. Kokkinides. 1985-1986 Royal College of Fine Arts in London with Professor Peter de Francia. 1982-1988 Worked as stage designer in theatre and for the Greek television (ERT). 1988-1991 Taught painting and scenography at the L. Stavracos school of cinema in Athens.

SOLO EXHIBITIONS – SELECTION

2014 BENAKI MUSEUM-ATHENS
 2013 MUSEE ANGLET- VILLA BEATRIX ENEA-FRANCE
 2013 ALPHA CK ART GALLERY-NICOSIA-CYPRUS
 2013 CENTRE CULTUREL UCCLE- BRUSSELS-BELGIUM
 2013 HILTON ASMUS GALLERY- CHICAGO- USA
 2012 SHAANXI ART MUSEUM-CHINA
 2012 SUZHOU MUSEUM-CHINA
 2011 FEIZI GALLERY-SHANGHAI-CHINA
 2011 “M” GALLERY-VIENNA-AUSTRIA
 2011 MORFI GALLERY-LIMASSOL-CYPRUS
 2011 ART ATHINA 2011-SCULPTURES-TITANIUM GALLERY-ATHENS-GREECE
 2011 CK GALLERY-NICOSIA-CYPRUS
 2010 “TRACES” 45th DIMITRIA- CASA BIANCA MUSEUM- THESSALONIKI-GREECE
 2010 VALERIE BACH GALLERY- BRUSSELS- BELGIUM
 2009 AGATHI GALLERY-ATHENS
 2009 MORFI GALLERY-LEMESSOS-CYPRUS
 2008 TITANIUM GALLERY- ATHENS- HELLAS
 2008 CK GALLERY – LEFKOSIA- CYPRUS
 2007 ART POINT GALLERY INTERNATIONAL-BELGIUM
 2007 ΚΑΠΟΠΟΥΛΟΣ GALLERY - ATHENS
 2005 ALLA ROGERS GALLERY – WASHINGTON DC. USA
 2005 CK GALLERY- NICOSIA- CYPRUS
 2005 MUSEUM OF MODERN ART-SKOPJE
 2004 CATHERINE NIEDERHAUSER GALLERY- LAUSANNE- SWITZERLAND
 2004 COVALENCO GALLERY- THE NETHERLANDS
 2003 PNYKART FOUNDATION- PIRAEUS- GREECE
 2003 EIRMOS GALLERY- THESSALONIKI- GREECE
 2002 CARTEL GALLERIES GRANADA- SPAIN
 2002 COVALENCO GALLERY- THE NETHERLANDS
 2002 TITANIUM GALLERY- ATHENS- GREECE
 2001 KOUROS GALLERY NEW YORK- USA
 2001 NIEDERHAUSER GALLERY LAUSANNE- SWITZERLAND
 2001 CARTEL GALLERIES- GRANADA- SPAIN
 2001 MORPHI GALLERY- LEMESSOS CYPRUS
 2001 INTERNATIONAL ART FAIR –ART ATHINA 9- ATHENS-GREECE
 2000 GALLERY K LONDON- ENGLAND
 2000 INTERNATIONAL ART FAIR LINEART 2000 (ART POINT GALLERY) GHENT- BELGIUM
 2000 COVALENCO GALLERY –THE NETHERLANDS
 1999 INTERNATIONAL ART FAIR ART ATHINA 7- (EIRMOS GALLERY) ATHENS- GREECE
 1999 AGATHI GALLERY- ATHENS- GREECE
 1999 TITANIUM GALLERY- ATHENS GREECE
 1999 MORHI GALLERY- LEMESSOS- CYPRUS
 1999 ARTE+SUR- FERIA INTERNACIONAL DE ARTE CONTEMPORANEO (Honorary participation) SPAIN

1998 CARTEL GALLERIES MALAGA- SPAIN
1998 EIRMOS GALLERY THESSALONIKI
1998 CARTEL GALLERIES GRANADA- SPAIN
1998 INTERNATIONAL ART FAIR LINEART 98 (BLUE POINT GALLERY) GHENT- BELGIUM
1998 TITANIUM GALLERY- ATHENS- GREECE
1998 BARBARA VON STECHOW GALLERY FRANKFURT- A.M GERMANY
1998 FERIA INTERNACIONAL DE ARTE CONTEMPORANEO DE BALEARES (Honorary participation)- SPAIN
1998 FERIA INTERNACIONAL DE ARTE CONTEMPORANEO DE ANDALUSIA- MALAGA-SPAIN
1997 OLGA GEORGANDEA GALLERY- ATHENS- GREECE
1997 INTERNATIONAL CONTEMPORARY ART FAIR ARCO -MADRID SPAIN –SCULPTURE
1996 RHAPSODY OF THE PRESENT- SCULPTURE- TITANIUM GALLERY ATHENS- GREECE
1994 INTERNATIONAL FESTIVAL OF TODI-PALAZZO PONGELLI- ITALY
1993 NIEDERHAUSER GALLERY –LAUSANNE – SWITZERLAND
1993 UNO- PALAIS DE CONGRESS (Honorary participation) GENEVA- SWISS
1993 GALLERY K – LONDON ENGLAND
1993 EIRMOS GALLERY- THESSALONIKI- GREECE
1993 TITANIUM GALLERY- ATHENS- GREECE
1992 CATRIN ALTING GALLERY- ANTWERP-BELGIUM
1992 CIEL GALLERY – TOKYO- JAPAN
1992 INTERNATIONAL ART FAIR TOKYO ART EXPO- TOKYO- JAPAN
1991 INTERNATIONAL ART FAIR LINEART 91- GHENT-BELGIUM
1991 SADLER WELLS THEATRE LONDON- ENGLAND
1991 GALLERY K -LONDON- ENGLAND
1990 TITANIUM GALLERY ATHENS- GREECE
1986 EIRMOS GALLERY- THESSALONIKI- GREECE
1986 ZYGOS GALLERY –ATHENS- GREECE
1984 ASTIR PALACE GALLERY- RHODES GREECE
1984 ORA GALLERY- ATHENS – GREECE
1981 NEPHELI GALLERY-ATHENS-GREECE
1980 CULTURAL CENTRE OF THESSALONIKI
1979 KYKLOS GALLERY- THESSALONIKI- GREECE
1978 KYKLOS GALLERY-THESSALONIKI- GREECE
1975 EDESSA CULTURAL CONTEMPORARY ART CENTRE
1974 GOETHE INSTITUTE- THESSALONIKI- GREECE

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ- ΕΠΙΛΟΓΗ

2013 «OFFER», ΕΘΝΙΚΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΑΘΗΝΑ, ΕΛΛΑΔΑ
2013 “DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW”,ΤΑΙΛΙΝ, ΕΣΘΟΝΙΑ
2012 “DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW”, HUBEI MUSEUM, KINA
2012 “DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW”-ΜΟΥΣΕΙΟ FUJIANG, KINA
2012 “DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW”-ΜΟΥΣΕΙΟ CHUANGCHUN-KINA
2012 “DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW”-ΜΟΥΣΕΙΟ WUHAN, KINA
2012 “DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW”-ΜΟΥΣΕΙΟ NINGBO-KINA
2012 “DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW”-ΜΟΥΣΕΙΟ SUZHOU - KINA
2011 “DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW»- ΜΟΥΣΕΙΟ SHAANXI-ΣΙΑΝ-KINA
2011 «ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΤΟΠΟΙ»-ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙΑ-ΣΥΡΟΣ
2010 « ΙΧΝΗΛΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ» ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΑΛΚΗΣ- ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ- ΤΟΥΡΚΙΑ
2010 «ΓΛΥΠΤΑ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ» ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ- ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ- ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ-ΕΛΛΑΔΑ
2009 «ΣΥΝΕΒΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ» ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ «ΜΕΛΙΝΑ»
2009 «ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ» UNESCO-ΤΕΧΝΟΠΟΛΙΣ- ΓΚΑΖΙ- ΑΘΗΝΑ -ΕΛΛΑΣ
2008 «ΣΙΩΠΗΛΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ-ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΛΥΜΕΣΩΝ ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ», ACG ART GALLERY-ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΑΘΗΝΑ
2008 «ΔΕΣΜΟΙ ΥΛΗΣ», ΤΕΧΝΟΠΟΛΙΣ, ΓΚΑΖΙ, ΑΘΗΝΑ
2008 “ART ATHINA 2008” ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ- ΑΘΗΝΑ
2008 ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ- ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ- ΠΕΚΙΝΟ- ΚΙΝΑ
2008 ΔΕΣΜΟΙ ΥΛΗΣ - ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΤΕΧΝΗΣ – ΜΟΣΧΑ ΣΑΓΚΑΗ- ΚΙΝΑ- ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
2008 ΤΕΧΝΗ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΑΣΗ- ΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - METROPOLITAN MUSEUM OF MODERN ART(MOMA) ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ- ΤΑΤΕ MODERN- ΛΟΝΔΙΝΟ- VICTORIA AND ALBERT MUSEUM- ΛΟΝΔΙΝΟ
2008 ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΕΧΝΗ- ΓΚΑΛΕΡΙ ΜΟΡΦΗ- ΛΕΜΕΣΟΣ- ΚΥΠΡΟΣ
2007 ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ 2- ΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ- ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
2007 ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ- ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ - ΜΟΣΧΑ - ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
2007 ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΤΟΠΟΣ- ALPHA TRUST- ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΑΘΗΝΑ
2007 REFLECTIONS FROM GREECE- ΓΚΑΛΕΡΙ BELGRAVIA, ΛΟΝΔΙΝΟ
2006 ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ- ΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (CURATOR ΣΥΡΑΓΩ ΤΣΙΑΡΑ)
2006 ΕΛΛΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ- ΥΠ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΚΤΗΡΙΟ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ, ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
2006 ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ- ΚΟΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
2006 REFLECTIONS FROM GREECE-, INTERNATIONAL ARTS CLUB, ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
2005 ΙΕΡΗ ΚΑΙ ΒΕΒΗΛΗ, ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ, 1930- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΧΑΝΙΩΝ (CURATOR ΧΑΡΗΣ ΚΑΜΠΟΥΡΙΔΗΣ)
2005 ΜΟΥΣΕΙΟ ΖΑΚΥΝΘΟΥ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ, ΣΥΛΛΟΓΗ Γ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
2004 HYOGO MUSEUM OF MODERN ART- ΙΑΠΩΝΙΑ (ΕΚΠΡΟΣΩΠΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ)
2004 ΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ «ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΣ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
2004 ABSOLUTE AMERICANA GALLERY, FLORIDA, USA
2002 ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΡΟΔΟΥ
2002 ΤΟΥΛΟΥΖ ΛΩΤΡΕΚ, (Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΑΣΙΛΗ ΚΑΙ ΕΛΙΖΑΣ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ, ΝΗΣΟΣ ΑΝΔΡΟΣ
2001 CAESAREA GALLERY, BOCA RATON, FLORIDA, USA
2001 ART ESSENTIALS, ΚΑΛΓΚΑΡΙ, ΚΑΝΑΔΑΣ

2001 ART TEXAS 2001
 2000 ART 21 ΛΑΣ ΒΕΓΚΑΣ, ΝΕΒΑΔΑ, USA
 2000 CAESAREA GALLERY, BOCA RATON, FLORIDA, USA
 2000 GLASS GARAGE GALLERY, ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ, USA
 2000 ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΠΕΡΙΔΗ, ΑΘΗΝΑ
 2000 ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΑΥΠΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ, COUZIS GALLERY, ΟΛΛΑΝΔΙΑ
 1999 LINEART 99 (ART POINT GALLERY, ΒΕΛΓΙΟ
 1999 ΓΚΑΛΕΡΙ ΜΟΡΦΗ, ΛΕΜΕΣΟΣ, ΚΥΠΡΟΣ
 1998 ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ, ΔΗΜΗΤΡΙΑ 98, ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
 ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΚΡΗΤΗ, ΡΟΔΟΣ
 1998 ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ ΩΣ ΚΙΝΗΤΗΡΙΑ ΔΥΝΑΜΙΣ, ΑΘΗΝΑ, ΖΥΡΙΧΗ, ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ
 1997 ΔΙΕΘΝΗΣ BIENNALE ΓΑΥΠΤΙΚΗΣ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΘΗΝΑ,
 ΣΚΙΡΩΝΕΙΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΣ
 1997 ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΝΤΟΥΜΠΡΟΒΝΙΚ,
 ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΟΡΡΕ
 1997 ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΕΣ- ΚΟΣΜΟΕΙΚΟΝΕΣ-ΣΥΝΗΧΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ Ν.ΠΕΝΤΖΙΚΗ,
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
 1996 ΕΚΘΕΣΗ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΑΥΠΤΩΝ, ΑΘΗΝΑ-ΑΤΤΙΚΗ: ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ,
 ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΒΙΩΣΙΜΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ-
 ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ(ΥΠΕΧΩΔΕ) ΖΑΠΕΙΟΝ ΜΕΓΑΡΟΝ, ΑΘΗΝΑ
 1995 ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΑΥΠΤΙΚΗ, ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΥΠΕΧΩΔΕ, ΑΘΗΝΑ
 1995 ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΔΟΜΙΝΙΚΟ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟ, ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ
 1995 BRITAIN IN GREECE, ΚΤΙΡΙΟ ΦΙΛΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ, ΑΘΗΝΑ, ΛΟΝΔΙΝΟ
 1995 ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ, ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΡΟΔΟΥ
 1995 Η ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ ΣΤΟ ΧΡΩΜΑ, ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ, ΑΘΗΝΑ
 1995 Η ΝΕΚΡΗ ΦΥΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ 1949-1995, ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΙΡΜΟΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
 1995 ART ΑΘΗΝΑ 3 , ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΙΡΜΟΣ, ΑΘΗΝΑ
 1994 ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ INTERNATIONAL TODI FESTIVAL, ΙΤΑΛΙΑ
 1993 XX PREMIO DI SULMONA INTERNAZIONALE, MUSEO DEL " ANUNZIATA (1° ΒΡΑΒΕΙΟ) ΙΤΑΛΙΑ
 1993 ART ΑΘΗΝΑ 93, ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ, ΑΘΗΝΑ
 1993 ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ, ΜΟΥΣΕΙΟ GIORGIO DE CHIRICO, ΒΟΛΟΣ
 1993 ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ OSAKA TRIENNALE 93 (ΕΙΔΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ) ΟΖΑΚΑ, ΙΑΠΩΝΙΑ
 1993 ART 93 BUSINESS DESIGN CENTER, ΛΟΝΔΙΝΟ, Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ
 1992 ΓΚΑΛΕΡΙ ΕΙΡΜΟΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
 1992 ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ, ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ, ΑΘΗΝΑ
 1992 CIEL GALLERY TOKYO, ΙΑΠΩΝΙΑ
 1992 CATRIN ALTING GALLERY, ΑΜΒΕΡΣΑ ΒΕΛΓΙΟ
 1992 ΝΕΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΡΓΩΝ ΒΡ ΓΚΑΛΕΡΙ ΒΡ, ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ, ΒΕΛΓΙΟ
 1992 ART PUZZLE , ΖΑΠΕΙΟΝ ΜΕΓΑΡΟΝ, ΑΘΗΝΑ
 1992 ΝΥΚΤΕΡΙΝΟ ΠΕΡΑΣΜΑ, ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ ΑΘΗΝΑ
 1992 ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΕΧΝΗ, ΜΙΤΟ CITY, ΙΑΠΩΝΙΑ
 1991 ΓΚΑΛΕΡΙ Κ, ΛΟΝΔΙΝΟ, Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ
 1991 ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΣΕ ΔΙΕΘΝΗ ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ, ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ, ΑΘΗΝΑ
 1991 ΚΕΝΤΡΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΒΙΚΥ ΔΡΑΚΟΥ, ΑΘΗΝΑ
 1991 ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 91 ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ, ΑΘΗΝΑ
 1990 ΝΕΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ, ΒΡ GALLERY, ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ ΒΕΛΓΙΟ
 1990 ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ OSAKA TRIENNALE 90, ΟΖΑΚΑ, ΙΑΠΩΝΙΑ
 1990 ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΣΕ ΔΙΕΘΝΗ ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ, ΑΘΗΝΑ
 1990 ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 90, ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ ΑΘΗΝΑ
 1990 ΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΕΞΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΣ, ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
 1990 ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΜΠΟΥΖΙΑΝΗ, ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΙΩΝ- ΔΗΜΟΤΙΚΗ
 ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΑΣ
 1989 6+6 ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΑΘΗΝΑ ΝΙΜ- ΠΑΡΙΣΙ
 1989 ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 89 ΓΚΑΛΕΡΙ ΤΙΤΑΝΙΟΥΜ ΑΘΗΝΑ
 1988 ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΣΑΝ ΜΑΣΚΑ- ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
 ΕΞΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΥ, ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΑΣ
 1988 ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ, ΜΟΣΧΑ, ΡΩΣΙΑ

1987 ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ- ΟΛΠ-ΠΕΙΡΑΙΑΣ
 1986 ΣΥΝΟΨΗ 86 ΓΚΑΛΕΡΙ ΖΥΓΟΣ, ΑΘΗΝΑ
 1983 ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΩΔΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
 1982 ΓΚΑΛΕΡΙ ΝΕΦΕΛΗ, ΑΘΗΝΑ
 1980 ΓΚΑΛΕΡΙ ΚΥΚΛΟΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
 1974 GOETHE INSTITUTE, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

1ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΣΤΟ XX PREMIO DI SULMONA-ITALIA PALAZZO DEL ANUNZIATA
 ΕΙΔΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΣΤΗΝ OSAKA TRIENNALE 93
 ΕΙΔΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ YOUNG EUROPEAN ARTISTS ΒΒΡΥΞΕΛΛΕΣ,
 ΒΕΛΓΙΟ 1992
 ΔΙΑΚΡΙΣΗ YOUNG EUROPEAN ARTISTS 90

GROUP EXHIBITIONS-SELECTION

2013 "OFFER", NATIONAL ARCHAEOLOGICAL MUSEUM OF GREECE, ATHENS, GREECE
 2013 "DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW";TAALIN, ESTHONIA
 2012 "DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW"; HUBEI MUSEUM, CHINA
 2012 "DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW"; NINGBO MUSEUM, CHINA
 2012 "DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW";SUZHOU MUSEUM, CHINA
 2012 "DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW";HEILONGJIANG MUSEUM, CHINA
 2011 "DIALOGUE WITH EMPEROR QIN-EU AND CHINA SCULPTURE SHOW"; SHAANXI MUSEUM, XIAN, CHINA
 2011 "SEA LANDS"-ERMOUPOLIA-SYROS ISLAND-GREECE
 2010 "TRACING ISTANBUL"- CHALKI'S THEOLOGICAL SCHOOL - KONSTANTINOPOLIS-TURKEY
 2010 "SCULPTURES IN THE GARDEN" BOTANICAL GARDEN ARGOSTOLI, KEFALLONIA-GREECE
 2009 "HAPPENED TO ATHENS" -CULTURAL CENTER OF ATHENS MUNICIPALITY -MELINA
 2009 "RESIST" UNESCO-TECHNOPOLIS- GAZI- ATHENS- GREECE
 2008 "SILENT DIALOGUES-MULTIMEDIA PORTRAITS THROUGHOUT TIME, ACG ART GALLERY, AMERICAN COLLEGE OF GREECE, ATHENS
 2008 "MATERIAL LINKS", TECHNOPOLIS, GAZI, ATHENS
 2008 "IN PRAISE OF THE OLIVE" GREEK MINISTRY OF CULTURE - BEIJING -CHINA
 2008 ART ATHINA 2008 -TITANIUM GALLERY ATHENS_
 2008 "MATERIAL LINKS" MUSEUM OF MODERN ART -SHANGHAI -CHINA -GREEK MINISTRY OF CULTURE
 2008 "ART BEYOND SIGHT" STATE MUSEUM OF CONTEMPORARY ARTS THESSALONIKI-METROPOLITAN MUSEUM OF MODERN ART (MOMA) NEW YORK- TATE MODERN-LONDON- VICTORIA AND ALBERT MUSEUM- LONDON
 2008 GREEK ART- GREEK MINISTRY OF TOURISM- BEIJING- CHINA
 2007 "VISUAL ARTS 2" STATE MUSEUM OF CONTEMPORARY ART THESSALONIKI- HELLAS
 2007 PLACE OF BIRTH-BENAKIS CONTEMPORARY ART MUSEUM- ATHENS-GREECE
 2007 CONTEMPORARY GREEK PAINTING-MOSCOW MINISTRY OF GREEK TOURISM-MOSCOW CONSERVATORY
 2007 REFLECTIONS FROM GREECE- BELGRAVIA GALLERY, LONDON-UK
 2006 MASQUERADE - STATE MUSEUM OF MODERN ART- THESSALONIKI
 2006 IN PRAISE OF THE OLIVE- HELLENIC MINISTRY OF CULTURE- ORGANIZATION OF THE UNITED NATION- UN- NEW YORK
 2006 REFERENCE TO PENELOPE DELTA- ATHENS COLLEGE- GREECE
 2006 REFLECTIONS FROM GREECE- NATIONAL ARTS CLUB- NEW YORK- USA
 2005 "SACRED AND PROFANE" ASPECTS OF THE FEMALE IN MODERN GREEK ART, 1930-2005. MUNICIPAL MUSEUM OF CRETE- GREECE
 2005 ZAKYNTHOS MUSEUM, MINISTRY OF CULTURE- -MODERN GREEK ART- (G. KOSTOPOULOS COLLECTION)
 2004 HYOGO MUSEUM OF MODERN ART- INTERNATIONAL CONTEMPORARY EXHIBITION- JAPAN (REPRESENTED GREECE)
 2004 STATE MUSEUM OF MODERN ART- COSMOPOLIS- 1st BALKAN CONTEMPORARY BIENNALE- THESSALONIKI- GREECE
 2004 MACEDONIAN MUSEUM OF MODERN ART- SCULPTURE - THESSALONIKI - GREECE
 2004 ABSOLUTE AMERICANA MUSEUM- FLORIDA- USA
 2002 RHODES MUSEUM OF CONTEMPORARY ART-RHODES-GREECE
 2001 TOULOUSE LAUTREC- THE MYTH OF THE WOMAN. (Framed by the Exhibition, the Myth of the woman in contemporary Greek painting) MUSEE D'ART CONTEMPORAIN -FONDATION BASIL ET ELISE GOULANDRIS- ANDROS-GREECE
 2001 CAESAREA GALLERY- BOCA RATON-FLORIDA-USA
 2001 ART ESSENTIALS- CALGARY-CANADA
 2001 INTERNATIONAL ART FAIR, ART TEXAS 2001
 2001 THE BODY- VAFOPOULION CULTURAL FOUNDATION- GREECE
 2001 SUMMER ASCENSION- YIAYIANNOS GALLERY- ATHENS-GREECE
 2000 ART 21 - LAS VEGAS- NEVADA- USA

2000 CAESAREA GALLERY-BOCA RATON-FLORIDA-USA
 2001 CONTEMPORARY GREEK ARTISTS- PIERIDES MUSEUM ATHENS GR
 2000 GREEK SCULPTURE IN HOLLAND-COUZI GALLERY-HOLLAND
 1999 INTERNATIONAL ART FAIR -LINEART 99- ART POINT GALLERY GHENT- BELGIUM
 1999 FUTURE NO FUTURE- HOTEL DU VILLE- BRUSSELS-BELGIUM
 1999 MORHI GALLERY- LEMESSOS- CYPRUS
 1998 PARALLELS IN LITERATURE AND ART-DEPARTMENT OF ENVIRONMENT AND PUBLIC WORKS-DIMITRIA 98-THESSALONIKI BASILICA OF SAINT MARCUS-HERAKLION-CRETA
 1998 BYZANTIUM AS A DRIVING FORCE-ATHENS-ZURICH-BRUSSELS
 1997 MEDITERRANEAN ENCOUNTERS- NATIONAL MUSEUM OF DUBROVNIK (in collaboration with Greek ministry of culture and VORRES MUSEUM) DUBROVNIK- JULY-OCTOBER 97
 1997 ARTESUR- ARTE CONTEMPORANEO GRIEGO-A TRIBUTE TO CONTEMPORARY GREEK ART-GRANADA-SPAIN
 1997 X I INTERNATIONAL BIENNALE OF CULTURE- SKYRONION MUSEUM ATHENS- POLICHRONOPOULOS MUSEUM - KORINTHOS GR
 1996 ATHENS-ATTIKI: PLANNING, INTERVENTION, PROJECTS FOR A VIABLE DEVELOPMENT- MODERN GREEK SCULPTORS-(dp. Of Environment, planning and public works) ZAPPION MEGARON- ATHENS GREEK SCULPTURE- GREEK CENTRE OF PRODUCTIVITY-ATHENS
 1995 TRIBUTE TO DOMINICOS THEOTOCOPOULOS- NATIONAL GALLERY OF GREECE- ATHENS
 1995 BRITAIN IN GREECE- FRIENDS OF THE NATIONS- ATHENS-LONDON CONTEMPORARY GREEK ARTISTS -NATIONAL GALLERY OF RHODES- GREECE
 1995 PSYCHOANALYSIS OVER COLOUR-TITANIUM GALLERY ATHENS-GR
 1995 STILL LIFE IN GREEK PAINTING 1949-1995 EIRMOS GALLERY THESSALONIKI-GREECE
 1995 INTERNATIONAL ART FAIR-ART ATHINA 3-EIRMOS GALLERY - ATHENS-GREECE
 1995 HONORARY PARTICIPATION IN THE XXI TODI FESTIVAL-ITALY
 1994 VOLKSWAGEN GROUP COLLECTION-TITANIUM GALLERY ATHENS
 1993 XX PREMIO DI SULMONA INTERNAZIONALE -MUSEO CIVICO - PALAZZO DELL' ANNUNZIATA (1st PRIZE)
 1993 CONTEMPORARY TENDENCIES IN GREEK PAINTING-GIORGIO CHIRICO MUSEUM-VOLOS - GREECE
 1993 OSAKA TRIENNALE 93- OSAKA MUSEUM OF CONTEMPORARY ART OSAKA- JAPAN (SPECIAL AWARD)
 1993 ART 93 - BUSINESS DESIGN CENTRE -LONDON-ENGLAND
 1992 EIRMOS GALLERY-THESSALONIKI- GREECE
 1992 CONTEMPORARY TENDENCIES IN GREEK PAINTING-COTOPOULI MUSEUM- ATHENS-GREECE
 1992 CIEL GALLERY-TOKYO-JAPAN
 1992 CATRIN ALTING GALLERY-ANTWERP-BELGIUM
 1992 NEW BP COLLECTION-BP GALLERY- BRUSSELS -BELGIUM
 1992 ART PUZZLE- ZAPPION MEGARON-ATHENS-GREECE
 1992 ART PUZZLE- MUNICIPAL CULTURE CENTRE OF ATHENS
 1992 NOCTURNAL PASSAGE -TITANIUM GALLERY- ATHENS-GREECE
 1992 EUROPEAN CONTEMPORARY ART-MITO CITY-JAPAN
 1991 GALLERY K - LONDON-ENGLAND
 1991 GREEK ARTISTS IN INTERNATIONAL ART CENTRES-TITANIUM GALLERY-ATHENS-GREECE
 1991 VICKY DRACOS CENTRE OF CONTEMPORARY ART-ATHENS GR
 1991 SUMMER 91-TITANIUM GALLERY-ATHENS-GREECE
 1990 YOUNG EUROPEAN ARTISTS- BP GALLERY-BRUSSELS-BELGIUM
 1990 OSAKA TRIENNALE 90 -OSAKA-JAPAN
 1990 GREEK ARTISTS IN INTERNATIONAL ART CENTRES-TITANIUM GALLERY- ATHENS-GREECE
 1990 SUMMER 90-TITANIUM GALLERY-ATHENS-GREECE
 1990 COLOUR AND EXPRESSIONISM-MUNICIPAL GALLERY OF CALAMATA- GREECE

1990	TRIBUTE TO BOUZIANIS –MUNICIPAL GALLERY OF ATHENS-GR
1989	6+6 TRIBUTE TO THE FRENCH REVOLUTION- ATHENS-NIMES-PARIS
1989	THE FACE AS A MASK - CASES OF GREEK EXPRESSIONISM PATRAS CULTURAL CENTRE-GREECE
1988	CONTEMPORARY GREEK ARTIST- MOSCOW MUSEUM-USSR
1987	PANHELLINIC EXHIBITION OF MODERN ART- OLP-PIRAEUS GR
1986	SYNOPSIS 86 ZYGOS GALLERY- ATHENS- GREECE
1983	GREEK ART- MUSIC CONSERVATORY-ATHENS-GREECE
1982	NEPHELI GALLERY-ATHENS-GREECEW
1980	KYKLOS GALLERY THESSALONIKI-GREECE
1974	GOETHE INSTITUTE- THESSALONIKI-GREECE

PRIZES- DISTINCTIONS

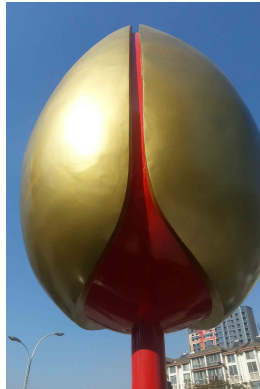
1st PRIZE AT THE XX INTERNATIONAL PREMIO DI SULMONA-ITALY
 SPECIAL DISTINCTION AT THE OSAKA TRIENNALE 93-OSAKA-JAPAN
 SPECIAL DISTINCTION- YOUNG EUROPEAN ARTISTS 1990- BP COLLECTION- BRUSSELS-BELGIUM
 SPECIAL PRIZE- YOUNG EUROPEAN ARTISTS 1992-BP COLLECTION BRUSSELS- BELGIUM

Κείμενα – Κριτικές: Texts – Critics:

<i>Μάνος Στεφανίδης:</i> <i>Manos Stefanides:</i>	Επίκουρος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών Assistant Professor of the Athens University
<i>Μιλτιάδης Παπανικολάου:</i> <i>Miltiades Papanicolaou:</i>	Καθηγητής ιστορίας της τέχνης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Professor of history of art at Aristoteles University of Thessaloniki
<i>Χάρης Καμπουρίδης:</i> <i>Haris Kambourides:</i>	Ιστορικός Τέχνης-Κριτικός τέχνης. «Μέλος της Academia scientarium of Artium Europaea Art historian-Art critic. “Member of the Academia scientarium of Artium Europaea
<i>Γιάννης Βαρβέρης:</i> <i>Yiannis Varveris:</i>	Ποιητής- Κριτικός θεάτρου Poet- Theater critic
<i>Βασίλης Βασιλικός:</i> <i>Vassilis Vassilikos:</i>	Συγγραφέας Author
<i>Rita Compere:</i>	Διευθύντρια του μουσείου μοντέρνας τέχνης της Αμβέρσας-«MUHCA» / Director at Museum of Modern Art of Antwerp «MUHCA»
<i>Pick Keobandith:</i>	Δόκτωρ ιστορίας της τέχνης PH.D / Docteur en histoire de l’art PHD
<i>Sylvio Acatos:</i>	Κριτικός Τέχνης / Art critic
<i>Madeleine Peck:</i>	Κριτικός Τέχνης / Art Critic in “Art News Magazine New York”
<i>Τάκης Μαυρωτάς:</i> <i>Takis Mavrotas:</i>	Ιστορικός Τέχνης Art critic
<i>Jose Luis Plaza Chillan:</i>	Κριτικός Τέχνης- Συγγραφέας / Art critic -Author
<i>Ντόρα Ηλιοπούλου Ρογκάν:</i> <i>Ntora Plioroulou Rohgan:</i>	Κριτικός Τέχνης Art critic
<i>Θεόδωρος Αντωνίου:</i> <i>Theodoros Antoniou:</i>	Συνθέτης- Επίτιμος Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Βοστώνης. Πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων συνθετών Composer- Contuctor Professor emeritus in Boston University. President of the national Greek composers union
<i>Αθηνά Σχινά:</i> <i>Athina Schina:</i>	Ιστορικός- Κριτικός τέχνης Art Historian –art critic
<i>Jonathan Goodman:</i>	Δημοσιογράφος - Κριτικός Τέχνης / Journalist - Art Critic
<i>Γιώργος Καρτάλος:</i> <i>George Kartalos:</i>	Διευθυντής Γκαλερί “Αγκάθι” Director of the Gallery “Agathi”

KOSTIS GEORGIΟΥ

CHRONICON

Ο κατάλογος του Κωστή Γεωργίου **CHRONICON**
τυπώθηκε σε 1.000 αντίτυπα στην εταιρία Fotolio & Typicon A.E.

The catalogue of the Kostis Georgiou **CHRONICON**
was printed in 1.000 copies by Fotolio & Typicon S.A.